

କୃଷ୍ଣସିଂହ
ମହାଭାରତ
ନୀତି-ସଂଗ୍ରହ

ବୋଲରାଣୀ ସବ୍‌ଜେକ୍ଟସ୍ତାର
ଶ୍ରୀ ଭାଗୀରଥ ସାହୁଙ୍କ
ଦ୍ଵାରା
ସଂଗୃହୀତ ଓ ପ୍ରଥମବାର ପ୍ରକାଶିତ

ମୂଲ୍ୟ ଥରେ ମାତ୍ର
ମନସୋଗ ସହିତ ପାଠ

୧୯୩୪

କୃଷ୍ଣସିଂହ
ମହାଭାରତ
ନୀତି-ସଂଗ୍ରହ

ବୋଇରାଣୀ ସର୍ବେଜିତଙ୍କ
ଶ୍ରୀ ଭଣିବଧୂ ସାହୁଙ୍କ
ଦ୍ଵାରା
ସଂଗୃହୀତ ଓ ପ୍ରଥମକାର ପ୍ରକାଶିତ

ମୂଲ୍ୟ ଥରେ ମାତ୍ର

ମନଯୋଗ ସହୃଦ ପାଠ

୧୯୩୪

ନିବେଦନ

ଇଂରାଜୀରେ ‘One Thousand and One Sayings,’ ଶ୍ରୀ ଛାନ୍ଦସ୍ତ୍ର ସଂପ୍ରଦାୟର ଏବଂ ସ୍ବାମୀ ଶ୍ରୀ ରମଣାର୍ଥଙ୍କର ଗୁପ୍ତମାନ ପଦ୍ଧି; ସେଥିରେ ଯେଉଁ ସବୁ ନୀତି ବଚନ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିଥିଲି ରାଜା ଶ୍ରୀ ଚକ୍ରପ୍ରସାଦଙ୍କ ମହାରାଜର ପାଠ କଲବେଳେ ମୋର ନୀତି ବଚନ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖିବାକୁ ପାଇ, ମୋ ନିଜର ଅବସର ସମୟରେ ପାଠ କରୁବା ନିମିତ୍ତ ସେଥିରୁ କେତେକ ଏକତ୍ର କରିଥିଲି । ଏ ମଧ୍ୟରେ ମୋର କେତେକ ବନ୍ଧୁ ଏବଂ ବିଶେଷତଃ ବୋଇରାଣୀ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀ ଶୃଙ୍ଖଳର ଶିକ୍ଷକଗଣ ଓ ପଣ୍ଡିତ ମହାଶୟ ଏହି ନୀତି ବଚନ ଗୁଡ଼ିକ ଦେଖି ତାହା ବହୁ ଆକାରରେ ସାଧାରଣଙ୍କ ଆଗେ ଉପସ୍ଥାପିତ କରିବା ପାଇଁ ମୋତେ ଉତ୍ସାହିତ କଲେ । ମୋର ନିଜସ୍ବ ଏଥିରେ ଛେଦ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ପାଠକବର୍ଗଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ ଏଥିରେ ଯଦି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଟିପ୍ପଣୀ ଏବଂ ତେବେ ତାହା ମାର୍ଜନା କରିବେ । ମହାରାଜର ନୀତିବାକ୍ୟ ଏବଂ ସବୁପଦେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ମୁଁ ସେଥିରୁ କେତେକ ମାତ୍ର ସଂଗ୍ରହ କରିଅଛି । ଯଦି ଏହାର ଉପାଦେୟତା ସାଧାରଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ ତେବେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଅଂଶ ସଂଗ୍ରହ କରି ଯଥା ଶୀଘ୍ର ଏହାର ଦ୍ବିତୀୟ ସଂସ୍କରଣ ପ୍ରକାଶ ରେବାରି ବାସନା ରହିଲ ।

ଉଗବତ୍ ଗୀତାର ଯେଉଁ ଯେଉଁ ଅଂଶ ଏଥିରେ ସ୍ଥାନ ପାଇଛି, ସେଠାରେ ‘ମୁଁ’ ଠାରେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟତ୍ର ‘ମୁଁ’ ‘ତୁମ୍ଭେ’ ଅର୍ଥରେ ଯଥାକ୍ରମେ ବକ୍ତା ଏବଂ ଶ୍ରୋତା ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବୋଇରାଣୀ (ବ୍ରହ୍ମାମ) }
୧୪-୧-୧୯୩୪ }

ମୋତି
ଶ୍ରୀ ଭାଗୀରଥ ସାହୁ

ଓଁ ନମୋ ନାରାୟଣାୟ

ମହାଭାରତ ନୀତି ସଂଗ୍ରହ

ହୁଂସା ନ କରବ ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କରେ ।
ଏ ପରମ ଧର୍ମ ଅଟଇ ସଂସାରରେ । ୧ ।
ଧର୍ମକୁ ଯେଉଁ ଲୋକ କରଇଃ ନାଶ ।
କହୁଥାଇ ଅଗଃ ସେ ହୁଏ ବିନାଶ । ୨ ।
ଜନ୍ମ ଦାତା, ଅର୍ଥ ଦାତା, ପ୍ରାଣ ଦାତା ।
ଏହି ମାନେ ଜାଣ ପ୍ରାଣିଙ୍କର ପିତା । ୩ ।
ଯେଉଁ ଲୋକ ସତ କଥାକୁ ମିଛ କରେ
କେଉଁ ପାପ କଥା ନୁହଇ ତାହାରେ । ୪ ।
ହୃଦୟରେ ଯେଉଁ ପୁରୁଷ ରହିଛି ।
ତୁମ୍ଭ ଅମ୍ଭ କଥାକୁ ସାକ୍ଷୀ ସେ ହୋଇଛି ।
ଯେବେ ଲୋକ ଲୁଚାଇ ପାପକୁ କରଇ ।
ତାହାକି ନାରାୟଣ ପୁରୁଷ ନ ଜାଣଇ ? । ୫ ।
ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଯମ, ଧର୍ମ, ଧରଣୀ, ଅକଳ ।
ବିବସ, ରାଶି, ଜଳ, ଅକାଶ, ଅନଳ ।
ଦୁଇ ସନ୍ଧ୍ୟା, ହୃଦୟ, ନକ୍ଷତ୍ରଗଣ-ପତି ।
ଏ ଚଉଦେ ନର ବୃତ୍ତିକୁ ଜାଣନ୍ତି । ୬ ।

ହୃଦ ସ୍ଥିତ ପୁରୁଷ ଯାହାକୁ ହୃଦ ଚୋଷ ।
 ଯମ ଦଣ୍ଡ ତାର ନୁହଇ ଅବଶ୍ୟ । ୭ ।
 କରବା ତଥା ନାହିଁ ବୋଲଇ ଯେଉଁ ନର ।
 ନ କରନ୍ତି ଦେବେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଯେ ତାହାର । ୮ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଜନେ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ପରକୁ ।
 ନ ଜାଣନ୍ତି ସାଧୁ ଅସାଧୁ ବଚନକୁ । ୯ ।
 ମୃତ୍ୟୁ ଜନେ ଭଲ ଅସାର ଶୁଣନ୍ତି ।
 ଭଲ ଶୁଣି ଦେଇ ଅସାର ଦେନନ୍ତି ।
 ପ୍ରଜ୍ଞା ଜନେ ଭଲ ଅସାର ଶୁଣିଲେ ।
 ଅସାର ଶୁଣି ଭଲ ଦେନନ୍ତି ହୃଦେ ଭଲେ ।
 ହଂସ ଶୀର ନୀରୁ ଦେନିଲ ପର ଶୀର ।
 ଗୁଣ ଯୁକ୍ତ ବାକ୍ୟକୁ ଦେନନ୍ତି ବିଜ୍ଞାନର । ୧୧ ।
 ସାଧୁଜନ ପରକୁ ନିନ୍ଦିଲେ କରେ ଦୁଃଖ ।
 ଦୁଷ୍ଟଜନ ପରକୁ ନିନ୍ଦିଲେ ପାଏ ସୁଖ । ୧୨ ।
 ମୃତ୍ୟୁ ଜନେ ଭଲ ମନ ତ ନ ଜାଣନ୍ତି ।
 ମହା ସୁଖେ ବସି ଦନକୁ ଦରନ୍ତି ।
 ପର ଯେବେ ତାଙ୍କର ବାଛଇ ଦୋଷଗୁଣ ।
 ସେହି ସେହିରୂପେ କରନ୍ତି ବଖାଣ ।
 ନିଜେ ହୋଇ ଦୁର୍ଜନ କେତେ ଲେଖମାନେ ।
 ସଦ୍‌ଜନକୁ ଦୁର୍ଜନ ବୋଲନ୍ତି ବୁଝନେ । ୧୩ ।
 ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଚ୍ୟୁତ ଯେ ଜନ ହୋଇଥାଏ ।
 ନାସ୍ତିକକୁ ମଧ୍ୟ ସେ ଉଦବେଶ ଦେ । ୧୪ ।

ସତ୍ୟରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତର ଅଛି ବହୁ ନାହିଁ ।
 ମିଥ୍ୟାରୁ ବଳ ପାପ ଅଛି ଅବା କାହିଁ । ୧୫ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀଠାରେ ମନରେ ବଚନରେ ।
 କାର୍ଯ୍ୟରେ ଯେଉଁ ଜନ ପାପକୁ ନକରେ ।
 ବ୍ରହ୍ମଟି ସେ ଜନକୁ ହୁଅଇ ପରାପତ ।
 ଏକଥା ସବୁ ରାଷି ମନ୍ତ୍ରରେ ସମ୍ମତ ॥ ୧୬ ।
 ଯେଉଁ ଜନ ଜନକୁ ଭୟ ନଦେଇ ।
 ପରଜନଠାରୁ ଭୟକୁ ନପାଇ ।
 କାହାଠାରେ ବହୁ ନ କରଇ ଦ୍ଵେଷ ।
 ତେବେଟି ମୋକ୍ଷ ତାର ହୁଅଇ ଉପକାଶ । ୧୭ ।
 ବିଦ୍ୟା ପାଇ ଗୁରୁକୁ ଅଦର ଯେ ନ କରେ ।
 ପ୍ରତିଷ୍ଠା ନାଶ କରି ପଡ଼ଇ ନରକରେ । ୧୮ ।
 ଯେ ଜନ ପରଜନା ବଚନ ସହଇ ।
 ଭିନ୍ନଭେଦ ଯାଏ ସେ ଧର୍ମରେ ଈଶଇ ।
 ଯେଉଁ ଜ୍ୟୋତି ନିଜ ହୃଦରେ ଜାତ ହୁଏ ।
 ଘୋଡ଼ାକୁ ବାଗଧର ରଖିବା ପରାୟେ ।
 ସେ ଜ୍ୟୋତିକୁ ଯେ ଜନ କରଇ ନିବାର ।
 ଯନ୍ତ୍ରା ବୋଲି ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତିଟି ନର । ୧୯ ।
 ଯେଉଁ ଜନ ଜ୍ୟୋତିକୁ ସର୍ପକାଢ଼ ପ୍ରାୟେ ।
 ନ ରଖି ଶୂଦ୍ରପୁରେ ଥଲଗା କରି ଦେ ।
 ସେହି ଜନକୁଟି ପୁରୁଷ ବୋଲି କହୁ ।
 ମୋହଠାରୁ ଏବେ ଶୁଣିଥାଅ ତୁହି । ୨୦ ।

ବାଳକମାନେ ଯେଉଁ ବୁଦ୍ଧ ଅଭୟନ୍ତୁ ।
 ତାଣିନା ଲେବେ ତାହା ମନକୁ ନ ଅଶନ୍ତୁ । ୧୮ ।
 ଦୋଇଥିବ ଯେ ଜନ ସମ୍ମୁଖରେ ନାଶ ।
 କରଥିବ ପ୍ରଭୁ ସମ୍ମୁଖରେ ଅପ ।
 ଏଥିରୁ ଗୁନ ଦୋଇ ଭନି ଜଗତରେ ।
 ଖୋଜିଲେ ତ ନଥିବ କଥା ଏ କଷ୍ଟରେ ।
 ଅଧର୍ମ ଅତରଣ ସେ ଅବା କରଇ ।
 ଚନ୍ଦ୍ରାଲେ ଧ୍ୟାନନିବ ପ୍ରାପତ ହୁଅଇ । ୧୯ ।
 ପୃଥ୍ବୀରେ ମନ୍ତ୍ରି ଯେବେ ପୋଇ ଦେଇ ସ୍ବପ୍ନେ ।
 କ୍ରମରେ ବୃକ୍ଷଦୋଇ ଫଳ-ଦାୟୀ ହୁଏ ।
 ସେ ଗୁପ୍ତରେ ଅଧର୍ମ ଦାନବ କୁଳ ପତି ।
 ଅପଣା ଠାରେ ଫଳ ନୋହୁଲେ ପ୍ରାପତି ।
 ପୁଅ ନାହିଁରେ ତା ଅବଶ୍ୟ ଫଳଇ ।
 ଏ ବିଷୟରେ ନୃପ ସନ୍ଦେହ କିଛି ନାହିଁ । ୨୦ ।
 ମିଥ୍ୟାକୁ ଅତରଣ କରଇ ଯେଉଁ ନର ।
 ସେହିଃ ଦେ ନୃପତି ଅଟଇ ଧର୍ମଭୈର । ୨୧ ।
 ମାତାପିତା ବଚନ କରଇଃ ସେହି ।
 ପୁତ୍ର ବୋଲିକରି ତାହାକୁଃ କହି । ୨୨ ।
 ଯେଉଁ ପୁତ୍ର ପିତାମାତାର ହୃଦବାସ ।
 କଳିଷ୍ଠ ଦେଲେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ନୁହେଁ ତାକୁ ସର । ୨୩ ।
 ସଦନକୁ ଅସଦନ ଅଟେ ଉଣା ।
 ଜାଣ ମୋ କହିବାରୁ ନୋହୁଥିଲେ ଜଣା । ୨୪ ।

ଇଚ୍ଛା ପ୍ରାଣୀଠାରୁ ମନୁଷ୍ୟ ପ୍ରଧାନ ।
 ଅପଣ୍ଡିତକୁ ପଣ୍ଡିତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜନ । ୨୮ ।
 ଯେ ବାଳ ଦେବ ତାକୁ ଏ ବାଳ ନ ଦେବ ।
 ବାଳ ଦେବା ଲୋକ ସ୍ବଚ୍ଛୋଧେ ନାଶୟିବ । ୨୯ ।
 ଅଭିଭାବକ ନାମ ଉପାୟ ପ୍ରଭାବେ ।
 ଶତ୍ରୁକୁ ବଶୀଭୂତ ନକରବ କେବେ । ୩୦ ।
 ପତ୍ନୀକୁ ଉଦବେଶ ଦିଅଇ ଯେଉଁ ନର ।
 ନରକରେ ନିବାସ ହୁଅଇ ତାହାର । ୩୧ ।
 ଯେ ରୂପେ ଅଗ୍ନେ ପକ୍ତେ ସାଧୁଜନମାନେ ।
 ବରୁଣୁବେ ପ୍ରଣାମା ବସି ଅବହ୍ନିନ୍ଦେ ।
 ତହିଁର ଜଗି ଅତରଣ ବରୁଣୁବ ।
 ବଳଅଭି ତାଙ୍କ କଥାକୁ ନ ଯିବ । ୩୨ ।
 କାଣ୍ଡ ଅଙ୍ଗେ ବାଡ଼ିଲେ ଯଶେ ଦୁଃଖ ହୁଏ ।
 ବଚନ କାଣ୍ଡ ସବୁବେଳେ ଦୁଃଖ ହୁଏ ।
 ଏଣୁକରି ସେ ଜନ ନାଶିବାର ହେବ ।
 ବଚନ-କାଣ୍ଡ ପରଜନକୁ ନ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ । ୩୩ ।
 ଦୟା, ଦାନ, ମଇତ୍ରୀ, ମଧୁ-ବଚନ ।
 ଯାଠାରେ ଅଛି ତାର ସମସ୍ତେ ଅଧୀନ । ୩୪ ।
 ବହୁଧନ ସବୁବେଳେ ପ୍ରିୟ କର ।
 ନିଷ୍ଠୁର ବଚନକୁ ଚିତ୍ତେ ନ ବିରୁଦ୍ଧ ।
 ପୂଜ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ପୂଜା କରୁଥୁବ ।
 ଥିଲେ ଦେବ, ନ ଥିଲେ କାହାକୁ ନ ମାଟିବ । ୩୫ ।

ନର ଲୋକେ ଲୋକ ହୋଇଲେ ଦୁର୍ବ୍ୟାଗ୍ରୀ ।
 ଯେ ରୂପେ ତାକୁ ଶୁଭିଯାନ୍ତି ସବୁଜନ ।
 ସେ ରୂପେ ଶ୍ରୀଶ ପୁଣ୍ୟ ହୋଇଲେ ସ୍ବର୍ଗରେ ।
 ଶୁଭିନ୍ତ ଦେବତାଏ ତାହାକୁ ସଦୃଶେ । ୩୭ ।
 ପାଦ ପାଇଁ ଅଗ୍ନି ନ କରେ ସଂଗ୍ରହ ।
 ଘରେ ରହିବାରେ ନ କରଇ ସ୍ନେହ ।
 କୁଳ ଅଶୁଭଣ ପ୍ରକାଶ ନ କରଇ ।
 ଗୃହଦେଶ ମାତ୍ର ବସନେ ଘୋଡ଼ାଇ ।
 ପ୍ରାଣ ରକ୍ଷା ପାଇଁ କରଇ ଶ୍ରେକନ ।
 ଏପରି ଗ୍ରାମେ ଥିବା ଲୋକର ପୃଷ୍ଠେ ବନ । ୩୮ ।
 ଯେଉଁ ମୁନି ସବୁ କର୍ମକୁ ଶୁଭିଇ ।
 ଜିହେନ୍ଦ୍ରୀୟ ହୋଇ ମଉନେ ରହଇ ।
 ସେହିଠି ଲୋକରେ ଫିକିଃତ ପାଏ ।
 ଏହା କହିଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ଋଷିଏ । ୩୯ ।
 ଦାନ୍ତ ଘଷି, ନଖ ମୁଣ୍ଡି ସ୍ନାନ କରି ।
 ଦଣ୍ଡ ବସନ୍ତକୁ ଅଦ ଚିତ୍ତ ଧରି ।
 ଚପସ୍ୟାରେ ଶ୍ରୀଶ କରଣ ଅପଘନ ।
 ସନ୍ତୁ ଥାଏ ଶୀତ ଅତପ ପବନ ।
 ଅଶ୍ରୁ କରଥାଏ ମଉନ ବ୍ରତକୁ ।
 ଜିଶଇଃ ସେ ମୁନି ଏ ଦୂର ଲୋକକୁ । ୪୦ ।
 ଗ୍ରାମଲୋକ ବନ୍ଧୁତ ଗୁଣ ଥାନ୍ତି ରହି ।
 ଗୃହ ନ ରହିଇ ତହିଁରେ ଯେ ଥାଇ ।

ଇଚ୍ଛାଶୁଣ ଲୋକର ସଙ୍ଗତେ ସଙ୍ଗ ନୋହି ।
 ତ୍ରାମେ ଥିଲେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୋଲି ଜାଣ ସେହି ॥ ୪୦ ॥
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଅସୁ ନୋହି ଥିବ ଭୋଗ ।
 ଏ କାଳେ ଅତରଳେ ଅଧରମ ଭାଗ ।
 ପଶ୍ଚାତ୍ତପ କରି ତପସନା କରିବ ।
 ତେବେ ଅଶ୍ରମେ ଥିବା ଯଶ୍ଚ ମୁକ୍ତହେବ । ୪୧ ॥
 ସେହି ଲୋକ ଫଳ ଇଚ୍ଛା ନ କରିଇ ।
 ଅବନିଶି ବଢ଼ି ଧର୍ମ ଅତଳେ ।
 ଧନ ଥିଲେ ଧନରେ ପ୍ରଭୁକୁ ନ ଥାଏ ।
 ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥିଲେ ଅସମର୍ଥ ପର ହୁଏ ।
 ଏହି ରୂପେ ବଚଇ ଅଛି ସେହି ନର ।
 ଉତ୍ତମ ମାର୍ଗ ବୋଲି ଜାଣିବ ତାହାର । ୪୨ ॥
 ଯେବେ ନିଜ ହେୟ ଚରିବ ଅସ୍ମତ୍ ।
 ତେବେ ପୃଥ୍ବୀ ଭୃମ୍ବକୁ ଭୋଗ ଦେବ ସତ । ୪୩ ॥
 ଧାର୍ମିକ, ଶୂର ଯାଉ ଥାନ୍ତି ଜ୍ଞାନ ନର ।
 କେହି ସ୍ବର୍ଗ ଅବା ନାହିଁଟି ତାହାର ।
 ଅନେକାନ୍ୟକୁ ଅଶ୍ରୟ କରି ସେ ଜ୍ଞାନୀ ।
 ବିପତ୍ତି ପଡ଼ିଲେହିଁ ନ କରନ୍ତି ରସେ ।
 ବନରେ ବୃକ୍ଷମାନେ ଲଗା ଲଗି ହୋଇ ।
 ଥିଲେ ପବନ ବି ଭୁଞ୍ଜିତା ପାରିଇ । ୪୪ ॥
 ବିପତ୍ତିରୁ ଚରଣା ଇଚ୍ଛା ଥାଏ ଯାଉ ।
 କଷ୍ଟେ ପ୍ରାଣ ରଖିବା ଉଚିତ ତାହାର । ୪୫ ॥

ବିପଦରେ ଧର୍ମ ରଖନ୍ତି ଯେଉଁ ନର ।
 ଧର୍ମଦାନ ମାନଙ୍କେ ଅଟନ୍ତି ସେ ସାର୍ବ । ୪୬ ।
 ପୁଣ୍ୟ କଲ ଲୋକର ଶୀର୍ଣ୍ଣ ନୋହେ କାସ୍ତେ ।
 ପୁଣ୍ୟ କଲେ ପର ପ୍ରାଣ ମଧ୍ୟ ଦିଏ । ୪୭ ।
 ନିନ୍ଦିତ-କର୍ମ, କ୍ଳୁବ-କର୍ମଙ୍କୁ ଶୁଦ୍ଧିବ ।
 ଯେ ଜନ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ-ବଚନ ମାନବ ।
 ଉପକାର କରିବା ଲୋକର ଉପକାର ।
 ଯେ କୃଷକ ଉତ୍ତମ ସ୍ବରୂପ ସେ ନର । ୪୮ ।
 ପରଲୋକ-ବନ୍ଧୁ ଧର୍ମଟି ଅଟଇ ।
 ଧନ, ନାଶ୍ଟା, ଜନ, ପ୍ରିୟତ ନହଇ । ୪୯ ।
 ସାମ, ଦାନ, ଭେଦ, ଦଣ୍ଡ, ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ ।
 ଉପେକ୍ଷା, ମାୟା, ସାତ ଉପାୟ ଭୁଞ୍ଜାଳ । ୫୦ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ତ ଲେଖିଅଛୁ ଷଡ଼ କର୍ଣ୍ଣ ଦେଲେ ।
 ବିଶୁଦ୍ଧ ଦାଣ୍ଡେ ପଢ଼ି ନାଶି ଯାଏ ଭଲେ । ୫୧ ।
 ଅଳପ ବ୍ୟବସାୟେ ଦେଲେ ମହାବୀର୍ଯ୍ୟ ।
 ଚରକାଳେ ସେ କଥା କରବ ମହାଶୂର । ୫୨ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ରାଜାଙ୍କ ନ ଥିବାରୁ ଶତ୍ରୁ ।
 ଏଣୁ ନାମ ବହୁଲେ ସେ ଅଜାତସତ୍ରୁ । ୫୩ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ପରର ଜାଣଇ ଅନୁଭବ ।
 ସେ ବର୍ଷା ଅପଣାକୁ ପ୍ରସଂସା କରବ । ୫୪ ।
 ଯାହାକୁ ପର ଲୋକେ କବନ୍ଧି ପ୍ରସଂସା ।
 ସେହିଟି ପୂଜା ପାଏ ମାଧବ, ଏ ରସା । ୫୫ ।

ଦୁର୍ବଳ ଶୁଳେ ଜନ୍ମି ଦେବ ସେ ବଳଥର ।
 ତାହାକୁ ପ୍ରଶଂସାଟି କରନ୍ତି ସବୁ ନର । ୫୬ ।
 ଉପାୟ, ନୀତି, ଦୁଇ କଥା ଯାଇ ନାହିଁ ।
 ଯୁଦ୍ଧେ ପରାଜୟ କଲେ ସେ ମରଇ । ୫୭ ।
 ନାସ୍ତିକ ଲୋକସିନା ପରର ବସୁକ୍ତ ।
 ଦରବାରୁ ବଳାରୁ ଥାଅନ୍ତି ଅଶାନ୍ତ । ୫୮ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଅପଣା ଧର୍ମରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟରେ ।
 ଥାଏ ଜାଣ ଦନ ସେ ନିଅଇ ଦୁଷ୍ଟରେ । ୫୯ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ପର ଧନରୁ ଶୁଦ୍ଧ ଲୋଭ ।
 ଅପଣା ଅଦୁଷ୍ଟକୁ ମଣଇ ସୁଲଭ ।
 ସେ ଲୋକର ଜାଣ ଦୁଷ୍ଟର ସମ୍ପଦ ।
 ଏଥୁରୁ ଅନ ଦେଲେ ପାଏ ସେ ବିପଦ । ୬୦ ।
 ପଡ଼ିଲେ ବିପଦକୁ ମନେ ନ ଦେନିବ ।
 ନିରାଶ ଦୋଇ ଦଳକୁ ଦୂରୁଥିବ ।
 ଉପାଦକୁ ମନରେ ଥିବ ଅଶ୍ରୁ ଧରି ।
 କହୁଥିବ ସଭାରେ କଥା ଶୁଣି କର ।
 ବିନୟରେ ନିତି ଲୟ ଦେଇଥିବ ।
 ଯେଉଁ କଥା ପଡ଼ିବ ତହିଁର ଜଗିବ ॥
 ଏପରି ଯେଉଁ ଲୋକ ଅଛୁ ଏ ଲୋକରେ ।
 ନ ବୁଝେ ତାର ଚିତ୍ତ କେବେଟି ଶୋଚରେ । ୬୧ ।

ପୁଣି ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖିଛୁ ଯେ ମିତ୍ର ଲେବକୁ ।
 ଦ୍ରୋହକରେ ତାର ସେ ବରଇ ନରକକୁ । ୨୨ ।
 ଶତ୍ରୁ ବଂଶ ଲେବକୁ ଘେନି କଲେ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅବଶ୍ୟ ତାହାରୁ ହୁଅଇ ଅକାର୍ଯ୍ୟ । ୨୩ ।
 ଜନ୍ମ ଦେଲକ୍ଷଣି ତାହାର ଶତ୍ରୁ ନାହିଁ ।
 ଯେ ଯାକୁ ଶୀତ୍ରା ଦିଏ ତାର ଶତ୍ରୁ ସେହି । ୨୪ ।
 ଲେବମାନଙ୍କର ମାର୍ଗକୁ ଯେ ଜାଣଇ ।
 ଜାଣ ସେ ସବୁଠାରେ ବ୍ୟଭର କରଇ । ୨୫ ।
 ଯେ ଗୁପ୍ତରେ ଲେବ ମଧୁର ଲେବରେ ।
 ଗଛରେ ଚଢ଼ି ତାହା ତାଣ୍ଡଲ ସଧରେ ।
 ସେ ସକାଶୁ ମଧୁମାଛଏ ଉଡ଼ନ୍ତି ।
 ଶୁଭଅନ୍ତ ବେଢ଼ି ତାକୁ କାମୁଡ଼ନ୍ତି ।
 ତେବେ ତାହା ବନ୍ଧୁ କର ସେ ନ ଗଣେ ।
 ମରଣକୁ ବରଣ କରଇ ଅପଣେ । ୨୬ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖିଅଛୁ ଚେବ ଯେବେ କୁଳ ।
 ଗୋଟକୁ ଶତ୍ରୁଦେବ ଦେବ ସେ କୁଶଳ ।
 ବ୍ରାମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଶତ୍ରୁବ କୁଳକୁ ।
 ଦେଶପାଇଁ ଶତ୍ରୁବ ସେରୂପେ ବ୍ରାମକୁ । ୨୭ ।
 ଅଙ୍ଗାରପାଇଁ ଲେବେ ଦାଣି ଚରୁବର ।
 ପୋଡ଼ିଲ ପରି ଶୁଭ ତେବେହେଁ ନ କର । ୨୮ ।

ନୂଆ, ବୁଝା କଥାମାନଙ୍କର ମୂଳ ।
 ଯହିଁ ସେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ କରାଏ ଅଗ ବୋଲ । ୬୯ ।
 ଜାଣିମାର ହୋଇ ପରକୁ ଅନୁଗତ ।
 ଦେଲେ ତାକୁ ନିଜା କରନ୍ତି ଜଗତ । ୭୦ ।
 ଅଗ୍ନିରେ ନ ଲାଗୁଁ ଦ୍ରବ୍ୟ ଯେ ନ ଅଶଇ ।
 ସବୁର ମତରେ ସେ ବଢ଼ି ନ ଜାଣଇ । ୭୧ ।
 କହୁଲେ ହୃତ ଲୋକ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଶୁଭେ କଟୁ ।
 ଅହତ ଯେ କଦେ ସେ ସିନା କରେ ଚାଟୁ ।
 ପ୍ରିୟ କହୁ ଅହତ କରିବା ଲୋକେଛନ୍ତି ।
 ଅପ୍ରିୟ କହୁ ହୃତ କରିବା କେ ନାହାନ୍ତି । ୭୨ ।
 ଲୋକମାନେ କେବଳ ମାନନ୍ତି ଧର୍ମକୁ ।
 ପିଙ୍ଗିଦେଇ କର ପଛକୁ ଅଧର୍ମକୁ ।
 ଧର୍ମ ଯେବେ ଅମ୍ଭେ ପାଳନା କରୁଥୁ ।
 ତେବେ ଜାଣ ଏ ଦୁଃଖ ସମୁଦ୍ରୁଁ ଚରୁ । ୭୩ ।
 ପରୁରଲେ ସଞ୍ଜରେ ଜାଣି ଯେ ଭୁନ ହୁଏ ।
 ମିଥ୍ୟା କଥା ଦୋଷରୁ ଅଧିକ ସେ ପାଏ । ୭୪ ।
 ଇଷ୍ଟ ବିବର୍ଜନ ଅନିଷ୍ଟ ସ୍ଵରସ ।
 ବ୍ୟାଧି ଶ୍ରୀ ଏ ଦେଲେ ହୁଅଇ ଦେହ କ୍ଳେଶ । ୭୫ ।
 ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ଅଗ ମନୋଦୁଃଖ ନାଶି ।
 ପଛେ ସବୁ କଥାକୁ ଉପାୟ କରେ ବଞ୍ଚି ।

ତାହାଲ ଲୁହା ପାଣି କୁଣ୍ଡଳେ ପଡ଼ିଲେ ।
 ସେଉଁ ରୂପେ ତପତ କରେ ସେ ତାକୁ ବଲେ ।
 ସେହୁରୂପେ ମନୋଦୁଃଖ-ଅଗ୍ନି ଘୋଷ ।
 ଅଗରର ପୋତ ଦଥଇ ଶବ୍ଦରୁଷ । ୭୭ ।
 ସେହରୁ ମନଦୁଃଖ ଦେଉଅଛୁ ନାଚ ।
 ସେହରୁ ଦୈତ୍ୟଛନ୍ତି ପ୍ରାଣିଏ ଅସବତ ।
 ସୈନ୍ଦ୍ର, ଲୟ, ଦକ୍ଷିଣ, ଶୋକର ଜନନୀ ।
 ଅୟାସକୁ ଫଳ ଥାଏ ସଙ୍ଗେ ଘେନି । ୭୮ ।
 ଦୃଷ୍ଟା ସବାଶରୁ ଅଧର୍ମ ବହୁଳ ।
 ଦୋର ତାକୁ କର ଦଥଇ ନିର୍ଦ୍ଦଳ ।
 ଦୃଷ୍ଟା ଯହଁଥାଏ ତହଁଥାଏ ଲେର ।
 ଲେରରୁ ଅନର୍ଥକ୍ଷ ହୁଅଇ ସୁଲର । ୭୯ ।
 ଅର୍ଥ ପୁଣି ଶେର, ଅଗ୍ନି, ରଜାଠାରେ ।
 ଲୟକୁ ନାଚ କରୁଥାଏ ନିରନ୍ତରେ । ୮୦ ।
 ସେଉଁ ରୂପେ ମାଛ ମାଛର ମାଛକୁ ।
 ସେ ରୂପେ ନର ଲେରେ ମାଛନ୍ତି ନରକୁ । ୮୧ ।
 ଅରଜନ ପାଳନ ବ୍ୟୟ ଏ ଛଳ କଥା ।
 ଦୋର ଅର୍ଥ ସବାଶୁଁ ଦେଉଥାଏ ବ୍ୟଥା । ୮୨ ।
 ଔଷଧ୍ୟ, ରୂପ, ଦ୍ରବ୍ୟ, ଜୀବନ, ଅଳ୍ପବ୍ୟ ।
 ବୋଲି ସେହ ଏଥରେ ନକରେ ପଶିତ । ୮୩ ।

ଗୁଣ୍ଡଲୋକ ଅନୁଗତକୁ ଅଗ ଦେବ ।
 ଚଦଃଶ୍ଚେ ଯାଇ ଶ୍ରେଜନ କରବଂଃ
 ନୟନା ଗୁଣ୍ଡ ଯେବେ ଦେଖିବ ଅଭୟ ।
 ପାଣିପିତ୍ତା ଦେଇ ପୂଜିବ ଝଟିକ ।
 ରୋଗୀ ଯେବେ ଅଭୟ ଦୋଇଣ ଅସିବ ।
 ଶୋଇବାକୁ ତାକୁ ଅସନ ଖଣ୍ଡେ ଦେବ ।
 ଦୃଷ୍ଟାର୍ଥ ଅଭୟକ ଦେବ ପାଣି ପଣା ।
 ଏଥୁ କଦାଚିତେ ନୋହୁବ ବୁଦ୍ଧିବଣା ।
 ଷ୍ଟଧବ ଦୋଇଥିବ ଯେଉଁ ଅଭୟଃ ।
 ତାହାକୁ ଦେବ ଦବ୍ୟ ଅନୁରେ ଗ୍ରାସୁଃ ।
 ଅଗ୍ନିଦୋହୀ, ବୃଷଭ, ଅଭୟ, ଜ୍ଞାତ, ବନ୍ଧୁ ।
 ପୂଜା ନୋହୁଲେ ଏ ବଡ଼ାନ୍ତି ଜ୍ୟୋତିଷ୍ଠ ।
 ଭୁବ୍ୟ, ଦାତ, ସ୍ବତମାନେ ଏହୁରୂପେ ।
 ନପାଇଲେ ପୂଜା ନାପନ୍ତି ତାକୁ ଅପେ ।
 ଅପଣା ପାଇଁ ନ କରାଇବ ଅନ୍ୟାକ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ନୋହୁବଃ ପଶୁଙ୍କ ଦାତକ ।
 ପିତୃ ଦେବତାକୁ ନଦେଇ ଶ୍ରେଜନ ।
 ନକରବ ଯିଏଠି ଦେବ ସାଧୁଜନ ।
 କୁକୁର, କୁଅ, ଶୁଣ୍ଠାଳକୁ ବଳଦେଇ ।
 ତେବେ ବୁଝି ବସିବ ବଳୀ ଦେବାପାଇଁ ।

ସଜ୍ୟାବେଳେ ପ୍ରାତଃକାଳରେ ଯାହା ଦେଇ ।
 ବୈଶଦେବ ନାମକ ତାହାର ଅଟଇ ॥
 ସମସ୍ତକୁ ଦେଇ ବୈଶଦେବ କର ।
 ସେ ଭୁଞ୍ଜଇ ଅମୃତ ଶ୍ରେଷ୍ଠନ ତାହାର । ୮୩ ।
 ସାଧୁଲୋକ ଯହିଁକି କରୁଥାନ୍ତି ଦୁଃଖ ।
 ତାହାରୁ ଅଥାଧୁଏ ମଞ୍ଜୁଆନ୍ତି ସୁଖ । ୮୪ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟକ ନିଗ୍ରହ କରି ନିରନ୍ତରେ ।
 ବସା ପିତା ଅହାରେ ଶୋଚନା ନ କରେ ॥
 ବର୍ମପଲ ଶୁଦ୍ଧ ଅଭ୍ୟାସ କରେ ବେଦ ।
 ତହିଁରେ ଶୁଣି ଦେଉଥାଏ ସେ ପ୍ରମୋଦ ।
 ତତ୍ତ୍ୱକୁ ସବୁଠାରୁ ଦେଇ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ।
 ରଖିଥାଏ ତାହାର ଅସ୍ମତ୍ତ୍ୱ କରଇ ।
 ବାହାଠାରେ ପ୍ରିୟ ଅପ୍ରିୟ ନ ଘେନେ ।
 ମଲେ ଦେବତାଃ ହୁଅନ୍ତି ସେମାନେ । ୮୫ ।
 ମୋକ୍ଷ ଅର୍ଥ ବାମର ଅଟଇ ଧର୍ମ ମୂଳ ।
 ଧର୍ମ ଥିଲେ ଲୋକ ହୁଅଇ ମଞ୍ଜୁପାଳ ॥
 ଶତ୍ରୁଦେଲ କ୍ଳେଷକୁ କାଳ ବସେ ସହ ।
 ସେ ରହୁଛି ନାଶ କାର୍ଯ୍ୟପାଏ ସେହ । ୮୬ ।
 ସମସ୍ତକୁ ଅଗ ଝୁଅଇବ ଅଳ୍ପ ।
 ସେ ରଜା ଦେବ ପଛେ କରଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠନ ।

ତେବେଂ ଲୋକଙ୍କର ମନ ସେ ପ୍ରଭୁ ପଛେ ।
 ରହୁଥାଏ ଅଦର୍ଶିଣିରେ ଅତି ସୁଖେ । ୮୭ ।
 ଜୁଅ, ପ୍ରିୟସଙ୍ଗ, ମୁଗସା, ମଦ୍ୟପାନ ।
 ଶୁଭକ୍ତି ଯେ ହୁଅନ୍ତି ସାଧୁ ସେ ଶୁଭନ । ୮୮ ।
 ଜୁଅରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ହୁଅଇ ଅସବଦ ।
 ଦନତେ ଦାରେ ସପ୍ତସୁରୁଷାଜିତ ଦତ୍ତ ।
 ଯେଉଁ ଶକ୍ତିସ୍ପନ୍ଧ ନିତ୍ୟ କରେ ଶମା ।
 ଭୃତ୍ୟଙ୍କ ସକାଶରୁ ଲଭେ ସେ ଦୁଃଖ ସୀମା । ୮୯ ।
 ହୁଂସା ବଳ ଲୋକକୁ ଯେ ହୁଂସା କରବ ।
 କରବା ଶାନ୍ତି ତାର ବିନାଶ ହୋଇବ । ୯୦ ।
 ଶମା ଯେଉଁ ଲୋକର ହୃଦୟେ ହୋଏ ଜାତ ।
 ତାହାରୁଟି ଦୟା କରନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀବାନ୍ତ । ୯୧ ।
 କାଠ ଭୁଣ୍ଡାଈମାନଙ୍କୁ ନର୍ତ୍ତକ ।
 ନଗ୍ନରାଜ ପରି ଏ ସମସ୍ତ ଲୋକ ।
 ଭୟର ମାୟା ଚକ୍ରରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ।
 ତଳୁଛନ୍ତି କାହାର ଅସ୍ପୃଶ୍ୟ ନାହିଁ ।
 ବୃଷଭ ନାକେ ଚକ୍ରଦେଇ ଯେଉଁ ଅଡ଼େ ।
 ଝିଙ୍କୁଥିଲେ ଯାଉଥାଏ ସେହି ଅଡ଼େ ।
 ସେହି ରୂପେ ଭୟର ପ୍ରଭାବରେ ଲୋକ ।
 କରୁଥାଏ ବଞ୍ଚି ବିବେକା ବିବେକ ।

ପ୍ରାଣିଏ ଉତ୍ତରରେ ପ୍ରେତର ହୁଅନ୍ତେ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ନରକକୁ ବୁଝନ୍ତି ସମସ୍ତେ ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ରୂପେ ସବୁର ଦେବେ ଥାନ୍ତି ।
 ଶୁଭ ଅଶୁଭକୁ ବିଧାନ କରନ୍ତି । ୧୨ ।
 ସାକ୍ଷାତେ ଦେଖୁଥାଇଁ ପାପରେ ଲୋକମାନେ ।
 ଅସ୍ତ୍ର ଦଶା ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ ଭଜନ୍ତି ବହନେ । ୧୩ ।
 ସେ ପଳ ଲଜ୍ଜା କରି ଧରମ ଅତରେ ।
 ତାହାକୁ ନିନ୍ଦା କରନ୍ତି ସସାରେ । ୧୪ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ସମୁଦ୍ରକୁ ଧର୍ମେ ବୋଇତ ।
 କହୁଛି ବୁଝିବାକୁ ଭୁଲେଣି ମୁଁ ସତ । ୧୫ ।
 ଧର୍ମ ଅଧରମ କରଇ ସେହିଁ ନର ।
 ଅବଶ୍ୟ ଶୁଭ ଶୁଭ ହୁଅଇ ତାହାର । ୧୬ ।
 ବଡ଼ ମଧ୍ୟ ଜଳରେ ଥାଇ ତାର କର୍ମ ।
 ଅତର ଅହାର ସେ ବରୁଣ ନିଜଧର୍ମ । ୧୭ ।
 କର୍ମ କରିବାରେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ଥାଇ କରି ।
 ସେହିଁ ଲୋକ ରହଇ କର୍ମକୁ ନ କରି ।
 ଅଳପ କାଳରେଣି ତାହାର ନାଶୁଣି ।
 ପ୍ରକାଶିତ ହୁଅଇ ଜଗତ ମଧ୍ୟେ । ୧୮ ।
 କୃଷକର ବୁଝିବା କଥାଟି ଅସୁବୁ ।
 ସେ ଦେବା ନୋହିବାରେ ଫଳିନୀ ସାମନ୍ତ ।

ଫଳ ନ ଫଳଲେ ଅଦୃଷ୍ଟ ଅବର ।
 ରହୁବ ଲୋକନନ୍ଦା ସମୁଦ୍ରରୁ ତର । ୧୧ ।
 ଧର୍ମ-ଅର୍ଥ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ଅର୍ଥ ଇଚ୍ଛାକରେ ।
 ହିଂସ୍ତ୍ରତ ହୁଅଇ ସେ ସବୁ ପ୍ରାଣିଙ୍କରେ । ୧୦୦
 କାମାର୍ଥୀ ହୋଇ ଧର୍ମ-ଅର୍ଥ ଯେ ଲାଂଘଇ ।
 ନ ରହଇ ତା ପାଶେ ଗୋଟିଏ ସାଦା ହୋଇ । ୧୦୧
 ଜଳ କ୍ଷୟେ ମୀନ ଯେ ରୂପେ ଯାଏ ନାଶ ।
 କ୍ରମେ ଦେଶ ସେ ରୂପେ ଯାଏ ସେ ଦେହ କ୍ଳେଶ । ୧୦୨
 କାମ ଲୋଭ ସବାଶୁ ଶୁଦ୍ଧ ଯେ ଧର୍ମ ।
 ତାହାକୁ ନାଶ କରୁ ପଳାଏ ଅଧର୍ମ । ୧୦୩ ।
 ଯାହାରଣ୍ଡ ଯୁବା ଅବସ୍ଥା ହୋଇବ ।
 କାମ, ଅର୍ଥ, ଧର୍ମକୁ ନିମ୍ନରେ କରବ । ୧୦୪ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ଥିଲେ ସବୁ ଧରମ ହୁଅଇ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ଥାନ ଲୋକ କରବ ତାହା ଦେହ । ୧୦୫ ।
 ଏ ଜୀବତ ପାଣି ଯୋଡ଼ିବା ପରାୟେ ।
 ନ ଜାଣଇ ଲୋକ ଏ ବେତେବେଳେ ଯାଏ । ୧୦୬
 ଯେଉଁ ଲୋକ ବସିଥାଏ ଘରେ ବ୍ୟର୍ଥ ।
 ଅବସ୍ଥାତେ ଯେବେ ମିଳଇ ପଦାର୍ଥ । ୧୦୭ ।
 ସେ ଲୋକକୁ ଦଠବାଦୀ ବୋଲି କହୁ ।
 ଶାସ୍ତ୍ର ଲେଖିଅଛୁ ସନ୍ନେହ ଏଥୁ ନାହିଁ ।

ଦଇବ ଉପରେ ସେ ଦେଉଥାଏ ଭାବ ।
 ଦଇବ ଦୈବୀ ଧନ ଅଟେ ତାର । ୧୦୮ ।
 ଉଦୟୋଗ କରି ସେ ଅଗନେ ବଢ଼ି ।
 ପରୁରୁଷ ବୋଲନ୍ତି ତାର ନାମ ଶ୍ୟାମ । ୧୦୯ ।
 ଫୁଲ ନୁ ସୁକୁଚେ ଯାହାର ଦୃବ୍ୟ ହୁଏ ।
 ସୁରାବାହୁକ ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସରବ । ୧୧୦ ।
 ଦଠରେ, ଦଳବରେ, ସୁରାବେ, କର୍ମେ ଲେବ ।
 ଅର୍ଜିବା ଧନ ଫୁଲ କର୍ମର ଫଳ ଯାବ । ୧୧୧ ।
 ପ୍ରତି ଗ୍ରହରୁ ସେ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ମନ ।
 କରଥାଏ ନିର୍ମଳ ଅପଣା ଅପଦନ ।
 ଦୁରେ ଦୂର କର ଦୃଢ଼ସ୍ତ ଅଦବାବ ।
 ପାତକ କଥା ମନେ ନ କରେ ବିଶ୍ୱର ।
 ଧନ ଅଳେଖ କଥାକୁ ନ ଜାଣଇ ।
 ତିନେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦୋଇ ଦନକୁ ନିଅଇ ।
 ଅଳୋଥନ ଦୋଇ ଦୋଇବ ସତ୍ୟଶୀଳ ।
 ଏପରି ଲେକଟେ ଅଛୁ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫଳ । ୧୧୨ ।
 ଯେଉଁ ଲେବ ହୃଦୟ ଧର୍ମରେ ନିର୍ମଳ ।
 ସେହିଃ ଖର୍ଚ୍ଚ ଯାଇ ଲଭଇ ଖର୍ଚ୍ଚ ଫଳ । ୧୧୩ ।
 ଅତି ବୃଷ୍ଟି, ଅନାବୃଷ୍ଟି ଦେଉଥାଏ ।
 ଅଧର୍ମୀମାନଙ୍କର ନାଶର ଉପାୟେ ।

ବ୍ୟାଧି ସୁଧା ସକାଶୁ ପାଉଥାନ୍ତି ପୀଡ଼ା ।
 ତେବେତେବେ ଅଧର୍ମ ବରନ୍ତି ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ।
 ଅନ୍ଧାରୁ ଧର୍ମ ଦେଉଛୁ ଉପଗତ ।
 ଧର୍ମରୁ ବେଦ ଦେଉଛୁ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ୧୧୪ ।
 ମାତା ପ୍ରତି ଯେବେ ଅନୀତି ଲେବ କରେ ।
 ଅଳପ କାଳରେହି ପଡ଼ଇ ଶୌର୍ଦ୍ଧ୍ବେ । ୧୧୫ ।
 ଚାକର ଦୋଇ ଯେବେ ପ୍ରଭୁରେ ଦୋଷ କରେ ।
 ତେବେ ସେ କୃପାଶକୁ ଅଶର୍ମ ଗଳାରେ । ୧୧୬ ।
 ସତ୍ୟ, ଦାନ, ସ୍ତ୍ରୀ, ଅନ୍ୟସଂସ୍ୟ, ଶୁଣ ।
 ଯାଇ ଅଛି ସେହି ବୋଲିବ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ୧୧୭ ।
 ସର୍ପ ବୋଇଲେ, ଦେ ମରୁଗଲେ ନର ।
 ଦେବ, ନର, ପଶୁ, ଶରୀର ହୁଏ ତାର ।
 ତତୁଷ୍ଟାଦ ଯେବେ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ହୁଅଇ ।
 ତେବେ ଦେବ ରୂପେ ସ୍ବର୍ଗରେ ବସଇ ।
 ତୁଇ ପାଦ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ହୁଅଇ ଯାହାର ।
 ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ବର୍ଗ ରୁଞ୍ଜିଇ ସେହି ନର ।
 କାମ, କ୍ରୋଧ, ହିଂସା ଯୁକ୍ତ ଯାଇ କାପୋ ।
 ପଶୁ ଶରୀରେହି ଅସି ସେ ଜାତ ହୁଏ ।
 ଥିଲେ ପୂର୍ବେ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ପଶୁ ଜନ୍ମୁ ତର ।
 ପୁଣି ଜାତ ହୁଏ ମନୁଷ୍ୟ ରୂପ ଧର । ୧୧୮ ।

ଧର୍ମପିତା ଲେବକୁ ଏ ସଂସାରୁ ତାରେ ।
 ନାହିଁ ବହୁ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁରେ, କୁଳରେ । ୧୧୯ ।
 କର୍ମକୁ ଅନୁରୂପ ଅନ ଦେହ ଘରେ ।
 ସେ ପ୍ରାଣ ଧନ ଯାଇ ଦେଇ ସଂସରେ । ୧୨୦ ।
 ଯେଉଁମାନେ ଧନ ନ ଖାନ୍ତି ନ ଦଅନ୍ତି ।
 ଚନ୍ଦ୍ରପର ଦୁହଁରେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥିତି । ୧୨୧ ।
 ବାକ୍ୟ-ଶୌଚ, କର୍ମ-ଶୌଚ, ଜଳ-ଶୌଚ ।
 ଯେ କରନ୍ତି କେବେନ୍ତୁ ନ ଦେଖେ ସେ ମଞ୍ଚ । ୧୨୨ ।
 ମନ ବଦଳରେ ଯେ କରନାହିଁ ପାପ ।
 ତାହାର ଲେଡ଼ା ଦେବ ବାହୁଁବନ୍ଧୁ ତପ । ୧୨୩ ।
 ଯାହାର ଜ୍ଞାନରେ ଦୟା ନାହିଁ ବହୁ ।
 ତାର ତପତପରେ କି କାର୍ଯ୍ୟ ନୃପବନ୍ଧୁ । ୧୨୪ ।
 ଜ୍ଞାନ ଯାର ନାହିଁ, ଧର୍ମ ତାର ନାହିଁ ।
 ଜ୍ଞାନ ଥିବା ଲେବନ୍ତ ବୋଲି ସୁଖ ଦେଖ । ୧୨୫ ।
 ଅସୁ ଜ୍ଞାନ ଯାର ଅଛି ନୃପବର ।
 ଅଧିକ ପାଠ ଲେଡ଼ା ନାହିଁ ତାହାର । ୧୨୬ ।
 ପିତା ମାତା ଯାତାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ନୟନ ।
 ତାର ଇନ୍ଦ୍ର ପରରେ ଶାନ୍ତି ହୁଏ ଖ୍ୟାତ ।
 ଏ ସକାଶ୍ଚ ପିତା ମାତା ଦାରୁ ମୟା ।
 ମଣ୍ଡଳରେ ଅଛି ନେହୁ ବଡ଼ ନାହିଁ । ୧୨୭ ।

ଦାନ, ବ୍ରତ, ତପ, ଉପବାସ କଲେ ।
 ପ୍ତୁରିମାନେ ତରୁ ନ ପାରିନ୍ତି ଭଲେ ।
 ଭର୍ତ୍ତୀ ତାହାଙ୍କର ଅଟଇ ପୋଷକ ।
 ତା ସେବାରେ ଏତା ସେ ବସଇ ସ୍ବର୍ଗଲୋକ ।
 ଭଲତା ସେବା ଭନା ଅନମତେ ତାଙ୍କୁ ।
 ନାହିଁ ଗତି ଜାଣ ସଂସାରୁ ତରୁବାକୁ । ୧୮ ।
 ହୁଂସା କଲ ଲୋକକୁ ହୁଂସା ନ କରିବ ।
 ଗୁରୁଙ୍କୁ ସନ୍ତୋଷରେ ପୂଜା କରୁଥିବ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହରେ କରିଣ ଯତନ ।
 ଦରୁଥିବ ଭଜନା ଦବସ ପ୍ରତି ଦନ ।
 ମିଥ୍ୟାରୁ ଶ୍ରବର୍ତ୍ତଇ ଅପଣା ମନସା ।
 ବେଦକୁ ଶୁଣିଁ ତରୁ ବହୁଥିବ ଭାଷା ।
 କାମ କ୍ରୋଧ ଦୁର୍ଯ୍ୟକ୍ତି ବରୁଥିବ ଦୂର ।
 ନ ଶାଇବ ମିଳିଲେ ବହୁତ ଅହାର ।
 ଯାଗ ବରାଇବ ଅପଣେ କରିବ ।
 ବ୍ରହ୍ମବିଷ୍ଣୁ ଦୋଇ ଦନକୁ ଦରିବ ।
 ଏ ରୂପେ ଗୁଣଥିଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲି କହ ।
 ନୋହଲେ ଅବ୍ରାହ୍ମଣ ବୋଲିଏ ସେ ମନ୍ତ୍ରୀ । ୧୯ ।
 ପୂର୍ବେ ଲୋକ କରିଥାଏ ଯେଉଁ କର୍ମ ।
 ପୁଣି ଜନ୍ମ ଦେଲେଟି ଭୁଞ୍ଜଇ ସେ କର୍ମ । ୨୦ ।

ଯେଉଁ ମାନେ ସ୍ବର୍ଗ କର ଜାଇଥାନ୍ତି ।
 ସବୁକର'କାଶ ଅଶ୍ରୁ ସେ ହୁଅନ୍ତି । ୧୩୧ ।
 ଉଦୟୋଗ କରଇ ନିତି ଯେଉଁ ଲୋକ ।
 ତା' ଇଚ୍ଛାରେ ସେହୁଟି କରଇ କାର୍ଯ୍ୟସାଧକ । ୧୩୨ ।
 ଶକତି ଅନୁରୂପେ ଦେଉଥାଏ ଦାନ ।
 ଧର୍ମରେ ବୁଦ୍ଧି ରଖି ଥାଏ ପ୍ରତି ଦନ ॥
 ଦାନ ଦେବା ବିନା ଅନ ଗୁଣ ଯେତେ ।
 ଥିଲେ ବିଷୟାତ୍ମ ନୁହଇ ମହାମତେ । ୧୩୩ ।
 ମିଥ୍ୟା କଥା ଶୁଣି ଲୋକଙ୍କର ପ୍ରିୟ ।
 କରୁଥିବା ଲୋକର ହୃଦୟ ଉଦୟ । ୧୩୪ ।
 କାମ କ୍ରୋଧ ଦୋଷରେ ନ ଶୁଦ୍ଧିବ ଧର୍ମ ।
 ସେଥିରେଟି ପ୍ରକାଶଇ ବଡ଼ କର୍ମ । ୧୩୫ ।
 ଧର୍ମ କଥା ଦେଖିଲେଟି ଯେହୁଟି ଦସନ୍ତ
 ସେହୁଟି ଅଳପକେ ନାଶକୁ ପାଆନ୍ତି । ୧୩୬ ।
 ମୂର୍ଖକୁ ଯେଉଁ ମାନେ ପ୍ରଶଂସି କହୁଥାନ୍ତି ।
 ପାଣିରେ ପ୍ରସା କଲ ପ୍ରାୟେ ତାଙ୍କର । ୧୩୭ ।
 କାହାକୁ ହିଁ ମୁଖେ ନବରବ ନିନ୍ଦା ।
 ଏ କାହାରେ ନ କରିବ ଅମ୍ବ ବନ୍ଦା । ୧୩୮ ।
 ଅପଣା ସୁଦ୍ଧ ବସି ଅପଣେ ଯେବେ ବରେ ।
 କରନ୍ତି ନିନ୍ଦା ତାକୁ ବସି ସବୁ ନରେ । ୧୩୯ ।

ପାପକୁ ପ୍ରତି ଲୋଭ ଅଟଇ ବାରଣ ।
 ଏହା ଜାଣି ସ୍ବଦିବ ଲୋଭ ଅତରଣ । ୧୪୦ ।
 ବୋଇଲା ବ୍ୟାଧ ଯାଗ, ଚପ, ସତ୍ୟ, ଦାନ ।
 ଶିଖାଗୁର ଏହା ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ଜନ । ୧୪୧ ।
 କାମ, କ୍ରୋଧ, ଦମ୍ଭ, ଲୋଭରୁ ସେ ଚିଣି ।
 ଅଛି ସେ ଲୋଭ ଶିଖ ବୋଲାଏ ବସୁମଣି । ୧୪୨ ।
 ଶିଖାଗୁର ସେବେ ମନ ଲୋକ ଦେବ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରଲୋକେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଅଛି ସୁଖ ପାଏ । ୧୪୩ ।
 ନାସ୍ତିକ, କୃଷ, ପାପୀ, ଅମର୍ଯ୍ୟାଦାକର ।
 ସଙ୍ଗରୁ ଶୁଦ୍ଧଦେବ ସେ ଦେବ ଶିଖାଗୁର । ୧୪୪ ।
 କାମ-କ୍ରୋଧ ଗ୍ରାହ, ଦୁଃଖ ନଦୀ-ଜଳ ।
 ଧର୍ମ-ନାବେ ପାର ହୁଅନ୍ତି ଚରକାଳ । ୧୪୫ ।
 ଜମରେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଧର୍ମ କରୁଥାଏ ।
 ତହୁଁ ଜ୍ଞାନରେ ଉପକେ ତାର କାୟେ । ୧୪୬ ।
 ସତ୍ୟ ବହୁବାର ଲୋକଠାରେ ହୁଂସା ।
 ବଦାନ୍ତି ତେ ଭର ନପାରେ ବସା । ୧୪୭ ।
 ଅଗୁର ଥିବା ଲୋକ ବୋଲାଏଟି ସାଧୁ ।
 ଅଗୁର ବଶେଷୀଟି ବୋଲାଏ ଅସାଧୁ । ୧୪୮ ।
 ଅକ୍ରୋଧନ ଅହଂସା ନିରହଙ୍କାଶ ନର ।
 ଠାରେ ଶିଖାଗୁର ବରଅଛି ଦର । ୧୪୯ ।

ସମା, ସତ୍ୟ, ଶୌଚ, ବୁଦ୍ଧି, ଶୃଙ୍ଖଳା ।
 ଉତ୍ତମ ବୋଲି କହୁଅଛୁ ଧର୍ମ ଯୋଥା । ୧୫୦ ।
 ନ୍ୟାୟବନ୍ତ ହୋଇ ଦରୁଥବ ଦଳ ।
 ମାଗିଲେ ଅତି ଦେଉଥବ ଦୁଃଖୀଜନ । ୧୫୧ ।
 କୁଟୁମ୍ବକୁ ପୀଡ଼ା ଦେଇ ପରହତ ।
 ସେ କରୁଛି ପ୍ରାନ୍ତେ ହୋଏ ସେ ମୃକତ । ୧୫୨ ।
 ହୋତ ନ କରିବ ଦେବ ସତ୍ୟ କହ ।
 ଏଥୁରୁଁ ସାଧୁ ହୋଇ ଅଛୁ କଥା ନାହିଁ । ୧୫୩ ।
 ସେଇଁ ମାନେ ମୋ (ବ୍ୟାଧ) ଠାରୁ ନିଅନ୍ତି ମାଂସ ବର୍ଣ୍ଣ ।
 ସେମାନେ ମୋ ପାପରେ ହୁଅନ୍ତି ଲୁଚି ପୁଣି । ୧୫୪ ।
 କପଟୀ ଲୋକକୁଟୁମ୍ବ ଶୃଙ୍ଖଳ କଦାପିତେ ।
 ତାରି ନ ପାଇଇ ଦେ ଜାଣ ମହାମତେ । ୧୫୫ ।
 ପାପୀ ଲୋକ ବହୁତ ପୁଣ୍ୟ ସେବେ କରେ ।
 ତେବେଟି ଲେଖା ହୁଏ ଯାଇ ନିଷ୍ଠାପରେ । ୧୫୬ ।
 ଲୋକପୀଡ଼ା ନ କରି ଅବଜିବ ଧନ ।
 ଏହା କଲେ ବୋଲାଇ ସେ ଉତ୍ତମ ଜନ । ୧୫୭ ।
 ଦେହ ରଥ, ମନ ସାଥେ, ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ।
 ଅଶ୍ବକୁ ଅସ୍ତତ୍ବେ ରଖିଲେ ତପସ୍ବିୟ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଗ୍ରହଣ ପର ଲୋକ ଶ୍ରବେ ।
 ଶୁଣ ଶୁଣ ପାଇ ଲଭଇ ସେ ସତେ । ୧୫୮ ।

ଅଗ୍ନି, ଶୁଭ୍ର, ଅମ୍ବା ଜନନୀ, ଜନକ ।
 ଲୋକକର ଏ ପାଞ୍ଚ ଗୁରୁରେ ଅଧିକ । ୫୧ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଯେବେ ଅକର୍ମକୁ କରେ ।
 ଶୂଦ୍ର ବୋଲି ତାହାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସବୁ ନରେ । ୧୨୦ ।
 ଶୂଦ୍ର ହୋଇ ଯେବେ ଉତ୍ତମ ଅଶୁର ।
 କରଇ ତାକୁ ସର ନୁହଇ ଦ୍ବିଜବର । ୧୨୧ ।
 ଘରେ ଘରେ ସିନା ହୋଇବ ପିତା ପିତ ।
 ଦାଣ୍ଡକୁ ବାହାରିଲେ ସେ ଅମ୍ବେ (କୁରୁ ପାଣ୍ଡବ) ଏକାଃ ।
 ସ୍ବର୍ଗରୁ ତୁମ୍ଭେ ହୋଇ ପଡ଼ଇ ଯେଉଁ ନର ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଶ୍ରେଣ କରେ ହୋଇ ସେ ନରବର ।
 ସ୍ବରୂପ କଲେ ପୁଣି ସ୍ବର୍ଗ ଶ୍ରେଣ କରେ ।
 ଦୁଷ୍ଟର କଲେ ଯାଇ ପଡ଼ଇ ନରବରେ ॥
 ଭୁମି କର୍ମ ସ୍ଥାନ, ସ୍ବର୍ଗ ଶ୍ରେଣ ସ୍ଥାନ ।
 ଚକ୍ରଦ ଭୁବନରେ ବିଦ୍ୟାତ ଏ ଜାଣ । ୧୨୨ ।
 ଚକ୍ରଧାର ପର ବୁଲୁଛୁ ସଖ ଦୁଃଖ ।
 ଏଥୁ ପାଇଁ ତୁମ୍ଭେ ନୁହନ୍ତି ବିମୁଖ । ୧୨୩ ।
 ଚର କାଳ ଧର୍ମନିଷ୍ଠେ ଯେଉଁ ଜନ ।
 ନୁହନ୍ତି ସେମାନେ କେରେ ଅବସନ୍ନ । ୧୨୪ ।
 ଧର୍ମ ଧୂବା ପ୍ରାଣୀକି ଦଇବ ହୋଇ ସାଧା ।
 ବହାଉ ଥାଏ ସବୁ ବେଳରେ ଉଦ୍ଧାମ । ୧୨୫ ।

ବ୍ରହ୍ମା ରୂପେ ବସ୍ତୁ ସଂସାର ସରଳନା ।
 ବର ବସ୍ତୁ ରୂପେ ବରନ୍ତି ପାଳନା ।
 ବୁଦ୍ଧ ରୂପେ ପୁଣି ଦକ୍ଷନ୍ତି ସଂହାର ।
 ଏ ସଂସାରେ ଯେତେ ଆଦ୍ୟନ୍ତି ଦେହଧାରୀ । ୧୭୭ ।
 ଦଇବ ଯାହା ତରୁଥାଏ ସେ ହୁଅଇ ।
 ତା ଅନ ଇଶ୍ଵରକୁ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ୧୭୮ ।
 ସତ୍ୟ, ଅଭିଜ୍ଞ, ଅହଂସା, ସମ, ଦମ ।
 ଅନସୂୟା ଶ୍ରୀତ, ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସଂଯମ ॥
 ଏମାନ ଥିବା ଲୋକ ଲଭଇ ସ୍ଵର୍ଗ ଗତି ।
 ଜାଣ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ଗୁଣନ ମହାପତି । ୧୭୯ ।
 ଶାସ୍ତ୍ରରେ କହିଛନ୍ତି ସାତ ପାଦ ଯାଏ ।
 ଯେ ଯାହାର ସଙ୍ଗରେ ଗୋଡ଼ାଇଛି ଯାଏ ।
 ସେ ତାହାର ବୋଲାଇଛି ଧର୍ମ ମିତ୍ର ।
 ଏଣୁ କହି କହିବ ଶୁଣ ଦେଇ ତତ୍ତ୍ଵ । ୧୮୦ ।
 ଅଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଲୋକେ ବନ ମଧ୍ୟେ ଗହ୍ଵ ।
 ନ ପାରିନ୍ତି କର ଧର୍ମ, ସତ୍ୟ ଦୁଇ ।
 ଜ୍ଞାନବନ୍ତ ଲୋକେ ଗହ୍ଵରେ ବନରେ ।
 ଧର୍ମ କରୁଥାନ୍ତି ବସି ସୁମନରେ । ୧୮୧ ।
 ସାଧୁଙ୍କର ପାଶେ ଶରଣ ଅଭୟ ।
 ଲୋକ ପଶିଲେ ସେ ହୁଅନ୍ତି ତା ରସ । ୧୮୨ ।

ଜାଣି କହୁ ପ୍ରାଣ ଶୁଦ୍ଧିର ସେହିଁ ନର ।
 ତାହାବନ୍ଧୁ ଜାଣି ଜୀବନକୁ ସାର । ୧୭୨ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ପ୍ରବାସୀ, ସାଥୁ ମିତ୍ର ।
 ଗୁହବାସୀ ଲୋକର ଭାରିତା ତେମନ୍ତ ।
 ମରବା ଲୋକଙ୍କର ଦାନ ଅଟେ ମିତ୍ର ।
 ସେହି ରୂପେ ରାଣୀର ବରଦ ମିତ୍ର ତ । ୧୭୩ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ଦୟାଠାରୁ ବଳ ।
 ପରମ ଧର୍ମ ନାହିଁ ଯନ୍ତ୍ର ମହାବଳ ॥
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ଶୁଭେ ସେ ଅଭିମାନ ।
 ସବୁକରି ପ୍ରିୟ ସେ ଅଟଇ ଯନ୍ତ୍ର ରାଣ । ୧୭୪ ।
 ହୋଧକୁ ତ୍ୟାଗ କଲେ କଦାପିତେ ଯୋଦ୍ଧ ।
 ହିରଁ ନ ପାରିଇ କାହାର ଦେହ ଯାଦ । ୧୭୫ ।
 କାମକୁ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଅର୍ଥବାନ ହୁଏ ।
 ଲୋଭକୁ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଜନ ସୁଖ ପାଏ । ୧୭୬ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ଯନ୍ତ୍ରରାଜ ଶୁଣ ।
 କୁଳ ବେଦ ପାଠ ବା ବେଦାର୍ଥ ଗ୍ରହଣ ।
 କେହି ବ୍ରାହ୍ମଣର କାରଣ ନୁହଇ ।
 ଏକାହିଁ ତରୁଣ କାରଣ ଅଟଇ । ୧୭୭ ।
 ତରୁଣ ବ୍ରାହ୍ମଣର ଅମୂଲ୍ୟ ମହାବତ୍ତ ।
 ତରୁଣ ହେବ କେଲେ ହୁଅଇ ତାର ହେତ । ୧୭୮ ।

ମୂର୍ଖ ଅଟଇ ସେ ସେ ତରୁଣ-ସ୍ଥାନ ।
 ପିଣ୍ଡିତ ବୋଲାଏ ସେ ସେହୁ କିୟାବାନ । ୧୭୯ ।
 ତରୁଣେନା ହୋଇ ତରୁଣସ୍ଥାନ ଦେଲେ ।
 ଶୁଦ୍ରରୁ ଅନ୍ୟ ବୋଲି ଗଣ୍ୟ ସେ ନୁହେଁ ଭଲେ । ୧୮୦ ।
 ସୁଧର୍ମର ବୋଲିଲେ ସେ ରାଣୀ, ପ୍ରବାସୀ ।
 ନୁହଇ, ହବସର ପଞ୍ଚମ ଭାଗେ ବସି ।
 ଶାବାକୁ ପାକ କରି ଶ୍ରେୟନ ବରଇ ।
 ସେହୁ ଏକା ସୁଖୀ ହେ ଯଶକୁଳସାଇଁ । ୧୮୧ ।
 ସଂସାରେ ଦେଖ, ଦେଖୁ ଲୋକଙ୍କ ମରଣ ।
 ତଥାପି ଅମରକୁ ଲେଖନ୍ତି ନାହିଁ ବଣ ।
 ଏଥିରୁ ଅସ୍ପର୍ଯ୍ୟଶ ଅଉଁ ତ ଅଧିକ ।
 ଅଛୁ ବରୁର ହେ ଯଶବ ଚଳକ । ୧୮୨ ।
 ତର୍ବର ତ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ କଥା ନାହିଁ ।
 ସୁଦ୍ଧ ତ ଭଲ ଶୁଭ ମତ ପ୍ରକାଶଇ ।
 ଏମନ୍ତ ରାତି ନାହିଁ ଅଗ୍ରାନ୍ତ ଯା ମତ ।
 ଏଥିରୁ ଜାଣ ଧର୍ମତରୁ ଗୁହାସ୍ତେତ ।
 ଏ ଦେନ ଜ୍ଞାନା ମହାଜନଙ୍କର ପଥ ।
 ପ୍ରସସ୍ତ ଅଟଇହୁ ଯଶକୁଳ ନାଥ । ୧୮୩ ।
 ଜଉମ ଲେଖେ ଯୁଦ୍ଧ ଇଚ୍ଛା ନ ବରନ୍ତି ।
 ଦଇବରେ ପଡ଼ିଲେ ତାଁ କେବେ ନ ଛାଡ଼ନ୍ତି । ୧୮୪ ।

ସୁଖ ହାତେ ଅଧିକ ଦାନ ବୁଦ୍ଧ କରି ।
 ସେ ବଳେ ଦେବ ସେ ଅଧର୍ମ ଦୂର କରି । ୧୮୫ ।
 ସମ୍ପଦରେ ଅଧର୍ମ କରି ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତ ।
 ସେ କରୁଛି ବାହାର ନୁହଇ ବନ୍ଧୁ ହୁଏ । ୧୮୬ ।
 ବସନ୍ତ ଅଧର୍ମକୁ ନାଶିବାକୁ ଜନ ।
 ସଂପଦରେ ବଳିବ ବଡ଼କୁ ମୋଚନ । ୧୮୭ ।
 ସୁକର୍ମେ ଥାଇ କରି ବିକର୍ମକୁ କଲେ ।
 ଜନାକୁ ସେ ଯୋଗ୍ୟ ହୁଅଇଛି ଚଳେ । ୧୮୮ ।
 ଯେଉଁ ଗୋ ପକ୍ଷ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲେଉଟି କରେ ।
 ଯୁଦ୍ଧ ଗୋଡ଼ାଇଛି ଥାଏ ତା ସଙ୍ଗରେ । ୧୮୯ ।
 ବାଳକ, ବୃଦ୍ଧ, ସୁବା, ସାଧୁ ବା ଅସାଧୁ ।
 ଦେହ କରି ନାହାନ୍ତି ବ୍ୟାଧି ମାୟା ପିନ୍ଧୁ । ୧୯୦ ।
 ମନ ଶୁଦ୍ଧ ଭଲ କଥା ସେ କଲେ ।
 ପଣ୍ଡିତ ବୋଲି ତାକୁ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର କହୁ । ୧୯୧ ।
 କୌଷ୍ଠ, ଦର୍ପ, ଗର୍ବ ଲଜାରୁ ଯେଉଁ ମାନେ ।
 ନିବର୍ତ୍ତି ଥାନ୍ତି ତାକୁ ପ୍ରସଂସନ୍ନ ଜନେ । ୧୯୨ ।
 ପୁଣ୍ୟ କଥା ବହୁ ପାଇ କରି, ଭୁଞ୍ଜୁ ।
 ନ କଲେ ସେ ତାକୁଟି ବୋଲନ୍ତି ନିଷେଷ ।
 ଯାହାର ବୁଦ୍ଧି ଧର୍ମ ଅର୍ଥରେ ଥାଏ ରହି ।
 ବାହାର ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ କେବେଟି ନୁହଇ । ୧୯୩ ।

ସେ ଯାହା ଅମ୍ବେର ସେ ସେବେ କରେ ସେଷ ।
 ରାଗବନ୍ଧୁରେ ସେ ହୁଅଇ ପ୍ରକାଶ । ୧୧୪ ।
 ବଳିଅର ଲେବ ତୁଳରେ ଶୋଲ ଚଳେ ।
 ନିଦ୍ରା ନ ମାଡ଼ଇ ରଜନ ଜାଣ ଭଲେ । ୧୧୫ ।
 କୁଟୁମ୍ବ ପୋଷିବାକୁ ଜଣେ ପାପ କର ।
 ଅରଜ୍ଜୁ ଆବ୍ୟକ୍ତ ବହୁ ନ ବରୁର ।
 ଖାଇବା ଲେବର ନୁହଇ ବହୁ ପାପ ।
 ଅରଜ୍ଜୁଧୃବା ଲେବ ସେ ପାପେ ହୁଏ ଲେଷ । ୧୧୬ ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ନୋହୁଁ ବରୁର ହୋଇଲେ ପ୍ରକାଶ ।
 ରାଜ୍ୟ ତୁଲେ ରଜା ଅବଶ୍ୟ ଯାଏ ନାଶ । ୧୧୭ ।
 ଏକା ହୋଇ ସ୍ୱାଦୁ ପଦାର୍ଥ ନ ଖାଇବ ।
 ଖାଇବ ସେବେ ମହା ପାତକ ଅରଜ୍ଜବ । ୧୧୮ ।
 ନୁହଇଛି ଜଣକୁ ସମସ୍ତ ଗୋଚର ।
 ଏକା ହୋଇ ଭାଲିଲେ ହୁଅଇ ମରବାର । ୧୧୯ ।
 ଏକା ହୋଇ ବାଟ ଶୂନ୍ୟ ସେ ନିଶ୍ଚୟେ ।
 ତା ଭଲ ମନ ବାଞ୍ଛି ନ ପାଆନ୍ତି ଲେବେ ।
 ଧର୍ମ, କ୍ଷମା, ବିଦ୍ୟା, ଅହଂସା ଶୁଭେଷ ।
 ଏକା ହୋଇ ଯାଠାରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ଅଛନ୍ତି ।
 ତାହାରିଛି ରଜନ କଦାପିତେ ଦୁଃଖ ।
 କରଇ ନ ପାରଇ ହୁଏକୁ ବିମୁଖ । ୧୨୦ ।

ଅତ୍ରାଏ ରଥଇ ସେ ମୁଠାଏ ଦଥଇ ।
 ସ୍ବର୍ଗ ତାର ସଙ୍ଗତେ ଥାଇଛି ଗୋଡ଼ାଇ । ୨୦୧ ।
 ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମ ଅଧମ ଏ ତ୍ରୟୋବିଧ ।
 ନ୍ୟାୟ ଏ ଜଗତରେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ଅଛୁଛି ।
 ଏହି ରୂପେ ତିନି ପ୍ରକାରେ ପୁରୁଷ ।
 ଏ ଜଗତେ ହୋଇଛନ୍ତି ପରକାଶ ।
 ଉତ୍ତମକୁ ଉତ୍ତମ ମଧ୍ୟମକୁ ମଧ୍ୟମ ।
 ଅଧମକୁ ଅଧମ କଥାରେ ନୃପୋତ୍ତମ ।
 ନିୟତକ କଲେ ହୁଅଇ କାର୍ଯ୍ୟ ପିଞ୍ଜି ।
 ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣ ନାହିଁ ଶାସ୍ତ୍ର ବଧୂ । ୨୦୨ ।
 ପରଧନ ପରକାଶ ସେ ହରେ ରାସ୍ତେ ।
 ଜାଣ ତାର ହୃଦୟେ ଭୟ ରହିଥାଏ । ୨୦୩ ।
 ଅଳ୍ପ ବୁଦ୍ଧି, ମଠୁଆ, ଅଳସ ପୁରକାର ।
 ଏ ଶୂନ୍ୟ ଭୂଲେ ନ କରିବ ବିଚାର । ୨୦୪ ।
 ଅଭୋଗ୍ୟ, ଅଭୀଷ୍ଟ, ନିର୍ଭୟେ ନିବାସ ।
 ସାଧୁ ସଙ୍ଗ, ସ୍ବାଧୀନ ଜୀବିକା, ଅପ୍ରବାସ ।
 ନରମାନଙ୍କର ଅଟଇ ଏ ସ୍ବଖ ।
 ଜାଣ ଅଦେହସ୍ତ୍ରୀନା ନରଙ୍କର ଶିଖ । ୨୦୫ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟୀ, ଅସନ୍ନତ୍ବ, ନିତ୍ୟ ପକ୍ଷିତ, ହୋଧନ ।
 ପରଭାଗ୍ୟ ଉପଜାଗ, ଦୃଶ୍ୟାୟୁକୁ ଜନ ।

ଏ ଲୋକଟି ମହତ ଦୁଃଖକୁ ପାଆନ୍ତି ।
 ସଂସ୍ତମ୍ଭ ନ କର ଦେ ମୋ କଥାରେ ମନ୍ତ୍ର । ୨୦୬ ।
 ନିତ୍ୟ ଅସ୍ତ୍ର, ଅଶ୍ନୀନ ସୁତ୍ର, ଅଭୈଷ୍ଟିକା ।
 ଅର୍ଥବାଣୀ ବିଦ୍ୟା, ପ୍ରିୟବାଦନା ସେ କାନ୍ତା ।
 ସେ ପ୍ରିୟବାଦନୀଟି ଏ ଛିଅ ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ।
 ଅଟଇଟି ରାଜନୀ ମହାସୁଖକର । ୨୦୭ ।
 ଅସାବଧାନ ଦୋଇ ଥାଆନ୍ତି ସେତେ ଜନ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠେଷ୍ଠ ତାଙ୍କଠାରୁ ସାଜନ୍ତି ନେଇ ଧନ । ୨୦୮ ।
 ଜୂଥ, ପ୍ରିୟ, ମୃଗୟା, ଉଚ୍ଚ ଦଣ୍ଡ, ପାନ ।
 ପରଧନ ଦରଶ, ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ।
 ଏ ସାତୋଟି କଥା ରାଜା ଯେବେ କରେ ।
 ବିନାଶ ଲଭଇଟି ଅନପ କାଳରେ । ୨୦୯ ।
 ମିତ୍ର ସମାଗମ, ପୁତ୍ର ଅଲଜନ ।
 ସମ୍ବେଦ, ପ୍ରିୟାଳାପ, ସରରେ ପୂଜନ ।
 ଧନାଗମ, ବୁଲଣେଷ୍ଟତା, ଇଷ୍ଟ ଲଭ ।
 ଏମାନ ସାର ଅଛି ସେ ବଡ଼ ଦୁର୍ଦ୍ଦିର । ୨୧୦ ।
 ପ୍ରମତ୍ତ, ମତ୍ତ, ଶ୍ରାନ୍ତ, ଉନ୍ମତ୍ତ, ବୁଦ୍ଧସିତ ।
 କ୍ରିଡ଼, ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ, ଲୁପ୍ତ, କାମୀ, ଶ୍ରେତ ॥
 ଏ ଦଶ ଜନ ଧର୍ମ ନ ଜାଣନ୍ତି ବହୁ ।
 ଅଧରମ ସେତେକ ଲୋଭନ୍ତି ବାଞ୍ଛ ବାଞ୍ଛ । ୨୧୧ ।

ଲେକମାନଙ୍କର ବିଶାସ ସିଦ୍ଧାର ।
 ଉପାୟକୁ କର୍ତ୍ତୃତ୍ୱ ନିରନ୍ତର । ୨୧୨ ।
 ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଥିବା ଶତ୍ରୁଠାରେ ଦେଲା ।
 କଲେ କାଟିଲେ ସେ ପୁଣି ଥିବି ଗଲା । ୨୧୩ ।
 ଶତ୍ରୁ ଯେବେ ହୋଇଥିବ ବଳିଆର ।
 ବଞ୍ଚିଥିବ ତାକୁ କଥାରେ ନିରନ୍ତର ।
 ବଳୀୟର ତୁଲେ ବିରୋଧ ସେ କରେ ।
 ଅଗ.ହୋଇ ବସଇ ଯମଙ୍କ ନଗରେ । ୨୧୪ ।
 କାଳରେ ପରାଜୟ କରଇ ସେହି ନର ।
 ଜୟନ୍ତୀ ବଳେ ହୁଅଇ ତାହାର । ୨୧୫ ।
 ଦୁଃଖ ସହ ଉଦୟୋଗ ସେ କରଇ ।
 କାଳରେ ଶତ୍ରୁ ଛାଡ଼ି ବୋଲୁଏ ସେ ବଳପୁରୀ । ୨୧୬ ।
 କାର୍ଯ୍ୟ ବିନା ସେ ନର କରେ ପରବାସ ।
 ନ ବରଇ ପାପୀ ଲେକଙ୍କର ପାଶ ।
 ପର ପ୍ରାଣମାନଙ୍କୁ ନ କରେ ଧରଣୀ ।
 କପଟରେ ବୁଦ୍ଧି କର ଥାଏ ଉଶା ।
 ମଦ୍ୟ ପାନ ଖତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏ ଢିନି କଥା ।
 ପଡ଼ିଲେ ହୃଦେ ଘେନୁଥାଏ ମହା ବ୍ୟଥା ।
 ଏବେ ଶୁଣ ଥିବା ଲେକ ଇନ୍ଦ୍ରଲେବେ ।
 କଦାପିତେ ଶୂଳନ ନ ପଡ଼ଇ ଶୋକେ । ୨୧୭ ।

ପଶୁରବାକୁ ଯେବେ ଛାଡ଼ି ବେ ସାଣୀ କର ।
 ଯା ଜାଣି ଥିବ ତାହା କହିବ ସତ୍ୟ କର । ୨୧୮ ।
 ଅଳ୍ପ କଥା ପାଇଁ ଶୁଦ୍ଧିବ ବିବାଦ ।
 କଲେ ସେ ଦେଉ ଅସି ପଡ଼ଇ ପ୍ରମାଦ । ୨୧୯ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଉଦ୍ଧତ ହୋଇ ବେଗ ନୋହେ ।
 ମୁଁ ବଡ଼ ବୋଲିବେ ଗବେ ନ ବଢ଼େ ।
 ନ କହଇ ବଚନରେ କର କଟୁ ।
 କହିଲେ ଶୁଭୁଆଇ କର୍ଣ୍ଣକୁ ଅତି ଶୁଟୁ ।
 ସେହିଠି ଜଗତରେ ସବୁ ଜନ ପ୍ରିୟ ।
 ହୁଅଇ ହେ ଅମ୍ବିକା ଦେବୀ ତନୟ । ୨୨୦ ।
 ସମାନ ଲୋକଭୁଲେ ବିବାଦ ସମ୍ଭବ ।
 ସତ୍ୟ ଯେ କରୁଅଛି ସଦା ତାର ମୋଦ । ୨୨୧ ।
 ଅଶ୍ରୁତଙ୍କୁ ଦେଇ ଭୁଞ୍ଜିବ ଅଳପ ।
 କ୍ଷଣେ ଶୋଇ ଶୁଦ୍ଧିବ ଶପ୍ତନ ତଳପ ।
 ଶତ୍ରୁ ଲୋକ ମାଟିଲେ ନିର୍ମଳ କରି ଧନ ।
 ଗଣି ଦେଉଥିବ ନୋହିଣ ବିମନ ।
 ଏ ରୂପେ ଯେଉଁଲୋକ ଏ ସଂସାରେ ଅଛି ।
 ତପତ୍ତ ତାହାକୁ ଗ୍ରାସି ନ ପାରିବ । ୨୨୨ ।
 ଉତ୍ତମ ଲୋକେ ଯାହା କହୁ ଥିବେ ବସି ।
 ତାହା ଶୁଣି ମନେ ରଖୁଥିବ ଘୋଷି । ୨୨୩ ।

ଗାଉଁଙ୍କର ଅଭାଗ, ଦ୍ଵିଜଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ।
 ନୃପଙ୍କର ଶୂର, ଜନଙ୍କର ନେତ୍ର ।
 ଜ୍ଞାନ ହୋଇବାକୁ ଏ ଅଟଇ କାବଣ ।
 ଜାଣ ଅହେ ଗାନ୍ଧାରୀ ଦେବାଙ୍କ ରମଣ । ୨୨୪ ।
 ବଳୀଅର ଲୋକର ଧରୋ ସେ ଭରଣ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରକୁ ନମସ୍କାର କଲ ପର ଜାଣି । ୨୨୫ ।
 ପରଦ୍ରବ୍ୟ ପର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଦେଖି ।
 ସେଉଁ ନରମାନେ ହେଉଥାନ୍ତି ଦୁଃଖୀ ।
 ତାହାଙ୍କ ଦେହରେଟି ମହାବ୍ୟାଧି ଘଟୁ ।
 ଅଗବର ବୃଜାଇ ଦଥର ଦୂର ପାଠି । ୨୨୬ ।
 ବିଦ୍ୟାମଦ, ଧନମଦ, କୁଳମଦ ।
 ସେ ପିଇଛୁ ତାକୁଟି ପତର ପ୍ରମାଦ ॥
 ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ଵ-ଘୋଡ଼ା, ଦେହ-ରଥରେ ମାନସ ।
 ସାରଥ୍ୟ ବାହୁଥୁଲେ ନ ଲଗଇ ଡାସ । ୨୨୭ ।
 ମନକୁ ନ ଜିଣି ସେ ଶତ୍ରୁକୁ ଜିଣିମା ।
 ଇଚ୍ଛା କରେ ସେ ଜାଣ ପା ଏ ଦୁଃଖ ସୀମା । ୨୨୮ ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ ଶୁଦ୍ଧି ସେ ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ଵ ବଣ ହୁଏ ।
 ସଂପଦ ଶୁଦ୍ଧ ପ୍ରାଣ ହରାଏଟି ସିଏ ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ଶୁଦ୍ଧି ସେ କାର୍ଯ୍ୟ କରେ ।
 ସେ କଦାଚିତେ ଜାଣ ନ ପଡେ ବିଘ୍ନରେ । ୨୨୯ ।

ଅସାଧୁ ଲୋକ ଭୁଲେ ସାଧୁ ଲୋକ ଯାଇ ।
 ବସିଲେ ରାଜନ ଦେ ବନାଶ ଲଭଇ ।
 ଓଦା କାଷ୍ଠ ଶୁଖିଲ କାଷ୍ଠରେ ମିଶାଇଲେ ।
 ଜଳ ତ ଯାଉଅଛି ଦେଖୁ ଥାଉଁ ଭଲେ ।
 ଏ ସକାଶୁଁ ସଧୁ ଲୋକ ସେ ହୋଇବ ।
 ଅସାଧୁ ଲୋକ ସଙ୍ଗ ସୁପନେ ନ କରିବ । ୨୩୦ ।
 ଅନସୂୟା, ଦମ, ଶତ୍ରୁତ, ଅର୍ଜୁନ ।
 ଅସାଧୁକୁ ଶୁଦ୍ଧି ଆନ୍ତୁଟି ନକଦେବ । ୨୩୧ ।
 ଦୁର୍ଜନ ଲୋକଠାରେ ସ୍ବକୃତ ବଚନ ।
 ଦାନ ଅମ୍ବାଜ୍ଞାନ ନ କରନ୍ତି ସ୍ତାନ । ୨୩୨ ।
 କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନୁରୂପ ବଚନ ଯାହାର ।
 ବାହାରୁଛୁ ଦୁଃଖଟି ନୁହଇ ତାହାର । ୨୩୩ ।
 ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚମାନଙ୍କରେ ବୁଲି ସ୍ଥାନ ।
 କରିବା ପ୍ରଭବ ନିଷ୍ପତ୍ତି ଭଲ ଜାଣ । ୨୩୪ ।
 ବୋଇତ ବଶିକାର, ଜୂଥର ସେ ଶ୍ବେର ।
 ବୈଦ୍ୟ, ପଶୁ, ମିତ୍ର, ନାଟ୍ୟ ଅଦି ନର ।
 ମାନଙ୍କୁ ଗୋଳ ଦେଲେ ନ କରିବ ସାକ୍ଷୀ ।
 ଅବଶ୍ୟ ସେ କଥା କହନ୍ତି ପଟ୍ଟରେ । ୨୩୫ ।
 ଦମ୍ଭଟି ରିତରେ ସେ ଛୁଣାଇ ଥାଏ କାର୍ଯ୍ୟ ।
 ରାଜେ ସୁଖରେ ସେ ଶୁଅଇ ମହାରାଜ । ୨୩୬ ।

ଅଜନୁରୁ ଜୀବନ ଥିବା ଯାଏ ଲୋକ ।
 ଜଗି ଥିବ ପର ଲୋକ ବଥାଯାବ । ୧୨୩୭ ।
 ପର ଯେବେ ବୋଲିବ ନିଷ୍ଠୁର ବଚନ ।
 ତେବେ କହୁ ନ ବୋଲି ହୋଇବ ମଉନ । ୧୨୩୮ ।
 କହୁବା ଅପେକ୍ଷାରେ ନ କହୁବା ଭଲ ।
 କହୁଲେ ସତ୍ୟ ଧର୍ମ ଥିବ ସେ ବାଣୀରୁଲ । ୧୨୩୯ ।
 ଦୁଃଖ ସୁଖ, ଜନମ, ମରଣ, କ୍ଷୟ ବୃଦ୍ଧି ।
 ଏମାନ ଲାଗିଛି ତ ସତ୍ୟ ଅବଧି । ୧୨୪୦ ।
 ଅମୃଜ୍ଞାନ, କ୍ଳେସ୍ତୁ ନିରାଶ, ଲୋଭ ବ୍ୟାଗ ।
 ତର ନୃପ ପାଇବ ତୁମ୍ଭେ ସୁଖ ଭାଗ । ୧୨୪୧ ।
 ଧନ ଥାଇ ଭୋଗକୁ ଯା ଦେହ ଭଜି ନାହିଁ ।
 ସବୁ ଗୁଣ ଯାକର ଅକର ଅଟେ ସେହି । ୧୨୪୨ ।
 ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମାନେ ଧନ ପାଇଲେ ଦେଲେ ଦୁଃଖ ।
 ପାଉଥାନ୍ତି ସୁଧନେ ନ ଦେଖନ୍ତି ସୁଖ । ୧୨୪୩ ।
 ଅସାଧୁ ସେବା ତରୁଛୁ, କ୍ରୋଧ ଶ୍ରୀ ନାଶଇ ।
 ଏକା ଅତ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ବିଲେପ କଲେ । ୧୨୪୪ ।
 ବିପତ୍ତି ଦେବ ବୋଲି ଇନ୍ଦୁଧର ଧନ ।
 ଧନ ଦେଇ ଭାରିଯା କରିବ ଉତ୍ତମ । ୧୨୪୫ ।
 ଜାଣିବା ଲୋକମାନେ ପରିହାସେ କୁଅ ।
 ଶେଷବାକୁ ସୁଜନ ନ କରନ୍ତି ପ୍ରିୟ । ୧୨୪୬ ।

ଅଗଣୀ, ଦୟାବନ୍ତ, ଅଶ୍ରେଣୀ, ପରିଚ୍ଛନ୍ନ ।
 ଅଲକ୍ଷ୍ମୀ, ଉଦ୍ରାଗ୍ରା, ବାଚ୍ସନୀ, କୁଳୀନ ।
 ଏବେ ଗୁଣ ଥିବା ଲୋକ ଉଦ୍ୟ ଦେଲେ ।
 ଉତ୍ତମ କାର୍ଯ୍ୟ ରସେ ହୁଅଇବ ଚଳେ । ୧୪୭ ।
 ବାହୁବଳ, ମିତ୍ରବଳ, ଧନବଳ ।
 ଅପଣା ଅଭିଜାତବଳ, ପ୍ରଜ୍ଞାବଳ ।
 ଏ ପାଶ୍ରେ ଯାହା ଦେହେ ନିୟୁତ ହୋଇଥାନ୍ତି ।
 ତାହାକୁ କେହି ବାଧ୍ୟ ନ ପାରିନ୍ତି । ୧୪୮ ।
 ପ୍ରିୟା, ଇନ୍ଦ୍ରା, ଶର୍ମିଷ୍ଠା, ସର୍ପ, ବେଦସେନା ।
 ଜନକ, ଅପଣାର ବୋଲନ୍ତି ନ ଉଦ୍ଧ । ୧୪୯ ।
 ଅନ୍ୟୋନ୍ୟ ଦୋଇ ଯେ ନେଉଥିବ ଦନ ।
 କରୁଥିବ ଟଙ୍କା ସୁନାରେ ସମଜ୍ଞାନ ।
 ଶୋକ ଶିତ ନିନ୍ଦା ସ୍ତୁତିକ ନ ଯେନବ ।
 ପ୍ରିୟ ଅପ୍ରିୟରେ ଉଦାସୀନ ଦେବ ।
 ଏ ରୂପେ ଯେଉଁ ଲୋକ ଅଛି ନରରାସେ ।
 ଗନ୍ତବ ବୋଲି ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସର୍ବେ । ୧୫୦ ।
 ବୃକ୍ଷମନ୍ତ ଲୋକର ଅପକାର କର ।
 ନିଷ୍ଠୁର ଦେଲେ କୃପ ଅବସ୍ୟାସ ମର । ୧୫୧ ।
 ବୃକ୍ଷମନ୍ତ ଲୋକ ବ୍ୟଗ୍ରତା ଉପେକ୍ଷି ।
 ଯହୁ କଲେ ଫଳ ଲଭ ହୁଏ ସୁଖୀ । ୧୫୨ ।

ଅବଶ୍ୟାନ୍ତ ଲେକକୁ ବ୍ୟାସ କଲେ ନର ।
 ସମ୍ଭଳେ ହୋଇଲାନାଗ ନାଶ ହୁଏ ତାତ । ୨୫୨ ।
 ଇରଣା ନ କରବ, ହୋଇବ ମୁକ୍ତ ହାର ।
 କହୁବ ପ୍ରିୟ ବଶ ନୋହୁବ ପ୍ରିୟକର ॥
 ପିତାଙ୍କୁ ଅନ୍ତଃପୁର ମାତାଙ୍କୁ ଦ୍ଵାଶ୍ରୀପାଳ ।
 ଦେଇ ଶୁଣ ଦେଖିବ ସେ ଦେବ କୁଣ୍ଡଳ । ୨୫୩ ।
 ବନ ପଦ୍ମତରେ ଏକାନ୍ତ ମନ୍ଦିରରେ ।
 ଭୁବର ଶକାବସି ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସଙ୍ଗତରେ । ୨୫୪ ।
 ଲେକର ଭଲମନ ବସେ ପାଞ୍ଚବୁଝି ।
 ତେବେ ତାକୁ କହୁବ ବସାଇ ସଭାମଣ୍ଡି । ୨୫୫ ।
 ବିଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧ, ବୟୋବୁଦ୍ଧ, ଧନବୁଦ୍ଧ ।
 ଲେକଙ୍କୁ ନିଜା କରୁଥାନ୍ତି ମୂର୍ଖବୁଦ୍ଧ । ୨୫୬ ।
 ସମୟ ନ ବିଶ୍ଵର ଦେଉଥୁବ ଦାନ ।
 ସାଧୁମାର୍ଗେ ଥାଇ କହୁବ ବଚନ । ୨୫୭ ।
 ଧୃତି, ଶମ, ଦମ, ସତ୍ତ୍ଵତ, କାରୁଣ୍ୟ ।
 ଅଳ୍ପସ୍ଵର ବଚନ ସମ୍ପତ୍ତି କାରଣ । ୨୫୮ ।
 ବୃତ୍ତାନ୍ତ, ଦୁଷ୍ଟଅମ୍ଭା, ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲେକକୁ ।
 ଶୁଦ୍ଧଦେବ ନ କହୁ ପ୍ରଥମ କଥାକୁ । ୨୫୯ ।
 ଯାହାକୁ ବେଶ୍ୟା ପ୍ରିୟା, ନାଟ୍ୟ, ଜ୍ଞାତର ।
 ପ୍ରଶଂସନ୍ତି ଜାଣ ବ୍ୟର୍ଥ ତା ଶରୀର । ୨୬୦ ।

ନୀଳପ୍ରାୟ ଅଳପଦେ ନାଶ ଯାଏ । -
 ଭୁବନେଶ୍ୱର ପ୍ରାୟେ ବହୁତ କାଳଥାଏ । ୧୨୧ ।
 ଦରଦ୍ୱାର ଶାନ୍ତ ସେ କରଇ ଅନୁସୂତ ।
 ତାହାର ସୁକୁନ୍ଦ ଅଟଇ ଅକଟ । ୧୨୨ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦ୍ୱାର ମନ୍ଦିରରେ ମନ୍ଦ ସେ ଭଲଇ ।
 ନାଶି ନାଶି ନାଶକୁ ଲେଖିଣ ଅଣଇ । ୧୨୩ ।
 ଶାନ୍ତ ନାଶି ବୁଢ଼ା ଜନକୁ ସେ ସେବେ ।
 ପଡ଼ିଲେ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ସେ ଭୁଲଇ ନିଏ ଭବେ । ୧୨୪ ।
 ବରଷ ଯାଏ ବୁଝି ଲୋକର ଅବରଣ ।
 ପଛେ କରଇ ଦେ ମଇତ୍ର ନରାଣ । ୧୨୫ ।
 ବିନୟ, ପରାଜୟ, ଶମା, ଅବରଣ ।
 ଅଜ୍ଞାନି, ଅନରଥ, ହୋଧ, ଅଲକ୍ଷଣ ।
 ସେ ଶୁଭଦେବ ଏ ଶୁଭକର ବିନାଶକୁ ।
 ବିଧାତା କରଇ ଅଶେଷେ ମନକୁ । ୧୨୬ ।
 ଭବିଷ୍ୟ, ମୂର୍ଖ, ଅଧର୍ମୀ ଭୁଲେ ମଇତ୍ର ।
 କେବେ ନ କରଇ ସେ ହେଲେ ରାଜପୁତ୍ର ।
 ଧାର୍ମିକ ଲୋକ ଭୁଲେ ମଇତ୍ରତା କଲେ ।
 ଧରମତ ବହୁ ଉପୁଜୟି ଭଲେ । ୧୨୭ ।
 ପ୍ରଭୁ ଦେବା ଲୋକ ନ ହେଲେ ଶମାକର ।
 ତାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଯାଅନ୍ତି କର ଦୁର । ୧୨୮ ।

ସଳଗ ବୁଦ୍ଧି ଲୋକଠାରେ ବନ୍ଦା ବୁଦ୍ଧି ।
 ନରେ ଦୁଷ୍ଟ ବଥା କରନ୍ତି ଅବଧ । ୨୭୯ ।
 ଅଭିଦାତା, ଅଭିମୁଖ, ଅଭିମୁଖ ।
 ଏମାନଙ୍କ ଲକ୍ଷଣ ହୁଅଇ ଜାଣ ଦେବ । ୨୮୦ ।
 ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ଲୋକର କାହାଣୀରେ ଶୁଣ ।
 ନ ଭୁବନେ ଅଗ୍ନିର ଶକ୍ତି ସେ ଥାଏ ଦେବ । ୨୮୧ ।
 ପଳ, ଜଳ, ଦଳ, ଶିଳ, ଅଭିଷେକ ।
 କର ନ ପାରିବୁ ଏ ନୃପତି ବ୍ରତବାଧ । ୨୮୨ ।
 ପୁଣ୍ୟ, ପାପ କରା ଧନ ଦେବ ଦୁଇ ।
 କାହାର ରହନାହିଁ, ଅଦେ ନରପାରି । ୨୮୩ ।
 ଅମ୍ଭା-ନୟା, ସତ୍ୟ-ଜଳ, ପୁଣ୍ୟ-ଗାର୍ଥ ।
 ଏଥିରେ ସ୍ନାନ କର ହୋଇବ କୃତାର୍ଥ । ୨୮୪ ।
 ବେଦ ପଢ଼ି ପ୍ରବୃତ୍ତି ମାର୍ଗକୁ ଛାଡ଼ି କର ।
 ନିବୃତ୍ତି ମାର୍ଗ କଲେ ଯାଅନ୍ତି ସେ କର । ୨୮୫ ।
 ସବୁ ଲୋକକୁ ଯେ ସମାନ ଦେଖେ ଶୁଦ୍ଧେ ।
 ସର୍ବଦେଶୀୟ ସେ ଜଗତେ ବୋଲିବ । ୨୮୬ ।
 ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟ କରିବାରୁଟି ବାଞ୍ଛଣେ ।
 ଭୃଷି ବୋଲି ସବୁର ବଚନ ବଞ୍ଚାଣେ ।
 ବ୍ରହ୍ମଚର୍ଯ୍ୟରୁଟି ଏ ଅଟେ ଶୁଣ ଶୁଦ୍ଧେ ।
 ଯେ ଯାହା ଭାବି କରେ ସେ ସେହି କଥା ପାଏ । ୨୮୭ ।

ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ସଜେନା କାଳରେ ଅମୃତ ।
 ଜନମି ଜାତ ଲେ ପଞ୍ଚ ମହାଭୂତ ।
 ପଞ୍ଚମହାଭୂତେ ଦେହକୁ ଜାତ କଲେ ।
 ତହିଁ ଗୀବ ପରମ ଅମ୍ବାଟ ହେଲେ ।
 ଯେ ଯାହାଠାରୁ ଜନ୍ମ ସେ ତାହାଠାରେ ଲଳ ।
 ଦୋଇ ବ୍ରହ୍ମାଠାରେ ମିଶୁଛନ୍ତି ଜାଣ । ୨୭୮ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅମ୍ବାକୁ ଏକ ସେ ମଣେ ରାସ୍ତେ ।
 ଶୋକ ଦୁଃଖ ତାହାର ନ ରହେ ହୃଦୟେ । ୨୭୯ ।
 ଭୃଗୁମାନଙ୍କର ପିତା-ପୁତ୍ର ମୁହିଁ (ବ୍ରହ୍ମ) ।
 ଏ ଜଗତ ଯାକର ଅମ୍ବା ମୁଁ ଅଟଇଁ ।
 ମୋ ଅମ୍ବାରେ ଭୃଗୁମାନେ ମଧ୍ୟ ଅଛ ।
 ସତେକ ଏ ଅମ୍ବାକା ଦେଶଙ୍କର ବସ୍ତ । ୨୮୦ ।
 ଭୃଗୁର ମୁଁ ନୁହଇ ଭୃଗୁ ମୋର ନୁହ ।
 ଏଥରେ ବହୁ ରାସ୍ତେ ନ ଘେନ ଦେ ମୋହ । ୨୮୧ ।
 ଅମ୍ବା ମୋହଙ୍କେ ଅଟଇ ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ।
 ଅମ୍ବା ଜାଣ ସବୁ ଲୋକର ଜନନ ।
 ଅଶ୍ବରୁ ଅଶ୍ବତ୍ଥ ଏ ଅଟଇ ଅତମା ।
 ଦେ ଜାଣି ପାରିବ ସେ ଅମ୍ବାର ମହିମା । ୨୮୨ ।
 କାମ, ଲୋଭ, ମୋହ, ମନ୍ୟୁ, ଈଦ୍ରା, ଇର୍ଷା ।
 ଦମବନ୍ତ ଦେଲେଟି ନ କରନ୍ତି ବନ୍ଧା । ୨୮୩ ।

ଦମବନ୍ତ ଲେବ ଇନ୍ଦ୍ରପର ଦୁଇ ।
 ତଣ୍ଡଲଟ୍ଟ ଏଥୁରେ ସନ୍ଦେହ ବହୁ ନାହିଁ । ୨୮୪ ।
 ପ୍ରାଣିକର ହୁଅଇ ଯାହା ଦେନ ଭୟ ।
 ତାହାଭଟ୍ଟ ଲେବରେ ନୃହଇ ଉଦୟ । ୨୮୫ ।
 ସମୁଦ୍ର ପରି ଗଭୀରତା ଗୁଣ ବହୁ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣିକର ହୃଦେ ଯେ ଥାଏ ରହୁ ॥
 ସାଧୁ ଲେବ ମାର୍ଗକୁ ଅବରୁଥାଏ ନିଜ ।
 ତାକୁ ବହୁଦେଇ ନ ପାରେ ବଧୂ । ୨୮୬ ।
 ଜ୍ଞାନଦୃଷ୍ଟ ଲେବ ବିଷୟ ଶୁଦ୍ଧଦେଇ ।
 ଦଳିଲେ ଦକ୍ଷକୁ ସେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପାଏ ଯାଇଁ । ୨୮୭ ।
 ଅବାସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୋହୁଏ ପରି ଜଣା ।
 ଜ୍ଞାନିଲେବ ମାର୍ଗଟ୍ଟ ହୁଅଇ ଅଜଣା । ୨୮୮ ।
 ଯେଉଁ ଲେବ ମୋକ୍ଷକୁ ବରଇ ସୀତୁକାର ।
 ପୃଥ, କାର୍ଯ୍ୟାଠାରେ ନ କରେ ସେ ଅଦର । ୨୮୯ ।
 କୁଳେ ନାଚ ଦେବା ଲେବର ଦେଲେ ଲେବ ।
 ଜ୍ଞାନ ତାକୁ କୃଷ୍ଣ ହୁଅଇ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ।
 ଜ୍ଞାନ ନୋହୁବାରୁ ଲଜ୍ଜା ମଧ୍ୟ ଯାଏ ।
 ଲଜ୍ଜା ନ ଥିବାରୁ ଧର୍ମ ଶ୍ରୀ ସବୁ ହୁଏ ।
 ଧର୍ମ ଶ୍ରୀ ଦତ ଦେବା ଲେବକୁ ବରବଦ ।
 ମାନେ ଶତ୍ରୁକ୍ତିଃ କର ଦୁଃଖ ଚିତ୍ତ । ୨୯୦ ।

ମରଣ ଅପେକ୍ଷାରେ ନିର୍ଧନ ଅଟେ ବଡ଼ ।
 ଯାହା ଘୋର ନିନ୍ଦା ଭାଜଇ ଦୁଃଖେ ହାତ । ୨୧୧ ।
 ଦରିଦ୍ର ହେବା ଲୋକ ଯେତେ ଖାଇ ଦେଇ ।
 ଲୋକେ, ଦେଖିଲେ ସେ ମାଗଇ ପୁଣି ସାଇ ।
 ଧନ ଥିବା ଲୋକେ ଏ ରୂପେ ନୁହନ୍ତି ।
 ଯେତେ କେତେ ଖାଇଲେ ଦୃଢ଼ ହୁଅନ୍ତି । ୨୧୨ ।
 ଧନବନ୍ତ ଲୋକେ ପାନ୍ତି ଧର୍ମ ଅର୍ଜି ।
 ଅଧନବନ୍ତେ ତାହା ଥାଅନ୍ତି ବଞ୍ଚି । ୨୧୩ ।
 ଧନ ଗଲେ ଧର୍ମ, ଅର୍ଥ, କାମ ଯାଏ ।
 ଅହେ ବୃଷ୍ଟି କିସ କହିବ ଗୁଡ଼ାଏ । ୨୧୪ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ପାଇଁ ଲୋକେ ଶତ୍ରୁତାରେ ଲୁହେ ।
 ଦିନ ନେଉଛନ୍ତି ନିକମ୍ବର ହୋଇ । ୨୧୫ ।
 ଜନ୍ମରୁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇ ଅଛି ଯା ଶରୀର ।
 ପଡ଼ିଲେ ଦୁଃଖ ମଣ୍ଡାଥାଏଟି ସେ ଶର । ୨୧୬ ।
 ପୁଣି ଲୋକ ଯେବେ ଦୁଃଖକୁ ଲଭଇ ।
 ତେବେ ସେ ମରଣରେ ସେ କଥା ଗଣଇ । ୨୧୭ ।
 ଅପଣା ଅପରାଧେ ପାଇ ଲୋକ ଦୁଃଖ ।
 ବୋଲଇ ଦୁଃଖ ଦେଲେ ଦଇବ ମୁରୁଖ । ୨୧୮ ।
 ନନ୍ଦା ଯାଇ ନାହିଁ ସେ ପ୍ରାଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କରେ ।
 ଲେଖା ନୁହଇ ଦେ ବୃଷ୍ଟି ସେ ଦୋଷରେ ।

ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଲେକର ଧର୍ମରେ ଅଧିକାର ।
 ନୃପତି କର୍ମାଚରେ ଜାଣ ଦେୟଦ୍ବାର ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀନ ଲେକଟ ଧର୍ମକୁ ମାନନ୍ତି ।
 ସେ ଦେନ ପୁଣ୍ୟ ଲେକେ ତା ହୁଏ ଉପସ୍ଥିତ । ୨୧୧ ।
 ଯେଉଁ ଲେକ ଲେକକୁ କରଇ ଉତ୍ସବ ।
 ଜୀବନ ଥିଲେ ତାର ନ ଥିଲା ପରି ଜାଣ । ୩୦୦ ।
 ସନ୍ତପ୍ତ ଯୁକ୍ତେ ମଲେ ଲଭଇ ସ୍ବର୍ଗ ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ଇତିଲେ ମନ୍ତ୍ର ସ୍ବର୍ଗେ ହୁଅଇ ଭୋଗ ଜାଣ । ୩୦୧ ।
 ସାପ, ବାଘ, ଲାଲୁକୁ କରଇ ଯେ ନାଶ ।
 ତାହାର ବି ଉଣା ହୋଇଛି ଅୟୁ, ଯଶ । ୩୦୨ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ବିଶ୍ବରାଜା କଥାକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ-ବାର ।
 ଉତ୍ତାର ଦେନଯାଏ ସେଣିକି ହୁଏ ଚିତ୍ତ । ୩୦୩ ।
 ପୌରୁଷ ବଳେ ଯେଉଁ କର୍ମ ହୋଇଥାଏ ।
 ଦଇବ ବଳେ ପୁଣି ସେହି ନାଶ ପାଏ । ୩୦୪ ।
 ଶୀତ, ଉଷ୍ଣ, ବରଷା ଦଇବର କୃତ୍ୟ ।
 ଦେଖୁଥାଇ ଦେଉଛି ପୁରୁଷ କର୍ମେ ଦତ୍ତ ।
 ପରୁଷ, ଦଇବ ଦୁଇଯାକ ମିଶ୍ରି ।
 ଯେଉଁ କଥା ହୁଅଇ ସେ ହୁଏ ଅବିନାଶୀ । ୩୦୫ ।
 ସଚରଣ ଦେଲେ ସେନା ଲେକ ଶେଷ ।
 ବୋଲୁଥାଏ ଅଛୁ କଥା ମାନ ସବୁ ବ୍ରହ୍ମ । ୩୦୬ ।

ଦାଘ, ପୁଷ୍ପ, ମିଶ୍ର, କ୍ଳାନ୍ତ, ବନ୍ଧୁ-ଶ୍ରେୟଃ ।
 ବିଶ୍ୱାସରେ ପାଇବ ମହତ ଉଦୟ । ୩୦୭ ।
 ଅପଣା ମତ ଶୁଦ୍ଧ ପରମତ ହୃଦ ।
 ଦେଲେ ତାହା କରବ ସେ ଦେବ ପଣ୍ଡିତ । ୩୦୮ ।
 ସାଧୁ ଲୋକ ମତ ସେ, ଅଭିଜ୍ଞ କରେ ।
 ତା କଥା ଲେଖା ହୁଏତ ବୃଥା ଶ୍ରମରେ । ୩୦୯ ।
 କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ ଦର୍ପ ସେ ଛାଡ଼ିଛି ।
 ମହା ସୁଖ ପାଇ ମହାତ ସେ ଭୁଞ୍ଜୁଛି । ୩୧୦ ।
 ସୁହୃଦମାନଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠରେ ସେ ନ ରହେ ।
 ଶତ୍ରୁ ଘର ସଂପର୍କ ବୃଦ୍ଧି କରୁ ଥାଏ । ୩୧୧ ।
 ଲୋଭ କଳ୍ପ ଲୋକ ନ ପାଇ ସଂପତ୍ତି ।
 ଇଚ୍ଛା ସୁଖେ କେହି ଅଶର ବିପତ୍ତି । ୩୧୨ ।
 ଦାନ, ତପ, ଧ୍ୟାନ, ଶତ୍ରୁତ୍ୟରେ ଖ୍ୟାତ ।
 ସେ ନୋହେ ପୁତ୍ର ହେଲେ ବୋଲିବ ସେ ମୁତ । ୩୧୩ ।
 ଯୁଦ୍ଧ କଳ ଲୋକକୁ ସୁଗର୍ବଦାର ବାଟ ।
 ଯିବୁ ଥାଏ ତା ପାଇଁ ନ ପଡ଼ି କବାଟ । ୩୧୪ ।
 ଯାହାର ଅଳ୍ପ ଖାଲ ତାହାର ମନ କାଳ ।
 ଜାଣି ଶୁଦ୍ଧ ଗଲେ ଶୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମ-ବାଳ । ୩୧୫ ।
 ଶୁଭ ଅଶୁଭରେ ଶୁଭର କାବଣ ।
 କାଠ କୁଣ୍ଡଳକୁ ପୁରୁଷ ନରସୁଣ । ୩୧୬ ।

ନ ପଳାଇବା ଲେବ ପାଷକୁ ପଞ୍ଚାସ ।
 ଶୁଣି ନ ପାରିଲୁ ଅଦେ ନରେଶ । ୩୧୭ ।
 ଏବା ସିଂହ ଗୋଟକୁ ବଲ୍ଲୁଥ କୋଟି କୋଟି ।
 ଗୋଟ ଦେଲେ ନେଇ ନ ପାରିଲୁ ପ୍ରାଣୁଟି । ୩୧୮ ।
 ଶିଂହ ପରଜନ୍ମ ଅନାଗରୁକ ଦେଲେ ।
 ବଲ୍ଲୁଥ ପ୍ରାଣ ନିଏ ଦେଶ, ଥାଣି ରଲେ । ୩୧୯ ।
 ସତ୍ୟ ବୋଲି କର ଅମ୍ଭାକୁଟ କହ ।
 ବରଦଲେ ଅଭାବ ତାହାର କେବେ ନାହିଁ । ୩୨୦ ।
 ମୁଁ ମାଇଲ ମତେ ମାଇଲ ଯେ ବୋଲଇ ।
 ତା ଠାରୁ ନ ଜାଣିମା ଲେବ ଅଭୁ ନାହିଁ । ୩୨୧ ।
 ଅମ୍ଭାକୁ ମାରିବାକୁ ନାହାନ୍ତି କାହିଁ ନର ।
 ସବୁକାଳେ ଅମ୍ଭାତ ଅଟଇ ଅମର । ୩୨୨ ।
 ପୁରୁଣା ଶୁଦ୍ଧ ନୂଆ ପିନ୍ଧିବା ପରସ୍ପେ ।
 ଅତମାଟି ଯାଇ ନୂଆ ଦେହ ପାଏ । ୩୨୩ ।
 ଜନମିଲେ ମୃତ୍ୟୁ, ମୃତ୍ୟୁ ଦେଲେ ଜନ୍ମ ।
 ଦେଉଛି ତ ଅବଶ୍ୟ ଏ ସଂସାର ବର୍ମ ।
 ପ୍ରବୃତ୍ତିରୁ ଦେହ ତ ହୋଇ କର ନାତ ।
 କେତେ କାଳ ମଗ୍ଧରେ ହୁଅଇ ବ୍ୟବତ ।
 ପୁଣି ପ୍ରବୃତ୍ତିରେ ସେ ଲନକୁ ରଜଇ ।
 ତହିଁକି ଦୁଃଖ କରବାର ନ ଯୋଗାଇ । ୩୨୪ ।

ଅସକ୍ତି ସକାଶରୁ ବାମ ହୋଏ ନାଚି ।
 ବାମରୁ ନୋଥ ପୁଣି ହୁଅଇ ସମୂହ ।
 କୋଥରୁ ମୋହ ହୁଏ ମୋହରୁ ମୁକ୍ତି ଭୁଣ ।
 ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତରୁ ହୁଅଇ ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ।
 ବୁଦ୍ଧି ନାଶ ଗଲେ ମଲ ପରି ହୋଇ ।
 ରହଇଛି ଜାଣି ସେ ଏ ମନ୍ତ୍ରରେ ଜାଇ । ୩୨୫ ।
 ପରଧର୍ମ ପ୍ରତିବି ଅପଣା ଧରମ ।
 ନିଉନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଅଟଇ ଭୁବନ ।
 ସ୍ବଧର୍ମରେ ମରଣ ଅଟଇଛି ଶ୍ରେୟ ।
 ପରଧର୍ମେ ପାଏ ନରକ ଅଶ୍ରୁ । ୩୨୬ ।
 ଅସକ୍ତି ହୋଇ କରି କର୍ମକୁ ଯେ କରେ ।
 ନ ପଡ଼ଇ କେବେ ସଂସାର ବନ୍ଧନରେ । ୩୨୭ ।
 ଅଜ, ଅବିନାଶୀ, ଭବର ମୁଁ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ଅଟେ ।
 ମୋ ମାୟାରେ ମୁହଁ ମୟାରେ ପରବର ।
 ଯେବେ ଧର୍ମ ଯାଇ ଅଧର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ ।
 କେବେହେ ମୁଁ ଅସି ମନ୍ତ୍ରରେ ଜନମୟ ।
 ସାଧୁ ପରପାଶ ଦୁଷ୍ଟର ସଂହାରଣ ।
 କରଇ ଧର୍ମ ପ୍ରାପ୍ତି ପ୍ରତି ଯୁଗେ ନାଶ । ୩୨୮ ।
 ନିଷାମ ହୋଇ ଜ୍ଞାନ ଅବରେ ପ୍ରବଚ ।
 ହୋଇ ବିଷ୍ଣୁ, କର୍ମରେ ଦେଇ ଯେ ଆଏ ଚିତ୍ତ ।

ତାହାର ସବୁ କର୍ମମାନ ଲେପ ହୋଇ ।
 ପ୍ରାଣେ ମୋ ସମ୍ପାଦକୁ ଦଥନ୍ତି ପୁଅ । ୩୧୯ ।
 ବୁଦ୍ଧିଶୂନ୍ୟମାନେ ସଂଘର ଅନ୍ତରେ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରପୁ ଦୃଢ଼ ହୋଇ କରନ୍ତି ଯତ୍ନରେ । ୩୨୦ ।
 ଗୁପ୍ତାନେ ଇନ୍ଦ୍ରପୁ-ଅନ୍ତରେ ବିଷୟ ।
 ଦୃଢ଼କୁ ଇଚ୍ଛୁଥାନ୍ତି ବହୁ କର ପ୍ରିୟ । ୩୨୧ ।
 ଧାନ ନଷ୍ଟେ ଜ୍ଞାନଇନ୍ଦ୍ରପୁ, କର୍ମେନ୍ଦ୍ରପୁ ।
 ପ୍ରାଣ କର୍ମ କରନ୍ତି ଧାନାଗ୍ନିରେ ଲୟ । ୩୨୨ ।
 ଦାନଯଜ୍ଞ, ତପୋଯଜ୍ଞ, ଯୋଗଯଜ୍ଞ ।
 ବେଦଯଜ୍ଞ କରନ୍ତି କେହି ହେ ପାର୍ଥ ବିଜ୍ଞ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟମୟ ଯଜ୍ଞ ପ୍ରଭବ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ।
 ବଡ଼ ବୋଲି କହୁ ଅଛନ୍ତି ସବୁ ବିଜ୍ଞ । ୩୨୩ ।
 ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲିଲେ ହେ ସନ୍ୟାସ କର୍ମଯୋଗ ।
 ମୋକ୍ଷ କର ବୋଲି ଜାଣ ମହାଭାଗ । ୩୨୪ ।
 ସନ୍ୟାସକୁ ପ୍ରଭୁ କର୍ମଯୋଗ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ।
 ଜାଣି ଅତରନ୍ତି ତା ନରେ କର ଇନ୍ଦ୍ର । ୩୨୫ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଦ୍ବେଷ ଅବାଂଷ୍ଟ୍ରା ନ କରଇ ।
 ନିତ୍ୟ ସନ୍ୟାସୀଃ ପାର୍ଥ ତାକୁ କହ । ୩୨୬ ।
 ସନ୍ୟାସ କର୍ମଯୋଗ ଏକ ଯେ ଦେଖଇ ।
 ଜାଣିବାର ବୋଲି ତାହାକୁ କହ । ୩୨୭ ।

ମୋତେ(ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ଅଶେଷ ଭବିଷ୍ୟତ ଲେଖମାନେ ।

ମୋ ରୂପ ପାଇଛନ୍ତି ବିଜୟ ଘେନ ମନେ ।

ମୋଠାରେ ସେ ଯେରୂପେ ପଶଇ ଶରଣ ।

ସେ ରୂପେ ମୁଁ ତାକୁ ଲେଖଇଛି ଜାଣ । ୩୩୮ ।

ଭୁବନଠାରେ କର୍ମ ପଳକୁ ସମ୍ପର୍କ ।

କର୍ମପଳ ଶୁଦ୍ଧି କର୍ମକୁ ସେ କରଇ ।

ପାପରେ ସେ କେବେ ନୁହଇ ଲିପିତ ।

ପଦ୍ମପଦ୍ମ ନଳ ପରାୟେ ହୋଏ ଖ୍ୟାତ । ୩୩୯ ।

ଜ୍ଞାନ ତ ଅଜ୍ଞାନରେ ଅବୃତ ହୋଇଛି ।

ତେଣୁ ଜୀବ ଲଗାବଳକୁ ନିନ୍ଦୁଛି । ୩୪୦ ।

ରୁଦ୍ଧି, ଯନ୍ତ୍ର, ନିଷ୍ଠା, ଅଶ୍ରୟ ଉତ୍ତର ।

ଠାରେ କଲେ ବିଗତ ପାପ ହୋଇ ନର ।

ମୁକତି କଲଇଲ ସନ୍ନେହ ଏଥୁ ନାହିଁ ।

ଗରଜୁଳ ଗରବ ମର୍ଦ୍ଦନ ପାର୍ଥକ୍ଷର । ୩୪୧ ।

ବିଦ୍ୟାବନ୍ତ ଦ୍ଵିଜ, ତଣ୍ଡଳ, ଗାଈ, ହାତୀ ।

କୃତ୍ତୃତ୍ଵରେ ଯାହାର ସମାନ ଅଟେ ମର ।

ତାହାକୁଟି ଅର୍ଜୁନ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହୁ ।

ଅନଠାରେ ସେ କଥା ସମ୍ଭବ କାହିଁ । ୩୪୨ ।

ଯେଉଁ ଲୋକ ଜାଣିମାଇଛି ହୋଇବ ।

ବିଷୟ ସୁଖ ଦୁଃଖ ବୋଲିଣ ଘେନିବ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ଲେବେ ତାମ ଜୋଧକ ଉଦବେଗ ।
 ଦେହ ସିବା ଯାଏ ସେ ସହସ୍ର ମହାଶବ୍ଦ ।
 ତାହାକୁଟି ଯୋଗୀ ସୁଖୀ ବୋଲି କହୁ ।
 ଅନଠାରେ ଏ କଥା ସମ୍ଭବ ନାହିଁ । ୩୪୩ ।
 ସେ କାମ ଜୋଷ ଦୁଇ କରଥାଏ ଦୁଇ ।
 ସଂସାର ଚିତ୍ତ ହୋଇଥାଏ ନିର୍ବିନ୍ଦ୍ର ।
 ଅମୃତରୁ କଥାକୁ ହୃଦୟେ ଧରିଥାଏ ।
 ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁ ତାକୁ ବୋଲନ୍ତି ସରିଏ । ୩୪୪ ।
 ଅତମା ଯାହାରଟି ବସରେ ଚାଲିନାହିଁ ।
 ତାକୁ ତାଠାରୁ ଶତ୍ରୁଜଗତେ କେହି ନାହିଁ ।
 ଅପଣା ସୁଖ ଦୁଃଖ ପରସ୍ପେ ପର ଦୁଃଖ ।
 ସୁଖ ସେନେ ଯୋଗୀଟି ଅଦେ ନିକଶିଷ । ୩୪୫ ।
 ସହୃଦ, ମିତ୍ର, ଅଭିଭାବ, ମଧୁସୂଦ, ଦ୍ବେଷ୍ୟ ବନ୍ଧୁ ।
 ପାତ୍ରୀ, ଉଦାସୀନ, ଅସାଧୁଜନ, ସାଧୁ ।
 ଏମାନଙ୍କେ ବୁଝି ସେ କରଇ ସମତାକୁ ।
 ଯୋଗାରୁତ ଯୋଗୀ ସମ ନୋହେ ତାକୁ । ୩୪୬ ।
 ମନ ସେହିଠାକୁ ବଳାହାରେ ଯିବ ।
 ସେଠାରୁ ଅଶି ତାକୁ ଅମ୍ଭାରେ ରହୁବ ।
 ମନ ସେହିଠାକେ ଶ୍ରୀକୃତ ହୋଇଯାଏ ।
 ସେହିଠାକେ ବ୍ରହ୍ମସୁଖ ଶ୍ରେୟ ହୁଏ । ୩୪୭ ।

ଯୋଗିନି ମନ ହୋଇଲେ ଅସ୍ମତ୍ ।
 ବ୍ରହ୍ମ ପ୍ରାପ୍ତି ତାର ହୃଦୟ ନିବୃତ୍ତ । ୩୮୮ ।
 ଯୋଗୀଲେକ ମୋ ଅମ୍ଭା ସବୁ ପ୍ରାଣିଠାରେ ।
 ଅଛୁ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅଛନ୍ତି ମୋ ଅମ୍ଭାରେ ।
 ବୋଲି ସବୁଠାରେ ଦେଖଇ ବ୍ରହ୍ମକୁ ।
 ଏଥୁରେ ବିଷ ପାର୍ଥ ଅଛୁ କହିବାକୁ । ୩୮୯ ।
 ଯେଉଁ ଲଳିତ ସବୁଠାରେ ମୋତେ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ) ଦେଖେ ।
 ମୋ ଦେହରେ ସବୁ ଅଛନ୍ତି ନିରେଖେ ।
 ସେ ଲେକକୁ ମୁହଁ ନୁହଇନ୍ତି ଅଦୃଶ୍ୟ ।
 ସେ ଲେକ ମୋର ମଧ୍ୟ ନୁହଇ ଅଦୃଶ୍ୟ । ୩୯୦ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅଶ୍ରୁୟ ମୁଁ ବୋଲି ଯେଉଁ ଯୋଗୀ ।
 ମୋତେ ଭଜେ ଜାଣ ସେ ଉତ୍ତମ ବଇରାଣୀ । ୩୯୧ ।
 ମନ ବଶ ଯାହାର ହୋଇଛି ଅବଜ୍ଞନ ।
 ସବୁବେଳେ ଯୋଗ ତାହାର ଅଧୀନ । ୩୯୨ ।
 ଭଲ କଥା କରୁ କରୁ ନ ପାରିଲେ ।
 ମନରେ ଗଣନା କରିବା ତାକୁ ଚଳେ । ୩୯୩ ।
 ଯୋଗ ଦ୍ରଷ୍ଟା ଲେକ ମନେ ପୁଣ୍ୟ ଲେକ ।
 ଭୋଗ କରେ ପୃଷ୍ଠି ମର୍ତ୍ତ୍ୟରେ ଧନୀ ଲେକ ।
 କୁଳରେ ଜାତ ହୋଇ ଭୋଗକୁ ବରଇ ।
 ନୋହିଲେ ଯୋଗିକୁଳେ ଜନମ ହୃଦୟ ।

ଫୁଟ ଦେହ ଯୋଗ ବୁଦ୍ଧି ତାହାକୁ ।
 ଦଅନ୍ତ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ବହୁ ସର୍ବଗକୁ ।
 ବୁଦ୍ଧି ଦେବା ଶକ୍ତି ଯୋଗକୁ ଯତନ ।
 କରଇ ଅଦର୍ଶିଣୀ ବସି ଦେ ଅବଜନ ।
 ଫୁଟ ଅଭ୍ୟାସରେ ତ ହୁଅଇ ଅବଶ୍ୟ ।
 ଏଣୁ ଯୋଗେ ମନ ସେ କରଇ ଲଳସ । ୩୫୪ ।
 ନିଜାସ, ରୋଗୀ, ଜ୍ଞାନ, ଧନାର୍ଥୀ ଏ ନିତ୍ୟେ ।
 ସବୁତ ଅଲେ ପାର୍ଥ ବଳନ୍ତି ମୋତେ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) । ୩୫୫ ।
 ଜ୍ଞାନର ମୁଁ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ପ୍ରିୟ ଜ୍ଞାନ ମୋର ପ୍ରିୟ ।
 ବହୁତ ଜାଣିଥାଅ ଦ୍ରୌପଦୀ ଦେବା ପ୍ରିୟ ॥ ୩୫୬ ।
 ପୁଣ୍ୟ କର୍ମେ ଯାହାର ପାପ ଜାଣ ଯାଏ ।
 ସେ ଏକା ଭଜି କର ପାର୍ଥ ମୋତେ ପାଏ । ୩୫୭ ।
 ଅନ୍ତଃକାଳେ ମୋତେ ସ୍ବପନ ସେ ମରେ ।
 ଲଳ ହୋଇଯାଏ ସେ ମୋହର ଦେହରେ ॥
 ଏ ବାହାରେ ଅନ୍ତଃକାଳେ ସେଉଁ ରୂପ ।
 ସେ ସ୍ବପନେ ଜାଣ ସେ ଲଭଇ ସେହି ରୂପ । ୩୫୮ ।
 ଏ ସର୍ବେ ଅବଜନ ପ୍ରତିଦିନେ ।
 ସ୍ବପନ ଅନ୍ତଃକାଳେ ଫୁଲବ ଭୁମ୍ଭ ମନେ ।
 ତେ ଶୁଦ୍ଧି ବିନା ତ ନୋହେ ମୋ ସୁରଣ ।
 ତହିଁ ଶୁଦ୍ଧି ତ ସ୍ବଧର୍ମ କାରଣ ।

ତାହା ରଖି ଆଗ, ମୋ ପାଖେ ମନ ଦେଖି ।
 ପଛେ, ଦେବ ବଦ ଦୁଃଖକୁ ଉଠିପେକି ।
 ସେଉଁ ଲୋକ ଅଦର୍ଶିଣୀରେ ମୋତେ ଧାନ ।
 କରେ ମୁଁ ତାହାର ହୁଅଇ ଅଧୀନ ! ୩୪୯ ।
 ବଳି କରି ମୋତେ କୁରଇ ସେଉଁ ଦେଖୁ ।
 ଅଉ ଥରେ ତାହାର ଜନମ ନୁହଇ । ୩୫୦
 ବ୍ରହ୍ମ ଲୋକପାଏ ପାଇ କରି ଲୋକ ।
 ଅସୁଅଛୁ ଅଉ ଥରେ ମଞ୍ଚ ଲୋକ ।
 ମତେ ସେଉଁ ଲୋକ ବଚନରେ ପାଏ ।
 ଧରି ନ ପାରିଲ ସେ ଅଉ ଥରେ କାଷ୍ଠେ । ୩୫୧ ।
 ଯେତେବେଳେ ପୁଣ୍ୟ ତାଙ୍କର ସରିଯାଏ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟଲୋକେ ଅପି ଜନମ ପୁଣି ହୋଏ ।
 ଯାଗବର୍ମା କରି ପୁଣି ଅଉ ଥରେ ।
 ବସନ୍ତ ସୁଖେ ତାମ୍ରୀ ସ୍ଵର୍ଗରେ ସୁଖରେ ॥
 ଏ ରୂପେ ତାମ୍ରୀଙ୍କର ପିବାର ଅପିବାର ।
 ଦେଉଛୁ ଅଭିଜ୍ଞ ଦେ ଥରକୁ ଥର । ୩୫୨ ।
 ତରୁରେ ତ ମୋତେ ନ ଜାଣନ୍ତି ବେହୁ ।
 ଏଣୁ ସୁଖ୍ୟ ଲୋକୁ ପଡ଼ନ୍ତି ରୁଚ ହୋଇ । ୩୫୩
 ପଦ, ପୁଷ୍ପ, ପଲ, ଜଳ ସେ ବଚନରେ ।
 ଦିଏ ମୁଁ ତାହା ଜାଣ ଦେବର ପ୍ରୀତିରେ । ୩୫୪

କରବୀର ଅହାର ହୋମ ତପ ଦାନ ।
 ମୋତେ ସମ୍ପର୍କ କର ଦେ ଅଜ୍ଞାନ
 ଏ ରୂପେ କଲେ ଶୁଭା ଶୁଭରୁ ତୁମ୍ଭଙ୍କୁ ।
 ମୁକତ କରିବି ମୁଁ (ଶବ୍ଦେ) କହୁଛି ସତ୍ୟକୁ । ୩୭୫ ।
 ମୋ ରଜନ କଥାରେ ବହୁ କରି ପ୍ରିୟ ।
 ମୋର ପାଦ-ପଦ୍ମ ସେବାରେ ମନ ଦିଅ ।
 ମୋତେ (ଶବ୍ଦେ) ପୂଜା କରି କର ନୃମୟାର ।
 ଯେବେ ମୋତେ ପାଇବା ଛୋ ମନେ କର । ୩୭୬ ।
 ଅଭ୍ୟାସ ପ୍ରତିବନ୍ଧ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଶ୍ରେୟ ।
 ଜ୍ଞାନକୁ ଧ୍ୟାନ ଅଦେ ଅଧିକ ବିଜୟ ।
 ଧ୍ୟାନ କଲ ପ୍ରତିବି କର୍ମଫଳ ତ୍ୟାଗ ।
 ବଡ଼ ଅଟଇ ଦେ ଜାଣ ମହାଭାଗ । ୩୭୭ ।
 କର୍ମ ଫଳ ତ୍ୟାଗ ଯେ ଜନ କରେ ।
 ସଂସାର-ସାନ୍ତି ଜାଣ ତାଙ୍କେ ହୁଅଇ । ୩୭୮ ।
 ସବୁ ଶୁଣ ଲେବ ପାଅନ୍ତି ଉପରକୁ ।
 ରକୋଗୁଣ ଲେବେ ପାଅନ୍ତି ମଧ୍ୟମକୁ ।
 ତମୋ ଶୁଣ ଲେବ ପାଅନ୍ତି ନରକ ।
 ଜାଣ ଅଦେ ପାଣ୍ଡବ ବାରିକ ଜାଣକ । ୩୭୯ ।
 କାମ ହୋଷ ଲେବ ନରକ ବୁଧର ।
 ତାଣ୍ଡିମା ଲେବମାନେ ବରନ୍ତି ଅନ୍ତର । ୩୮୦ ।

ଫଳାକାଂଡ଼ୀ ନୋହି ବାସ୍ତିକ ବାରିହ ।
 ମାନସ ତପ୍ତ ବଲେ ସାତ୍ତ୍ବିକ ତେ ଲୋକ । ୩୭୧ ।
 ସକ୍ତାଭିମାନ ପୂଜା ଲଭିବାର ପାଇଁ ।
 ତପ କଲେ ଶୁକ୍ରସ ତପ ସେ ବୋଲଇ । ୩୭୨ ।
 ମୂର୍ଖ ପଣେ ଦେହ ଫୀଡ଼ା ଦେଇ ପର- ।
 ଉତ୍ସାଦନରେ ସେ କରଇ ତପ ଘୋର ।
 ତାହାକୁଟି ତାମସ ତପ ବୋଲି କହି ।
 ଅହେ ଅଭଜ୍ଜନ ଜାଣ କହୁ ଥାଇଁ । ୩୭୩ ।
 ଅନୁପକାଶ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ସେଉଁ ଦାନ ।
 ସେ ଦେଉଛୁ ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲି ତାହା ଘେନ ।
 ଦେଶ କାଳ ଜାଣି ସେ ପାଶରେ ଦାନ ଦିଏ ।
 ସେହି ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜୁନ ସାତ୍ତ୍ବିକ ବୋଲଇ । ୩୭୪ ।
 ପ୍ରଭୁପକାର ଅଶେ ବା ଫଳ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ।
 ସେ ଦାନ ଦେଉଅଛୁ ଶୁକ୍ରସ ତାକୁ ଭାଷେ । ୩୭୫ ।
 ଅଦେଶରେ, ଅକାଳେ, ଅପାତ୍ରରେ ଦାନ ।
 ଦେଲେ ତାମସଟି ତାହାର ଅଭିଧାନ । ୩୭୬ ।
 ସବୁ କର୍ମମାନଙ୍କର ସେ ଫଳ ତ୍ୟାଗ ।
 ତ୍ୟାଗ ବୋଲି ତାହାକୁ ଜାଣିମହାଭାରତ । ୩୭୭ ।
 ସତ୍ତ୍ବବନ୍ତ ଦୁଃଖକର ବରମକୁ ।
 ବରୁଥାଏ ସୁଖ ବରଣ ମନକୁ । ୩୭୮ ।

ସଖ କର କର୍ମରେ ନୁହଇ ବହୁ ପ୍ରୀତି ।
 ସେ ଏହି ତାକୁ ଚ୍ୟାଗୀ ବୋଲିହେ ପୁଣ୍ୟ ସ୍ବତ ।
 ଦେଖା ଲୋକ କର୍ମ ନ ଉଡ଼ି ନ ପାରଇ ।
 ସେ କର୍ମ କରେ ଫଳ ଉଡ଼ି ଚ୍ୟାଗୀ ସେହି । ୩୬୯ ।
 ସେଉଁ ମାନେ କର୍ମ ଫଳକୁ ନ ଉଡ଼ନ୍ତି ।
 ଅନିଷ୍ଟ ଇଷ୍ଟ ମିଶ୍ର ଫଳକୁ ପାଆନ୍ତି । ୩୭୦ ।
 ଅଧ୍ୟାତ୍ମାନ, ବର୍ତ୍ତା, ଦୟା, କାରଣ ।
 ତେଣୁ ମିଶ୍ର ପାଞ୍ଚ କାରଣ ଏ ଜାଣ ।
 କାୟ, ବାଚ, ମନରେ ଧର୍ମାଧର୍ମ କର୍ମ ।
 କରବା କଥାରେଷ୍ଟ ସେ ପାଞ୍ଚେ ପାଥ୍ୟମର୍ମ । ୩୭୧ ।
 ମୁଁ ବହୁତ କର୍ମ ବୋଲି ସେ ବୋଲଇ ।
 ଚାହା ଠାରୁ ଅଜ୍ଞାନ ହୋଇ ଲୋକ ନାହିଁ । ୩୭୨ ।
 ସେଉଁ ଜ୍ଞାନେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଅମ୍ଭା ଏକ ।
 ଭବନ୍ତି ସେ ଜ୍ଞାନେ ବୋଲି ସାତ୍ତ୍ବିକ । ୩୭୩ ।
 ସେଉଁ ଜ୍ଞାନେ ନାନା ଅତମା ଭାବନା ।
 ହୋଏ ରୂପେ ସେ ବୋଲି ମହାମନା । ୩୭୪ ।
 ଏକ ମୂର୍ତ୍ତି ବା ଦେହେ ସା ଭବର ମତି ।
 ତାମସ ଜ୍ଞାନ ବୋଲି ତାହାକୁ ବଦନ୍ତି । ୩୭୫ ।
 ଫଳ ଇଚ୍ଛା ନ କର କର ସେଉଁ କର୍ମ ।
 ସାତ୍ତ୍ବିକେ ବୋଲି ଅର୍ଜୁନ ତାର ନାମ । ୩୭୬ ।

ଫଳକୁ ଇଚ୍ଛା କରି ସାହସୀର ହୋଇ ।
 ଯେଉଁ କର୍ମ କରି ସେ ବନସ ବୋଲଇ । ୩୮୭ ।
 ଅନୁକ୍ଷେ, କ୍ଷୟ, ଯୌକ୍ଷସ, ଅହଂସାକୁ ।
 ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ସେ କଲେ କରମକୁ ।
 ତା କର୍ମକୁ ଅର୍ଜୁନ ବୋଲନ୍ତି ତାମସ ।
 ତୁଷ୍ଟ ବସ ସନ୍ନିବିଧ ନ କରି ଗୁଡ଼ାକେଶ । ୩୮୮ ।
 ସବୁ ହୃଦରେ ଅଛି ଭୀଷଣ ।
 ବ୍ରମାଭୂତନ୍ତ୍ର ଯନ୍ତ୍ରାରୂପ ପର ନର ।
 ସବୁ ଶକ୍ତି ଭୀଷଣରେ ଅଛନ୍ତି ।
 ଶରଣ ପଣ ତୁମ୍ଭେ ପାଇବ ଭଲ ସ୍ଥାନ । ୩୮୯ ।
 ମୋ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ଠାରେ ମନ ଦିଅ ମୋତେ ପୂଜା କର ।
 ମୋ ଚକ୍ରତ ହୋଇ କର ନମସ୍କାର ॥
 ଏମନ୍ତ ଦେଲେ ମୋତେ ପାଇବ ଅଦେ ପାର୍ଥ ।
 ନ କରିବ ଲେଡ଼ା ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଅର୍ଥ । ୩୯୦ ।
 ସବୁ ଧର୍ମ ଶକ୍ତି ମୋ (ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ) ପାଦେ ଶରଣ ।
 ପଣ ସବୁ ପାପରୁ ତାରକ ମୁଁ ଅର୍ଜୁନ । ୩୯୧ ।
 ସଂପଦରେ ମିତ୍ର ଅମିତ୍ର ନୋହେ ତଥା ।
 ବିପଦ ଦେଲେ ସିନା ହୋଏ ସେ କଳନା । ୩୯୨ ।
 ବିପଦରେ ବର୍ଣ୍ଣ ଅଧ୍ୟେର୍ଯ୍ୟ ଦେଉଛ ।
 ଏ ସଂସାର ବନ୍ଧ ତ ଜାଣି ଅଛ ମିଛ । ୩୯୩ ।

ସୁଖ, ମିତ୍ର ଭାବିଯା, ଧନରେ ଦେଇ ଚିତ୍ତ ।
 ଦେଉଛନ୍ତି ଦେଖୁ ଥାଇ ଲୋକେ ହର୍ଷ । ୩୯୪ ।
 କାଳକୁଳ ବେହୁ ଢିଣି ପାରୁ ନାହିଁ ।
 କାଳକୁ ଗୁହଁ ଶୋକ ଦୁଃଖେ ହୁଅଇ । ୩୯୫ ।
 ଶୋକ ଭଲେ ନାଶ ହୋଇ ଯାଏ ତ ବିବେକ ।
 ଏହା ନାଶି ପଶ୍ଚିତେ ଛାଡ଼ି ଥାନ୍ତି ଶୋକ । ୩୯୬ ।
 ପୁରୁଷ ଯେହଁ ଲୋକ କରଥାଏ ପାପ ।
 ସେ ପଳଟି ପଳବା ତାଲେ ସେ ହୋଇ ଲେପ । ୩୯୭ ।
 ବାଲ୍ୟ, ଯଉବନ, ଜୁଗୁଳେ ତ୍ରିପ୍ରକାର ।
 ବୁଦ୍ଧି ଦେଉଥାନ୍ତି ସବୁର ମନେ କର । ୩୯୮ ।
 କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଗୁହଁ କରି ବୁଦ୍ଧି ଯେ ନଷ୍ଟ ।
 କରଇ କାର୍ଯ୍ୟ ତାର ହୁଅଇ ଉଦୟ । ୩୯୯ ।
 ସାବଧାନ ନୋହୁଲେ ବିଦ୍ୟା ଜାଣି ତପ ।
 ସବୁ ଲୋକଙ୍କର ହୋଇଯାଏ ଲେପ । ୪୦୦ ।
 ମାତା, ପିତା, ସୁତ ବୋଲି ବୋଲୁଥାନ୍ତି ।
 ମଲେ ଅଉ ଥରେ ଅପି ନ ଦେଖନ୍ତି । ୪୦୧ ।
 ଦୁବ୍ୟ, ରୂପ, ଯୌବନ ଅଶ୍ରେଣୀ ଜୀବତ ।
 ଭାବିଯା, ସୁଖ, ମିତ୍ର ବୋଲନ୍ତି ଅନିତ । ୪୦୨ ।
 ଜ୍ଞାନରେ ମନୁ ଦୁଃଖ, ଔଷଧେ ବେଦନା ।
 ନାଶୁ ଥିବ ସବୁକି ଦେବତା ଯେ ନନା (ଧୃବରାଷ୍ଟ୍ର) । ୪୦୩ ।

ପୂର୍ବେ ତଳ ବର୍ମ ନ ଶୁଭ୍ର ସଙ୍ଗ ।
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରୁଥାଏ ଅଙ୍ଗ । ୪୦୪ ।
 ଅପଣାବ ଅପେ ପାପ ପୁଣ୍ୟ ସାକ୍ଷୀ ।
 ହୁଅଇ ବୋଲି ଜାଣ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଅଛି ଲେଖି । ୪୦୫ ।
 ସଂସାର ବର୍ତ୍ତୀ ଜଳେ ଅଜ୍ଞାନା ବୁଡ଼ନ୍ତି ।
 ପଶ୍ଚିତେ ଦୁଇନାମ-ବେଳାରେ ତରନ୍ତି । ୪୦୬ ।
 ବର୍ମ—ପାପ ମୁଖେ ପଡ଼ି ପ୍ରାଣିଜନ ।
 ବିଷୟ ବିଶାଳେ ହୁଅନ୍ତି ଦହନ । ୪୦୭ ।
 ରଜନୀଶ, ସୁହୃଦ୍‌ନାଶ, ସୁଷ୍ଟନାଶ ।
 ଅଧର୍ମରୁ ରସେ ଦୋଷେ ପ୍ରକାଶ । ୪୦୮ ।
 ଜ୍ଞାନ ବିନା, ବଳ, ଅର୍ଥ, ମିତ୍ର, ବନ୍ଧୁଜନ ।
 ଯୋଗେ ନୁହେଁ ନୃପ ଦୁଃଖ ବିମୋଚନ । ୪୦୯ ।
 ଦମ, ତ୍ୟାଗ, ଅପ୍ରମାଦ ଅଥ କର ।
 ମନୋରଥରେ ସେ ଯୋଗର ବିଗୁର ।
 ଶୀଳ ଦୟାହୀନ ଧର ସେହି ଲେବ ।
 ସେ ରଥରେ ବସି ଦେଖଇ ବନ୍ଧୁ ଲେବ । ୪୧୦ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କୁ ଅଭୟ ସେ ଦେଉଛୁ ।
 ସହସ୍ତ୍ରେ ଯାଗ ଫଳ ତା ସଙ୍ଗେ ଗୋଡ଼ାଇଛୁ । ୪୧୧ ।
 ପ୍ରାଣିମାନଙ୍କରେ ଦେବାର ଦୟାପର ।
 ସବୁ ଧର୍ମ ପାଇ ଅଟଇ ନରବର । ୪୧୨ ।

ରଜା ହୋଇ ଯେବେ ଦଣ୍ଡ ନ ଦିଅଇ ।
 ସଂପଦ ଜାଣି ତାର ବେବେ ନ ରହଇ । ୪୧୩ ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମକୁ ରଖିଅଛି ଦଣ୍ଡ ।
 ଏ ସକାଶୁ ଅନାୟୁ ନୋହେ ଏ ବୁଝାଣ । ୪୧୪ ।
 ରାଜ, ଯମଦଣ୍ଡ ପରଲୋକ ଭୟ ।
 ସକାଶୁ ପାପ ନ ବଳନ୍ତି ଜନତପୁ ।
 ଲୋକ ରକ୍ଷା ସାବଧାନ ହେବା ପାଇଁ ।
 ଦଣ୍ଡ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଅଛି ମହା ।
 ବୁଦ୍ଧିବୃଦ୍ଧ, ବୃଦ୍ଧ, ଋଷୁ, ବାନପ୍ରସ୍ଥ ଏ
 ଦଣ୍ଡ ଘେନି ରହି ଅଛନ୍ତି ହୋଇ ସୁସ୍ଥ ।
 ରାୟ ଉପସ୍ଥିତ ନୋହୁଲେ ମନରେ ।
 ଧର୍ମ କର ନ ପାରେ ଲୋକ ଏ ମହାରେ । ୪୧୫ ।
 ଦଣ୍ଡ ବିନା ଲୋକରେ ହୋଇଥିବ ବସ ।
 ବେ ଅଛି ଦେଖିନାହିଁ ଅଭିଯାଏ ଦୃଶ । ୪୧୬ ।
 ବୁଦ୍ଧି ପ୍ରାସାଦରେ ଚଢ଼ଇ ଯେଉଁ ନର ।
 ସବୁ ଦେଖୁଥାଏ ସେ ଶୋକ କର ଦୂର । ୪୧୭ ।
 ପରମ ସୁଖ ସ୍ବର୍ଗ ସନ୍ତୋଷକୁ କହି ।
 ସନ୍ତୋଷରୁ ବଳ ଅଛି କଥା ନାହିଁ । ୪୧୮ ।
 ଭୂର୍ଯ୍ୟା, ପୁଷ୍ଟ, ମିତ୍ର, ବାନ୍ଧବ, ସମ୍ପର୍କ ।
 ମୋହର ଯେ ନ ବୋଲେ ସେ ପାଏ ରଲ୍ଲଭ । ୪୧୯ ।

ଯାହାର ସବାସରୁ ଉତ୍ପତ୍ତିର ଶୋକ ।
 ତାରୁ ଶୁଣିଦେବ ସେ ଦେବ ବବେଚ । ୪୧୦ ।
 ମରଣିବା ଉତ୍ତରୁ ଯାଇ ସୁଦ୍ଧ ବାଣୀ ।
 ପ୍ରକଟ ହୁଏ ସେହି ନର ଭୁଲମଣି । ୪୧୧ ।
 ବିତ୍ତ ଦେଲେ ଦେଲେ ହୁଅଇ ସେ ହୃତ ।
 ନ ଦେବା ଲୋକକୁ ସେ ହୁଅଇ ଅହୃତ । ୪୧୨ ।
 ଲୁହ ଲେଖେ ଧନ ନୀତି ଶେଷାନ୍ତ ।
 ଅନ୍ୟାୟରେ ଅପାତ ଲୋକରେ ଦିଅନ୍ତି । ୪୧୩ ।
 ଧରମ କୁରବାରୁ ଜନମ ଭ୍ରମର ।
 କରମ ଶୁଦ୍ଧିବାରୁ ନାହିଁ ଅଧିକାର । ୪୧୪ ।
 ଅହଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ଲୋକ ବୁଦ୍ଧି ପାଇ ।
 ପୈତୃକ ଧନ ପାଳ ବିନଷ୍ଟ କରଇ ।
 ଚହୁଁ କରେ ହରଣ ସେ ପରଇ ଧନ ।
 ଗଳାଃ ତାର ଦଣ୍ଡ କରନ୍ତି ବିଧାନ । ୪୧୫ ।
 କାଳରେ ବଳିଅଇ ଦୁର୍ବଳ ଦେଉଛୁ ।
 ଧନାତ୍ମ୍ୟ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ପରକୁ ମାଗୁଛୁ । ୪୧୬ ।
 ସତ୍ୟ, ଦାନ, ତପସ୍ୟା, ଅହଂସା, ଅଧର୍ମନ ।
 ଅନ୍ତୋଧ ଦେବ ପୂଜା ଧର୍ମର ଲକ୍ଷଣ । ୪୧୭ ।
 ଅପଣା ପର ଦୁଇ ପକ୍ଷରା କରୁଥିବ ।
 ନିର୍ଦ୍ଦୟତାୟ ହୋଇ ଶଶେ ନ ରହିବ । ୪୧୮ ।

ଗୀତ କୃତ୍ୟ ପ୍ରିୟାରେ ଅସକ୍ତ ନୃପତି ।
 ଦେଲେ ଛୋଟାଣୁରେ ନାଶ କରେ ବୁଦ୍ଧ । ୪୨୧ ।
 ଅପଣା ଧନ ପାଇ ହୋଇବ ହୃପତ ।
 ପର ଧନେ ନ ଦେବ କହାପତେ ତତ୍ । ୪୨୨ ।
 ରଜାର ପ୍ରିୟ ଯେଉଁ ଲୋକଟି ବାହୁଲ ।
 ଲଦପଇ ଦୁଇରେ ବାଧା ତାର ନାହିଁ । ୪୨୩ ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ରଜାର ଅନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତା କରେ ।
 ପଡ଼ଇ ସେ ଯାଇ ଘୋର ନରକରେ । ୪୨୪ ।
 ରାଜଦ୍ରବ୍ୟ ପଥକଠାରୁ ଅଟେ ଅଶୁ ।
 ଖାଇଲେ ତାହା ଲାଗି ରହେ କଣ୍ଠଚଟ ।
 ଏହା ଜାଣି ଅପଣା ଦ୍ରବ୍ୟରୁ ଅଧିକ ।
 କରି ମଣୁଥିବ ରଜାର ଦ୍ରବ୍ୟପାକ । ୪୨୫ ।
 ଯେବେ କୃପା ଦୃଷ୍ଟିରେ ଶୁଦ୍ଧେ ମନ୍ତ୍ରପାଳ ।
 ତେବେ ମୃତ ଲୋକ ହୁଅଇ ବାଗୁଳ । ୪୨୬ ।
 ଯେ ଲୋକକୁ ଶୁଭ କରିବ ନରପାଇଁ ।
 ତତ୍ ଅଳ୍ପ ବଧୂର ପରି ସେ ଥିବ ରତ୍ନ । ୪୨୭ ।
 ଲେଖୁବ ନ ଦେବ ଧନ, ଅପକାଶ୍ଚ ଜନ-
 ମାନଙ୍କୁ ନ କହିବ ବିରାସ ବଚନ । ୪୨୮ ।
 ମାଳୀ ପୁଷ୍ପ ଲତା ପାଳବା ପରାୟେ ।
 ପ୍ରଜାକୁଳ ପାଳବ ଯେ ହୋଇବ ରାୟେ ।

ପ୍ରଜା ପାଳନର ଦନକ ଧର୍ମରେ ।
 ଦଣ୍ଡ ଶତ୍ରୁ ବଶେ ବସଇ ସ୍ଥଳରେ ।
 ତପସ୍ୟା ଯାଗାଦରେ ଅର୍ଜିତ ଯେତେ ଲୋକ ।
 ପ୍ରଜା ପାଳନରେ ଅଛନ୍ତି ତେତେକ । ୪୩୭ ।
 ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିତ୍ୟସ୍ନାୟୀ, ଶସ୍ତ୍ରୀୟ ନିତ୍ୟ ଶସ୍ତ୍ର ।
 ଦୋଇଲେଟିକଣ ପାଇନ୍ତି ଜଗତ । ୪୩୮ ।
 ଶତ୍ରୁପାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରାସ୍ତେ ଦୋଇବ ।
 ସ୍ବତନ୍ତେ ତନ୍ତ୍ର ପର ଗୁଣ ପ୍ରକାଶିବ । ୪୩୯ ।
 ଅଭିମୁଦ୍ଧ, କୃପାଳୁ, ଧାର୍ମିକ ଯେବେ ଦେବ ।
 ଲୋକର୍ତ୍ତେ ତେବେ ତୁମ୍ଭେ ଜ୍ଞୀବ ବୋଲାଇବ । ୪୪୦ ।
 ଯା ଅସ୍ତ୍ରସ୍ତେ ସୁଖୀ ପଣ୍ଡିତ ସକ୍ତନ ।
 ହୁଅନ୍ତି ସେ ହୃଦ୍ୟ ଧର୍ମ ବଡ଼ ଜାଣ । ୪୪୧ ।
 ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ଯେ ଦୁଇ ।
 ସଦାର୍ଥ ମନ୍ତ୍ରୀ ବା ମିତ୍ର ତାହାକୁ କହ । ୪୪୨ ।
 ଧାର୍ମିକ, ଅପସ୍ତସାଗ, ନ୍ୟାୟପରାୟଣ ।
 ବେତନ ଲୋଚୀ ଦୋଇ ଯେ ନିଷପଟ ଜାଣ ।
 ରାଜାର ପଣ୍ଡମ ମିତ୍ର ବୋଲଏ ସେ ରାସ୍ତେ ।
 ତା ଦେଲି ବହୁ ମଙ୍ଗଳ ରାଜାଚନ୍ଦ୍ର ହୁଏ । ୪୪୩ ।
 ବ୍ୟକ୍ତି ବିପେକ୍ଷର ପ୍ରତି ସାବଧାନ ଦୋଇ ।
 ବିରାସ ବା ଅବିରାସ କରବା ଯୋଗାଇ । ୪୪୪ ।

ଏବଂ କୌର୍ଯ୍ୟେ ଦୁଇ ଭାଗ ଅଧିକାରୀ ଦେଲେ ।
 କାର୍ଯ୍ୟେ ନାଶିଯାଏ ବିଶେଷ ଘଟଣା । ୪୪୫ ।
 ପ୍ରାଣିମାନେ ଧର୍ମରେ ରହିଛନ୍ତି ଜାଣ ।
 ଧର୍ମ ସ୍ବରୂପୀ ଅଟନ୍ତି ନରରାଣ । ୪୪୬ ।
 ମରଣ ଘଟଣାରେ ଯେ ମିଛ ନ କହେ ।
 ଦୁସ୍ତର ବକ୍ଷେଇ ଦେଲେ ସେ ପାରି ହୁଏ । ୪୪୭ ।
 ପର ବୋଲେଲେକରୁ କରଇ ସେ ନ୍ୟାୟ ।
 ତା ବେଳରେ ନିକଟେ ଲଗଇ କାଳ ପାଶ । ୪୪୮ ।
 ମୂର୍ଖ ଲୋକ ପ୍ରସଂସା ନିନ୍ଦାକୁ ପଶ୍ଚିତ ।
 ନ ବିଶ୍ବର ସହୁ ଥିବନ୍ତି ନିରାତ ॥
 ବନ ମଧ୍ୟେ କାତ ତାକ ଦେଲପରି ।
 ସୁଦ୍ଧ ନିନ୍ଦା ବଚନ ଅଟଇ ତାହାର । ୪୪୯ ।
 ଅଗେ ବନ୍ଦି ପଛେ ନିନ୍ଦା ଯେ କରଇ ।
 କୁକୁର ପରି ଜାଣ ବୁଦ୍ଧି ତା ଅଟଇ । ୪୫୦ ।
 ବୁଦ୍ଧି ସତୀଶରୁ ହାନି, ଲଭ, କଷ୍ଟ ।
 ଦେଉଛି ଦେ ଜାଣ ଧର୍ମର ଚନୟ । ୪୫୧ ।
 ବିଦ୍ୟା, ଚପ୍ପ, ଧନ ବ୍ୟବସାୟ ବିନା ।
 କେବେ ନୁହଇ ଦେ ଜାଣ ମହାମନା । ୪୫୨ ।
 ସେଉଁ କର୍ମ କଲେ ହୋଇବେ ଲୋକ ଗୋଷ ।
 ସେହି କର୍ମ କରୁଥିବ ନରରାଣ । ୪୫୩ ।

ସବୁ ଲୋକମାନେ ଅଶା ସକାଶରୁ ।
 ମରୁଛନ୍ତି ଚକ୍ଷୁରେ ନୋହି ଯି ଶୁରୁ ।
 ଅକାଶକୁ ପ୍ରତି ଅଶା ଅଟେ ବଡ଼ ।
 ମୋ ମନ୍ତ୍ରରେ ଏଥୁରେ କିଛି ନାହିଁ ହୁଡ଼ । ୪୫୪ ।
 ଶକାକୁ ପ୍ରଜା, ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ରାଜନ ।
 ଅନ୍ୟୋନ୍ୟରେ ଶୋ କରବେ ପ୍ରତିଦିନ । ୪୫୫ ।
 ଅଧନ ଦେଲେ ରଜା ଦୁର୍ବଳ ବୋଲିବ ।
 ଧନ ଦେଲେ ବଳଥର ହୋଏ ରାୟେ । ୪୫୬ ।
 ବିପତ୍ତି ଯେଉଁ କାଳେ ପଡ଼ିବ ଲୋକଙ୍କୁ ।
 ନ ବିଶ୍ୱାସ ଅଦର କରିବ ଅମିତ୍ରକୁ ।
 ଅମିତ୍ରତୁଲେ ପ୍ରୀତି ନ କଲେ ବିପତ୍ତିରେ ।
 ରହି ନ ପାରେ ସେ ଜାଣ ସମ୍ପତ୍ତିରେ । ୪୫୭ ।
 ଶଗଡ଼ ପରେ ନାବ, ନାବରେ ଶଗଡ଼ ।
 ଯାଉ ଅଛି ଯେଣୁ ଅଟଇ ତାଳ ବଡ଼ । ୪୫୮ ।
 ବିଶ୍ୱାସରେ ଅଛି ବିଶ୍ୱାସ ନ କରିବ ।
 କରିବ ଯେବେ ସମ୍ମୁଖ ହୋଇ ନାଶ ଯିବ । ୪୫୯ ।
 ବଳଥର ଲୋକ ପାଶକୁ ଦୁର୍ବଳ ।
 ଗଲେ ତାହାର ସେ ହୁଅଇ କବଳ । ୪୬୦ ।
 ସବୁଠାରେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ।
 ଅଟଇ ଜାଣିବାର ଲୋକର ବିଶ୍ୱାସ । ୪୬୧ ।

ଅବସାସ କଲେ ଦୁର୍ବଳକୁ ବଳୀ ।
 ବାଧୁ ନ ପାଇଇ ଦେ ତାର ବଳ ବଳ । ୪୭୧ ।
 ବଳଧର ଲୋକ ବିରାସନ୍ କଲେ ।
 ଦୁର୍ବଳ ଲୋକଠାରୁ ମରଣ ଲଭେ ଭଲେ । ୪୭୩ ।
 ଧନ ହରଣରୁ ପ୍ରତି ଭ୍ରାତା ସଖା ।
 ଶତ୍ରୁ ମଧ୍ୟେ ଜାଣ ହୋଇଥାନ୍ତି ଲେଖା । ୪୭୪ ।
 ବିଦ୍ୟା, ଶୌଚ, ଦାକ୍ଷ୍ୟ, ବଳ, ଧୀରପଣ ।
 ପଣ୍ଡିତ ଜନଙ୍କର ଏ ପାଞ୍ଚୋଟି ଗୁଣ । ୪୭୫ ।
 ଜାଣିବା ଲୋକ ସବୁଠାରେ ଶୋଭା ପ୍ରାପ୍ତ ।
 ପଡ଼ିଲେ ରସ୍ତା ନିର୍ଭୟରେ ଡଳ ନିଏ । ୪୭୬ ।
 ବୁଦ୍ଧିମନ୍ତ ଲୋକର ଦେଲେ ଅଳ୍ପ ଧନ ।
 ବୁଦ୍ଧିରେ ସେ ଦ୍ଵିଗୁଣ ହୁଅଇ ଗୁଜନ । ୪୭୭ ।
 ଗୃହ ସ୍ନେହ ଉତ୍କଳେ ବନ୍ଧୁ ଦେଲେ ନର ।
 ଜାଣ ତାକୁ ଭାରିଆ କରେନ୍ତି ଅହାର । ୪୭୮ ।
 ଦକ୍ଷିଣକୁ ଯେଉଁ ଗଳା ଦେଏ ଅନ୍ଧ ।
 ତା ସମ୍ପର୍କ କେବେ ନ ଶୁଭକ୍ତି ଜନ । ୪୭୯ ।
 ପିତା, ମାତା, ଗୁରୁ, ଗୋପତା, ବନ୍ଧି, ସମ ।
 କୁବେର, ବୋଲ୍ଲବନ୍ଧୁ ନରକ ଉତ୍ତମ । ୪୮୦ ।
 ପ୍ରଜାଠାରେ ଦୟା କରିବାରୁ ପିତା ।
 ଗାନରେ ଅନୁଗ୍ରହ କଲେ ହୋଏ ମାତା ।

ଅନୁଷ୍ଠା ବଥାସାବ ବଳେ ରଜା ନାଶ ।
 ଅଗ୍ନି ବୋଲିବ ଦେ ନାଶ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀମାନଙ୍କୁ ଧର୍ମ ପ୍ରବର୍ତ୍ତଇ ।
 ଇଣ୍ଡିବାରୁ ଯମ ବୋଲିବ ନିଶ୍ଚୟ ।
 ଅପଣା ଜୟଦ୍ରବ୍ୟ କରିବାରୁ ଦାନ ।
 କୁବେର ବୋଲିବେ ନଗପତି ନାଶ ।
 ଧର୍ମ ଉପଦେଶ ଦେବାରୁ ହୋଏ ଗୁରୁ ।
 ଗୋପ୍ରା ବୋଲିବ ସେ ଧାଳନା କରିବାରୁ । ୪୭୧ ।
 ବକ ପରି ବାର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରା କରୁଥିବ ।
 ସିଂହ ପରି ପରୁଷମବନ୍ତ ହେବ । ୪୭୨ ।
 ଗୁଣଶେଷ, ଶକ୍ତିଶେଷ, ଅଗ୍ନିଶେଷ ।
 ଥିଲେ ବଢ଼ି କରି କରଇଛୁ ନାଶ । ୪୭୩ ।
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ବୋଲିଲେ ପ୍ରାଣରୁ ବଢ଼ି ହୋଇ ।
 ଜଗତରେ ଥିଲା ପରି ମୋତେ ଦିଶୁ ନାହିଁ ।
 କୁକୁର ମାଉଁସରେ ରହିବ ଯେବେ ଜୀବ ।
 ତା ଛଡ଼ି କେଉଁ ବଥା ଲୋକ କରିଯିବ । ୪୭୪ ।
 ଗୁହୁଣୀ ପିନା ଗୁହୁମାନଙ୍କର ଭର ।
 ବନ ଅଟଇଛୁ ଗୁହୁଣୀ ବିନା ଭର ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମରେ ଭାରିଯା ସହାୟ ।
 ନୋହୁଲେ ସ୍ୱରୁଷର ନୋହେ ସେ ଉଦୟ ।

ଶେଷ ଦେଲେ ଭାରିଆ ଅଟଇ ଶ୍ରୀଷ୍ଠ ।
 ବୋଲି ବହୁଞ୍ଜି ବସିଣ ବରୁଧ ।
 ଭାରିଆ ସମ ବନ୍ଧୁ, ଭାରିଆ ସମ ଗଢ ।
 ଭାରିଆ ସମ ଧନ ନାହିଁ ଦେ ଜଗତ । ୪୭୫ ।
 ଯାଗ, ଦାନ, ଦୟା, ବେଦ, ସତ୍ୟ, ଚପ ।
 ଏ ସବୁ ବରନ୍ତି ପାତକକୁ ଲେପ । ୪୭୬ ।
 ପୁଣ୍ୟ-ପୁଣ୍ୟ ସକାଶୁ ପାପ-ଅହଙ୍କାର ।
 ରହୁ ନ ପାରିଲ କେବେଟି ମନେ କର । ୪୭୭ ।
 ଅଜ୍ଞାନରୁ ଲେଉଟି, ଲେଉଟୁ ଅଜ୍ଞାନ ।
 ହୁଅଇ ବୋଲି ତାହା ଶୁଭନ୍ତି ବଞ୍ଚନନ । ୪୭୮ ।
 ଶୁଷ୍କ ବୋଇଲେ ଦେ ଶବ, ଦ୍ରବ୍ୟ, ମୋହ ।
 ଶୋକ, ଅଗମାନ ଏ ଅଜ୍ଞାନର ଦେହ । ୪୭୯ ।
 ସମତା, ସତ୍ୟ, ଦମ, କ୍ଷମା, ଅମାୟୁର୍ଯ୍ୟ ।
 ଭିକ୍ଷା, ତ୍ୟାଗ, ଧ୍ୟାନ, ଅର୍ଯ୍ୟଭାବ, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ।
 ଅନୁପ୍ରାୟ, ଲଜ୍ଜା, ଅହଂସା, ମିଶ୍ର ତେର ।
 ଅଟନ୍ତିଟି ଜାଣ ଏ ସତ୍ୟର ଅକାର । ୪୮୦ ।
 ସତ୍ତ୍ୱ, ମିତ୍ରତାରେ ବୁଦ୍ଧିଟି ସମାନ ।
 ବଦେ ସମତା ସେ ବୋଲିବ ଶୁଭନ । ୪୮୧ ।
 ଯେବେ ପାପ ଅଭ୍ୟାସ ଲୋକ ଶୁଦ୍ଧିଦେ ।
 ତେବେ ତାହା ପୁଣ୍ୟରେ ଅଜ୍ଞାନ ନାଶ ଯାଏ । ୪୮୨ ।

ବହୁର ବୋଇଲେ ଦେ ସତ୍ୟ, ଶମ, ଚ୍ୟାମ ।
 ଶ୍ରଦ୍ଧା, ସମା, ଭାବ ବିଶୁଦ୍ଧ ଦୟା ଯାଗ
 ସଂଯମକୁ ମିଶି ଏ ଧର୍ମର ସଂପଦ ।
 ବହାଅନ୍ତି ଜାଣ ଦେ ପାଣ୍ଡବ ସନ୍ତତ । ୪୮୩ ।
 ସବୁ କାଳେ ବୃଦ୍ଧ ମିତ୍ର ତାମୀ ଦେବ ।
 ଯେବେ ଭଲ ବୋଲାଇବା ବୁଦ୍ଧିଥିବ । ୪୮୪ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଅମ୍ଭେ ଯେଉଁଠାରୁ ଅସି ଥାଇ ।
 ସେହିଠାକୁ ଯିବା ସନ୍ନେହ ଏଥୁ ନାହିଁ ।
 ନଦୀ ପ୍ରବାହରେ ଏକଠା କାଠେ ଭୁଟା ।
 ଦୋଇ କ୍ଷଣ କରେ ହୁଅଇ ପୁଣି ଯିଟା ।
 ସେହି ରୂପେ ପୁତ୍ର ଭାଇଯା ସଂଗମ ।
 କ୍ଷଣକେ ବ୍ୟର୍ଥ ହୋଇଯାଏ ଦେ ନରୋତ୍ତମ । ୪୮୫ ।
 ଜୀବ ଯେଉଁ ଦେହରେ କରମ କରଇ ।
 ପୁଣି ସେହି ଦେହରେ ତା ଫଳ ଭୁଞ୍ଜଇ । ୪୮୬ ।
 ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହ ହୁଅଇ ଜୀବନ କାରଣ ।
 ସ୍ଥୂଳ ଦେହ ଧରଣ ଜନ୍ମନ୍ତି ଜୀବଗଣ ।
 ବେଳ ଦେହ ସଂସାରେ ବିବିଧ ରୂପରେ ।
 ବହୁ ନାଶ ପାଆନ୍ତି ଏକ ସମୟରେ । ୪୮୭ ।
 ସ୍ନେହ ପାଶ ବନ୍ଧନ ବାଲି ବନ୍ଧ ପ୍ରାୟେ ।
 କାଳ-ସ୍ରୋତ ମୁଖରେ କ୍ଷଣକେ ଭାସି ଯାଏ । ୪୮୮ ।

ପ୍ରିୟା, ପୁତ୍ର, ଭ୍ରାତୃମ- ଅସକ୍ତିରୁ ନଳେ ।
 ନିମନ୍ତେ ହୁଅନ୍ତି ଶୋକ ସାଗରରେ । ୪୮୧ ।
 ସବୁ ତପ ପ୍ରଭବ ଅନଗନ ତପ ।
 ସେ କରୁଛୁ ଅତି ସେ ଅଟଇ ନିଶ୍ଚୟ । ୪୮୦ ।
 ସତ୍ୟରୁ ନାହିଁ ତପ, ବିଦ୍ୟାରୁ ଲେଭନ ।
 ନାହିଁ କିଛି ଦୁଃଖ ଶରଣ ସମାନ । ୪୮୧ ।
 କର୍ମନ ହୋଇବାଇ ଅଟଇ ମହାପୁଣ୍ୟ ।
 ଧନ ଥିଲେ ଅବଶ୍ୟ ପଡ଼ୁଥାଏ ଦୁଃଖ । ୪୮୨ ।
 ଧନ ତ୍ୟାଗୀ ଲେଭଇ ଅଗ୍ନି ଶ୍ରେୟ ରସୁ ।
 ଦେବାର ଅଭି ଜାଣି ନ ପାରେ ହୃଦୟ । ୪୮୩ ।
 ତ୍ୟାଗହୁଁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁଣ୍ୟ ସଂସାର ମଧ୍ୟରେ ।
 ତ୍ୟାଗରେ ଲେକାଗତ ଧନ ମିଳି ପାରେ । ୪୮୪ ।
 ମିଥୁଲ ପୋଡ଼ିଯିବା ବେଳରେ ଜନକ ।
 କାମ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଇଲେ ନାହିଁ ମୋ ଏଥୁ ଦକ । ୪୮୫ ।
 ଅଶା ବଡ଼ କଷ୍ଟ ନିରାଶା ବଡ଼ ପୁଣ୍ୟ ।
 ପିଙ୍ଗଳା ଅଶା ଶୁଦ୍ଧ ପାଇଲ ମହାପୁଣ୍ୟ । ୪୮୬ ।
 ପଟେ ସଙ୍ଗା ବହୁ କୁମାରୀ ଧାନ କୁଟ ।
 ସ୍ବଇଚ୍ଛାରେ ମହା ପୁଣ୍ୟକୁ କଲ ଲୁଟ । ୪୮୭ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ନୟନ, ଅବାପ, ଉଦୟ ।
 ପବନ, ଅଗ୍ନି, ନଦୀ, ଶରୀ, ସ୍ବର୍ଗ, ପିତା ।

ସମୁଦ୍ର, ଇନ୍ଦ୍ର, ମହା ପାଦ, ଦଗ ଭୁଜ ।
 ଗଜବଦ୍ଧ ନିଶାସ, ହୃତାଶନ ଚେନ ।
 ଅଟନ୍ତି ସେ ନାଶ ଦେ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ଅବ୍ୟୟ ।
 ବିଶ୍ଵ ବ୍ୟାପୀ ଅନନ୍ତ ସର୍ବ ଭୂତାଶ୍ରୟ । ୪୯୮ ।
 ଦେଖଇ ତ ଅଗ୍ନି ଲଗିଲ ବାଠ ପୋଡ଼ି ।
 ଅନ ବାଠ ଗତରେ ଇନ୍ଦ୍ର ଯାଇ ବୁଡ଼ି ।
 ସେ ରୂପରେ ଏ ଜୀବ ଶୁଦ୍ଧ ଏ ଦେହକୁ ।
 କରଇ ଯାଇ ଅଶ୍ରା ଅନ ଶରୀରକୁ । ୪୯୯ ।
 ଦେହରେ ଯେଉଁ ଅଗ୍ନି ଧରିଅଛୁ ପ୍ରାଣ ।
 ଜୀବ ବୋଲି କର ତାହାକୁଟି ନାଶ ।
 ସେ ଅଗ୍ନି ଯେତେବେଳେ ଭଜଇ ବିନାଶ ।
 ତେତେବେଳେ ନାଶ ଶରୀର ହୁଏ ନାଶ । ୫୦୦ ।
 ଜୀବକୁ ପ୍ରତି ମନ ଅଟଇ ପ୍ରଧାନ ।
 ଯହୁଁ ଥାଏ ମନ ତହୁଁତ ହୋଏ ଜ୍ଞାନ । ୫୦୧ ।
 ମିଥ୍ୟା ଅଜ୍ଞାନର ସ୍ଵରୂପ ଅଟଇ ।
 ଅଜ୍ଞାନ ସକାଶରୁ ନରକ ହୁଅଇ । ୫୦୨ ।
 ସବୁ ଅଶ୍ରମରେ ଗୃହସ୍ଥ ଶ୍ରମ ମୂଳ ।
 ଅରୁ ତିନି ଅଶ୍ରମ ଗଣ୍ଡି, ଭୀଳ, ଫଳ । ୫୦୩ ।
 ଏକା ହୋଇ ଧର୍ମ କରୁଥିଲେ ନର ।
 ପ୍ରାଣେ ଧର୍ମ ସାଧୁଟି ହୁଅଇ ମନେ କର । ୫୦୪ ।

ଶରୀର ନାଶ ଗଲେ ଅମ୍ଭା ନୋହେ ନାଶ ।
 ହୋଏ ସେ ଅମାବାସ୍ୟା ଶରୀର ସ୍ବଦ୍ଭଂସ ।
 ଅମାବାସ୍ୟା ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ ଭଲ, ପର ।
 ଅମ୍ଭା ପ୍ରକାଶେ ହୁଅଇ ରୂପ ଧର । ୪୦୫ ।
 ଅଜ୍ଞାନରୁ ବିଷୟ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି ଲୋକ ହୋଏ ।
 ଅମ୍ଭାକୁ ଦେଖିବାର ବହୁତ କଷ୍ଟ ହୋଏ ।
 ବିଷୟକୁ ଜାଣ ଗ୍ରହଣେ ପଡ଼ିଯାଏ ।
 ହୁଅଇଛି ଜାଣ ଦେ ଜୀବମହାତ୍ମା । ୪୦୬ ।
 ପାପ ପକାଶରୁ ବିଷୟ ନିରୁଦ୍ଧ ।
 କର ନ ପାବଇ ରହ ନର ମୂର୍ତ୍ତି ।
 ପାପ ନାଶ ଗଲେ ତୃପ୍ତା ନାଶ ଯାଏ ।
 ଅମ୍ଭାକୁ ଭଜିଲେହି ପକି ତାର ହୋଏ ।
 ପାପ ବର୍ମ ଶୀଘ୍ର ହୋଇ ଦେଲେ ଜ୍ଞାନ ।
 କଲେହି ଲୋକ ଅମ୍ଭାକୁ ଦରଶନ । ୪୦୭ ।
 ବିଷୟରୁ ଲମ୍ବୁସ୍ତ ନିବର୍ତ୍ତିଲ ଯେବେ ।
 ଜାଣ ଲୋକ ମହାପୁଣ୍ୟ ପାଏ ତେବେ । ୪୦୮ ।
 ମନ ଯେବେ ବୁଦ୍ଧି ରହଇ ହୁଅଇ ।
 ବୁଦ୍ଧିରୁ ଯାଇ ନାଶ ଅବଶ୍ୟ ଲବଇ । ୪୦୯ ।
 ଜୀବନ, ରୂପ, ଧନ, ଅଶ୍ରେୟ, ପ୍ରିୟ ବାସ ।
 ଏଥୁରେ ବଦାନ୍ତିନେ ନୋହିବ ଲଳସ । ୪୧୦ ।

ଦେଶ ଯାବକୁ ଯେବେ ପଡ଼ିବୁ ବସନ୍ତି ।
 ଜଣେ ନ ଭାବିବ ଦେବାକୁ ତାହା ଶାନ୍ତି । ୫୧୧ ।
 ପୁଣିରେ ମଣି, ମୁକ୍ତା, ସୁନା, ଥିଲା ପରି ।
 ଅମ୍ଭା ଭଣ୍ଡ ଅଛନ୍ତି ସବୁର ଦେବେ ଫୁଲ । ୫୧୨ ।
 କାଳ ସ୍ମରୁଅଛି ଅଟନ୍ତି ରାଗବାନ ।
 ଦାଳର ଅଦ, ଅନ୍ତ, ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ଜାଣ ॥
 ପରଂବ୍ରହ୍ମ, ପରମଧାମ ବୋଲି କର ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଜାଣ ଅଦେ ନର ସାହିଁ ॥
 ସୁବୁଦ୍ଧମାନଙ୍କର ଗଢ଼ ନାରାୟଣ ।
 ଦେଖିଲେ ତାଙ୍କୁ ମୋକ୍ଷ ହୁଅନ୍ତି ସେ ଜାଣ ।
 ନାରାୟଣ ସବୁ ରୂପାନ୍ତ ଅଟନ୍ତି ।
 ଭୟର ବୋଲି କର ତାହାଙ୍କୁ ବଦନ୍ତି ।
 ନବଦ୍ଵାର ପ୍ରବେଶେ ପୂରି ଶୋଭିବାରୁ ।
 ବୋଲନ୍ତି ପୁରୁଷ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷମନ ରୁରୁ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣିଠାରେ ଜ୍ଞାନକୁ ପ୍ରକାଶ ।
 କରୁଛନ୍ତି ହୃଦରେ ରହି ଯତୁ ଭଗ । ୫୧୩ ।
 ଅଳସ୍ୟ କରି ନିତ୍ୟ ନୈମିତ୍ତିକ କର୍ମ ।
 ଯେ ପଡ଼ୁଛି ତାହାର ଦେଉଛି ଅଧର୍ମ । ୫୧୪ ।
 ଦ୍ରବ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କଲେ ଯାଗ ପିତୃହୁଏ ।
 ଶ୍ରେଣ ତ୍ୟାଗ କଲେ ବ୍ରତ ପିତୃ ପାଏ ॥

ସୁଖ ତ୍ୟାଗେ ତପ ଯୋଗକୁ ଲଭଇ ।
 ସବ୍ ତ୍ୟାଗ କଲେ ସଂସାର ତରଇ । *୧୫ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ଦେ ସତ୍ୟ ଦାନ ଧର୍ମ ।
 ତପ, ବ୍ରତ, ନିଷ୍ଠା, ରୂପ ପ୍ରବ୍ରଜମ ॥
 ଯାହାଠାରେ ଥାଏ ତା କାୟେ ମୁଁ ଥାଏ ।
 ଅନ୍ୟାୟ ଅତରଣ କରିବା ଶୁଣି ଯାଏ । *୧୬ ।
 ଅପଣା ସାମର୍ଥକୁ ଗୁଣି ଦେଉଥିବ ।
 ଯେ ମିଳିବ ତା ଖାଇ ଉଦର ଚୋଷିବ । *୧୭ ।
 ପ୍ରାଣିଙ୍କ ହୃଦୟରେ ଯେ ଦେବ ଜୀବନ ।
 ସାତ୍ତ୍ବିକ କର୍ମ ଗୁଣେ ଅଟେ ସେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । *୧୮ ।
 ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଯିବାକୁ ଯୋଗ ରଥ ଅଛି ।
 ତା ବସିବା ପ୍ରାଣ ଧର୍ମଟି ହୋଇଛି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସେ ଇଥନ୍ତର ଅଟଇ ରକ୍ଷାକର ।
 ଉପାୟ ତ୍ୟାଗଟି ଓ ଅଟଇ ଯୁଗକର ।
 ଅସାନ ଅଣ, ପ୍ରାଣ ଯୁଗ ପ୍ରାଜ୍ଞଯୋଗ ।
 ତେତନାଟ ସାବଧୁ, ପ୍ରାଣ ନେଇ ବେଢ଼ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ସଂଯମଟି ତା ନେମି ଅଟଇ ।
 ପ୍ରାଣ ତପ୍ତ ଶ୍ରବଣ ତର୍ମ ଘୋଡ଼ା ବହୁ ।
 ଥାଅନ୍ତିଟି ଜ୍ଞାନ ସାରଥୀର ବଳେ ।
 ନାବକୁ ବହୁ ବ୍ରହ୍ମଲୋକକୁ ବୋଲି ତଳେ ।

ଏ ରୂପେ ସୋନରଥ ଚରିବାପାଇଁ ଯୋଗୀ ।
 ଏ ସଂସାର କଥାରେ ହୁଅନ୍ତି ଶତରାଗୀ ।
 ସୋନରଥ ଚରିବା ଇଚ୍ଛା ସେବେ ଥିବ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ପଦ ନିଗ୍ରହ ଧାରଣା ଧରିବ । ୧୧୧ ।
 ମନ-ସାପଦେଶ୍ଚ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ହୋଏ ଦେଖି ।
 କଦାଚିତେ ଦେଖୁ ନ ପାଇଲେ ଅନ୍ଧି । ୧୧୨ ।
 ଜଙ୍ଗମ ସ୍ତ୍ରୀବନ୍ଧବ ଦେହରେ ପରମାତ୍ମା ।
 ବ୍ୟାପି ଶ୍ରେଷ୍ଠନ୍ତି ଜାଣ ଦେ ମହାତ୍ମ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଶରୀରେ ଦେଖଇ ସେ ବ୍ରହ୍ମକୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମକୁ ପାଇବାକୁ ନିଃସନ୍ଦେହ ତାକୁ । ୧୧୩ ।
 ବ୍ରହ୍ମରୁ ମୁକ୍ତସ୍ଥାନ ନାହିଁ ଏ ସଂସାରେ ।
 ହସ୍ତ, ପାଦ, ଚକ୍ଷୁ ତାଙ୍କର ସବୁଠାରେ । ୧୧୪ ।
 ସେହି ଲୋକ ପରମ ବ୍ରହ୍ମକୁ ପାଆଇ ।
 ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଦୁଇ ତାହାର ନୁହଇ । ୧୧୫ ।
 ସୁନା ମାଟିରେ କରବ ସମବୃଦ୍ଧି ।
 କଷା ପିତା ଖାଇ ରହିବ ତପୋନିଧି । ୧୧୬ ।
 ଋଷିଜ, ସୁବେହ୍ନବ, ଅର୍ବୁଦ, ମାତୁଳ ।
 ଅଭିଧ, ବୃକାଭୁଷ, ଚିବ୍ରହ୍ମବ, ବାଳ ।
 ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଜ୍ଞାତ, ବନ୍ଧୁ, ମାତା, ପିତା, ପ୍ରାତା ।
 ଦୁହିତା, ପୁତ୍ର, ଦାସ, ଅପଣା ବନିତା ।

ଭୁଲରେଣ୍ଡ ଜାଣିବା ଜନ ସେ ହୋଇବ ।
 ବଦାନ୍ତରେ ବିବାଦ କଥା ନ ଭରବ । ୫୨୫ ।
 (ଶୁଣୁ) ବୋଇଲେ ଭୁମାଗିଙ୍କ ଅଟଇ ହିଂସାବଧୁ ।
 ଲେଖନାହିଁ ଏହା ମୋଷ ଶାସ୍ତ୍ରେ ବିଧି ।
 ବାମନା କର ପଶୁ ମାର୍ଗେ ସେହିଁ ନର ।
 ଅଲପ ଶୁଣ ପାଇ ନରବେ କରେ ଘର ।
 ଯାଗରେ ବେଦ ମୋଡ଼ି ମାର୍ଦ୍ଦିକ ଦାଡ଼ି ଦୁଇ ।
 ରାଜଜାନ୍ତ୍ର ଗାରିବ ଦ୍ଵିଜେ ଯା ବାଇ ହୋଇ ।
 ଏଥୁରୁ ଅଧରମ ହୋଇ କର କଥା ।
 ମନ୍ତ୍ରରେ ଥିବ ବୋଲି ଲେଖି ନାହିଁ ଯୋଥା ।
 ସୁରା, ମାଛ, ମଦ, ଖେଚଡ଼ି, ମାର୍ଦ୍ଦିକ ।
 ଦୁଷ୍ଟ ଲୋକ ସକାଶୁଁ ହୋଇଛୁ ପ୍ରକାଶ ।
 ବାମ, ମୋହ, ଲୋଭ ଥିବା ଲୋକଙ୍କର ।
 ଅଟଇ ମବନ୍ତିତ୍ଵେ ଏମାନେ ଅହାର । ୫୨୬ ।
 ଗାଣି ବାଡ଼ି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ସମୀପେ ନାନା ପୁଷ୍ପ ।
 ଦେଇ ପୂଜା କଲେ ହୁଅଇ ନିଷ୍ଠାପ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ସ୍ଵର୍ଗଲୋକେ ବସଇ ସୁଖେ ଯାଇ ।
 ଏହା ଶୁଦ୍ଧ ଯାଗ କରନ୍ତି ବାଇ । ୫୨୭ ।
 ଶୁଣୁ ବୋଇଲେ ହେ ଅସମୟ କାଳେ ।
 ହିଂସା ବର୍ମ କର ଯୋଷିବ ଜୀବ ବଳେ ।

ସେତେବେଳେ ବଞ୍ଚି ଅଲଗା ହୋଇଯିବ ।
 ତେତେବେଳେ ହୁଂସା କର୍ମକୁ ଶୁଦ୍ଧିବ । ୫୨୮ ।
 ପାପ କଥା ଅଶ୍ରା ନ କର ସାଧୁମାର୍ଗ ।
 ଅତର ବ୍ୟସ୍ତ କରୁଥିବ ଧନ ବର୍ଗ । ୫୨୯ ।
 କାମ, ଲୋଭ, ମଦ, ମାୟାର୍ଥେ ଲୋକକର ।
 ଧର୍ମ ବୃଦ୍ଧି ନାହିଁ ହରୁଛନ୍ତି ନିରନ୍ତର । ୫୩୦ ।
 ଧନ ଥିଲେ ସୁଖ କଳାଟିଏ ଥାଏ ।
 ଧର୍ମ କଲେ ଶୋଳ କଳା ଶ୍ରେଣୀ ପାଏ । ୫୩୧ ।
 ଲୋକର ଧନ ସେତେ ବଢୁଥାଏ ନିନ୍ଦା ।
 ବୃଷ୍ଟି ତେତେ ବଢୁଥାଏ ଦେ ନରପତି । ୫୩୨ ।
 ରକତ, ମୃତ, ବିଷ୍ଣୁ ସନ୍ନିତ ଏ ଦେହ ।
 ବୋଲି ସେ ଜାଣଇଛି ନୁହଇ ତାର ମୋହ । ୫୩୩ ।
 ମନରେ ବଚନରେ ନୟନରେ ସାଦା ।
 କରୁଥାଏ ଶ୍ରେଣୀ ହୁଅଇଛି ତାହା । ୫୩୪ ।
 ସ୍ବଚ୍ଛଦ, ଦୁଷ୍ଟତ ଶୟାସୟ ହୋଇ ।
 ସୁନଃ ସୁନଃ ଶ୍ରେଣୀ ହୁଅଇ ନରସାଇ । ୫୩୫ ।
 ଦମ, ଶମା, ଧୃତିମନ୍ତ୍ର, ସତ୍ୟବାଦୀ ।
 ଦେଲେ ଲୋକ ସୁଖ ପାଏ ନିର୍ବିବାଦୀ । ୫୩୬ ।
 ପାପ କଲେ ସେବେ ଧନ ବୃଦ୍ଧି ଦେବ ।
 ଜାଣିବା ନନ ତାହା କେବେ ନ କରବ । ୫୩୭ ।

ବେ କାହାକୁ ଉପକାର ନ କରେ ।
 ବେ କାହାକୁ ଦେବାକୁ ସମର୍ଥ ନୁହଇ ।
 ସବୁକଥା ଯାକରେ ଭରସା କାରଣ ।
 ମୁଁ କଲି ଗୋଲିଗାର ବ୍ୟର୍ଥ ଅଟେ ଜାଣ । ୩୩୮ ।
 ନ୍ୟାୟରେ ଯେଉଁ ଧନ ହେବ ପରପକ୍ଷ ।
 ବଢ଼ାଇବ ସେ ଧନ ଦେଇ ବର ମକ୍ଷ । ୩୩୯ ।
 ସାମର୍ଥ୍ୟକୁ ଶୁଦ୍ଧି ସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଯାକ ।
 କରୁଥିବ ହୃଦୟରୁ ଶୁଦ୍ଧଦେଇ ଦକ । ୩୪୦ ।
 ପାଳନା କଲେ ଶୁଦ୍ଧମାନେ ତୋଟି ହୋଇ ।
 ରହନ୍ତି ପାଶେ କାଳେ ଶ୍ରୀକୁ ପକାଇ । ୩୪୧ ।
 ଦୁଃଖୀ ସରଳନା ରଜାକୁ କରନ୍ତି ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ପାଳିବା ପାଇଁ ହେ ନରପକ୍ଷ । ୩୪୨ ।
 ଧର୍ମ ଥିଲେ ସବୁ ପ୍ରାଣୀଏ ସୁଖ ପାଇ ।
 ଦଳକୁ ହରୁଥାନ୍ତି ରାୟକୁ କ ବହୁ । ୩୪୩ ।
 ପ୍ରଜାଏ ସୁଖ ଯେବେ ପାଆନ୍ତି ରଜା ଘେନି ।
 ସେ ରଜାକୁ ପୂଜନ୍ତି ସ୍ୱର୍ଗରେ ସୁରମଣି । ୩୪୪ ।
 ନ୍ୟାୟ-ଧନ କଢ଼ାକୁ ଅନ୍ୟାୟ-ଧନ ଶବ୍ଦ ।
 ଟଙ୍କା ସରି ନୋହେ ଜାଣ ନରପକ୍ଷେ । ୩୪୫ ।
 ନିର୍ଗୁଣ ଲୋକଙ୍କର ପିତା ପୁତ୍ର ମାତା ।
 କଲସାଦ ମଧ୍ୟ ନ ପକାନ୍ତି ତନ୍ତ୍ରା । ୩୪୬ ।

ଲେକମାନଙ୍କର ପରମ ଦେବତା ।
 ଅଟଇ ହେ' ଗୁଳନ ଜାତ କଲ୍ଲ ପିତା ।
 ପିତାକୁ ପ୍ରତି ମାତା ଅଧିକ ଅଟଇ ।
 ଗୌରବରେ ଜାଣ ହେ ଜନକ ନରସାହି । ୪୪୭ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମକୁ ସେ ନିନ୍ଦା କରଥାଏ ।
 ଧର୍ମ ଜ୍ଞାନ ତାର ଦେହରୁ ଶୁଦ୍ଧି ଯାଏ । ୪୪୮ ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ହେଲେ ଗର୍ଭ ବ୍ରତ କର ।
 ଅନ୍ତକାଳେ ଯାଇ ବଞ୍ଚିବ ସ୍ୱର୍ଗଯୁଗ୍ମ । ୪୪୯ ।
 ଯେତେ ଦୁନି ପୁଣ୍ୟ ଜଗତରେ ଅଛି ।
 ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ପାଇ ଲେକତା କରୁଛି । ୪୫୦ ।
 କଳହ, ଧନ, ଜନ, ଶତ୍ରୁକ୍ଷ୍ମ ନର ।
 ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବା ବୁଦ୍ଧି ହୃଦରେ କରେ ଘର । ୪୫୧ ।
 ଅସମାବନ୍ତ ଲେକ ପ୍ରତି କି ଯଥା ବନ୍ତ ।
 ଲେକର ଧରମଟା ଅଟଇ ପରବତ । ୪୫୨ ।
 ଗାଳ ଦେଲେ, ମାଇଲେ, ବାଞ୍ଜିଲେ ଯେ ପାପ ।
 ନ ଚିତ୍ତଇ ଜାଣ ସେ ଅଟଇ ନିଷ୍ଠାପ । ୪୫୩ ।
 ଲେକକୁ ସେ ଅବଜ୍ଞା କରଇ ତାର ନାଶ ।
 ଏ କରତ ମଧ୍ୟରେ ହୁଅଇ ପ୍ରବାପ । ୪୫୪ ।
 ଲୁଗାକୁ ସେଉଁ ରଙ୍ଗେ ରଙ୍ଗୀ ସେ ସେହି ରଙ୍ଗ ।
 ଦେଲ ପରି ହୋଏ ଲେକରହୁ ସଙ୍ଗ । ୪୫୫ ।

ସବୁକାଳେ ଦେବେ ସାଧୁ ସଙ୍ଗେ ଇଚ୍ଛା ।
 କଲ୍ୟାଣ କାଣ ଏ କଥା ଗୋଟି ବନ୍ଧା । ୫୫୬ ।
 ଦଂଷ ବୋଇଲେ ଦେ ଅଜ୍ଞାନେ ଅନୁତ ।
 ଦେଉଅଛୁ ଜାଣ ଏ ମଧ୍ୟ ଜଗତ ।
 ମାୟାର୍ଯ୍ୟ ସକାଶରୁ ଲୋହୁଛୁ ପ୍ରବାଣ ।
 ମିଶ୍ରଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଅଛୁ ପାଇ ଲେଖ-ପାଣି । ୫୫୭ ।
 ଦୁଃସଙ୍ଗ ସକାଶରୁ ନୋହୁଅଛୁ ସ୍ବର୍ଗ ।
 ଅନ୍ତକାଳେ ଭେଗ କରଇ ଦୁଃଖ ଭାଗ । ୫୫୮ ।
 ସୃଷ୍ଟି ପ୍ରତି ସଂହାର କରିବା କରତା ।
 ବୋଲଅନ୍ତି ନାରାୟଣ ସେ ଦେବତା । ୫୫୯ ।
 ପୁଣ୍ୟ ପାପ କଲେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମ ହୋଏ ।
 କେବଳ ପୁଣ୍ୟ କଲେ ଦେବତା ବୋଲୁଏ । ୫୬୦ ।
 ଜ୍ଞାନ ଶୂନ୍ୟ ଦେବାରୁ ଜୀବଇ ଗୋଟି ଜନ୍ମ ।
 ଦେଉଅଛୁ ଦେଉ ନାହିଁ ଫୁଣ୍ଡି କାମ । ୫୬୧ ।
 ଭୂର୍ଯ୍ୟା, ପୁଅ, ବନ୍ଧୁ ବାଟ ସାଥୀ ପର ।
 ଥାଅନ୍ତି ଅଶ୍ରେ କରି ଜାଣଦେ ଦଣ୍ଡଧାରୀ ॥
 ଅନ୍ତକାଳେ କେହି ନୁହନ୍ତି କାହାର ।
 ସେ କାଳେ ସାଥୀ ଏକା ସ୍ବଦୃତ ମନେ କର । ୫୬୨ ।
 ଜନ୍ମ ଦେଲେ ସ୍ବୟ ମରଣରେ ଦୁଃଖ ।
 ନ କରବ ଦେବ ସେ ପଣ୍ଡିତ ଶିଖ । ୫୬୩ ।

ସ୍ବର୍ଗ ନରକକୁ ବେ ନୟନେ ଦେଖି ନାହିଁ ।
 ନରୁଥୁବ ଧର୍ମ ପାତ୍ରକୁ ଅନାଇଁ । ୫୭୪ ।
 ଜ୍ଞାନନିଷ୍ଠା, କର୍ମନିଷ୍ଠା ତ୍ୟାଗନିଷ୍ଠା ।
 ମୋକ୍ଷରେ ଏ ଭିନ୍ନ ଦେଁ ପ୍ରଧାନ ପ୍ରତିଷ୍ଠା । ୫୭୫ ।
 ଦୈତ୍ୟରେ କାହାରଃ ନାହିଁ ଅଧିକାର ।
 ବିରୁଦ୍ଧଲେ ଅଟଇ ସେ ମୃତ୍ୟୁ ଦେବତାର । ୫୭୬ ।
 ଏ ଦେହଟି ଫେନ ପରାୟେ ଅଟଇ ।
 ଏହାକୁ ଗୁରୁ ବୋଲି ଶୁଣ କାହିଁ ପାଇଁ । ୫୭୭ ।
 ଯେଉଁ ଧନ ପାଇଲେ ଭିନ୍ନ ଲୋକ ଭୁଇଁ ।
 ବିରାଗ ଜନମିବ ତା ଅର୍ଜ ବହୁ ପ୍ରୀତି । ୫୭୮ ।
 ଶୁଭ ଶୁଭ କରମ ବିନା ମଲେ ଅନ ।
 ସଙ୍ଗ ନୁହଇଟି ଜାଣ ଦେ ନନ୍ଦନ ।
 ଅଶ୍ବତ୍ଥି ମଣ୍ଡିତ ପୁର କରୁଥିଲେ ।
 ନ ଯାଏଟି ସେ ଜାଣ ସଙ୍ଗତରେ ମଲେ । ୫୭୯ ।
 ଏ ସଂସାର-ରହୁ ସୁଦୃଢ଼-କରୁଣରେ ।
 କରୁଣ ହୁଅଇଟି ନୁହଇ ଅନରେ । ୫୮୦ ।
 କାଲି ଯାହା କରବା ସେ କଥାଟି ଅଜ୍ଞ ।
 କରୁଥୁବ ମନରୁ ଦୁଃଖକୁ ବରଜି । ୫୮୧ ।
 ମୃତ୍ୟୁ କେଉଁ ଦିନ ନେବଟି ଜୀବନ ।
 ଏହା ଜାଣିବାକୁ ନାହିଁ କେଉଁ ଜନ । ୫୮୨ ।

ସୂର୍ବେ ସୋପାନନ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଜନମ ।
 ପୁଣ୍ୟ କଲେ ବାବୁ ଦୋଇବ ପୂର୍ଣ୍ଣ କୌମ । *୭୩ ।
 କେହୁ କାହାରଟି ନୁହଇ କୁମର ।
 ସ୍ବକୃତ ଏକା ମୋର ବୋଲି ମନେ କର । *୭୪ ।
 ଧନ ଥିବା ଯାକ ଅମିତ ମିତ ଦୃଢ଼ ।
 ଧନ ଧ୍ବଜ ଦେଲେ ମିତ ଶକ୍ତି ଯାଏ । *୭୫ ।
 କର୍ମ ଭୂମି ବୋଲି ଏ ମହାବ ଜାଣି ।
 ଅଭରଣ କରୁଥୁବ ପୁଣ୍ୟ ଶ୍ରେଣୀ । *୭୬ ।
 ଗଲ କଥାକୁ ଯେ କରୁଥାଏ ଶେଢ଼ ।
 ତାକୁ କେହୁ ନ ବୋଲନ୍ତି ଭଲ ଲୋକ । *୭୭ ।
 ଯଉବନ, ସୁନ୍ଦରପଣ, ଧନ, ଭଦ୍ର- ।
 ଠାରେ ପଣ୍ଡିତେଟି ନ ଭରନ୍ତି ଯତ୍ନ । *୭୮ ।
 ରଜା ଦେଲା ଲୋକକୁ ରୋଗ ନ ଡରଇ ।
 ଏ ସକାଶୁ ସଂପତ୍ତିରେ କାର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ । *୭୯ ।
 ଜନ୍ମ ମରଣକୁ ଥିଲେ ଅଭିଷେଧ ।
 ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଲୋକେ ଦେଉ ଥାଅନ୍ତେ ବରୁଧ । *୮୦ ।
 ଲୋଗ କରବାକୁ ସବୁଇ ଇଚ୍ଛା ଥାଏ ।
 ବ୍ୟାଧି ଯା କରୁଥାଏ ତା ଦେଉଥାଏ ।
 କେ ଦୋଷୀ ଚନ୍ଦ୍ରଅଛି, କେ ଦୋଷୀ ପରଜା ।
 ଦୋଷୀ ବାଗ ଧରି ଅଗରେ ହୋଏ ଛୁଡ଼ା । *୮୧ ।

ଧନ ଥାଇ ପତ ଗୁଣ୍ଠ ଗରେ ଭଣି ।
 ଭାବ ମୁଖ ଦେଖି ଦେଉଥାନ୍ତି ଦୁଃଖୀ ।
 ଏହି ସବାଣରୁ ଶୁଦ୍ଧ ସବୁ କଥା ।
 ଭବନା କର ବ୍ରହ୍ମ ଫେଡ଼ିବେ ମନ ବ୍ୟଥା । ୫୮୨ ।
 ଏ ଭଳି ଲୋକେ ଯେତେ ପ୍ରାଣୀ ରହୁଛନ୍ତି ।
 ସବୁର ତାରି ମାତ ବ୍ରହ୍ମଟି ଅଟନ୍ତି । ୫୮୩ ।
 ଜଗତ୍ସ୍ୱର୍ଗ ଦେବଙ୍କୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ଦୁମ୍ଭେ ପଣ ।
 ସେହି ପୁଣି ଭୁବ୍ଧୁଙ୍କୁ ଦେବେ ସ୍ୱର୍ଗ ବାସ । ୫୮୪ ।
 ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ସେବା କରି ପାଇଲେ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ।
 ଏଣୁ ଧର୍ମ ଜାଣ ଅଟଇ ଅଧିକ । ୫୮୫ ।
 ପଞ୍ଚ ମହାଭୂତରେ ରହିଲେ ଅମ୍ଭା ଯାଇ ।
 ଜନ୍ମ ଦେଲ ବୋଲି ବଚନ ବାଦାଉଇ ।
 ସେହି ଅମ୍ଭାଟି ବୋଲଇ ସଂକର୍ଷଣ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ବୋଲି କରି ନାରଦ ଋଷି ଜାଣ ।
 ପ୍ରଳୟରେ ପ୍ରାଣି ଏ ସଂକର୍ଷଣ ଦେହେ ।
 ରହନ୍ତିଟି ଜାଣ ନ ପଡ଼ି ଦୁମ୍ଭେ ଗୋହେ । ୫୮୬ ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟବର ଭଦ୍ରସ୍ତ୍ର ଅସ୍ତ୍ର ଦେଲ ପରି ।
 ଦୁଃଶି ସଂହାରକ ପାଳକ ତପସ୍ତାସ । ୫୮୭ ।
 ଯେଉଁ ମାନେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ କରୁଥାନ୍ତି ଧ୍ୟାନ ।
 ଦୂର୍ଯ୍ୟ ଦ୍ୱାର ହୁଅନ୍ତି ଜାଣ ତପୋଧନ । ୫୮୮ ।

ସଦାକ୍ଷର ମାତ୍ର ହୋଇଲେ ଲେଖି ଯାବ ।
 ସତ୍ୟ ସୁର ଦୈବ ଦେ ଅବନୀ ନାୟକ । ୫୮୫ ।
 ନାଗସୁଶର ଅନୁଗ୍ରହ ଥିଲେ ।
 ସାତୁର ଧର୍ମ ଲେଖ ଅବର ରଲେ । ୫୮୬ ।
 ସେ ସେଇଁ ଧରମକୁ ଅବରଣ କରେ ।
 ସେ ଧର୍ମକୁ ସେ ବଡ଼ ଦେନର ମନରେ । ୫୮୭ ।
 ରଜା ଲେଖ ପାଳ, ଭୁବ୍ୟ ଅଜ୍ଞାବାସ ।
 ହୋଇଲେଟି ଧର୍ମ ଅଛି ବୋଲି ପାରି । ୫୮୮ ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଇଲେ ବୋ ଯାହା ପଦ୍ମରୁକ୍ତ ।
 ତା କହୁବା ଶୁଣ ହୃଦ କର ସ୍ବତ୍ବ ।
 ସତ୍ୟବାଜୀ, ଅନଳସ, ଅଜୋଧନ ।
 କାର୍ଯ୍ୟଦକ୍ଷ, ବୃତ୍ତଜ୍ଞ, ଜିତେନ୍ଦ୍ରସୁ, ଜନ ।
 ମାନଙ୍କର କାନ୍ଧରେ ଥାଏ ମୁଁ ନିରତ ।
 ମୋତେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଥାନ୍ତି ଏକା ଏ ବରଦେ । ୫୮୯ ।
 ଅବର୍ଣ୍ଣୀନ, ନାସ୍ତିକ, ବୃତ୍ତଜ୍ଞ, ଗନ୍ଧ ବୃତ୍ତ ।
 ସଙ୍କରବାସ, ଶୈବ, ଅଭିଜ୍ଞବତ୍ତ ।
 ଏମାନଙ୍କ ଠାରେ କି ରହେ ମୁଁ ବେବେ ।
 ମତେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନ ପାରିନ୍ତି ଜାଣ ଭବେ । ୫୯୦ ।
 ପ୍ରାଣୀନାଥ, ତୈର୍ଯ୍ୟ ପରଶ୍ଵୀ ଗମନ ।
 ଏ ଭକ୍ତୋଃ କାୟିକ ପାପ ବୋଲି ଦେନ ।

ଦୁଷ୍ଟା, ନିଷ୍ଠୁରତା, ଖର, ମିଥ୍ୟାଶ୍ରୟ ।
 କଥା ବାଚନକ ପାପ ଦେ ଦଣ୍ଡ ଧାସ ।
 ପର ଦ୍ରବ୍ୟ ଶୃଙ୍ଖା, ଅନିଷ୍ଟ ଚିନ୍ତନ ।
 ନାସ୍ତିକତା, ମାନସ ପାପ ଏ ବୋଲି ଜାଣ ।
 କୃଷି କର୍ମେ ଅଭଜ୍ଜ ଅଭିଧ୍ୟକ୍ଷ ପୂଜା ।
 ସେହିଁ ଲୋକ କଲେ ସେ ସ୍ବର୍ଗେ ପାଏ ପୂଜା । *୧୬ ।
 ମଙ୍ଗଳାଶୁଭଯୁକ୍ତ, ଧୀର, କ୍ଷମାବନ୍ତ ।
 ପରଦାର, ମଦ୍ୟ, ମାଂସ ବିଜରୁତ୍ ।
 ଅଶ୍ରମ, ଶୁଦ୍ଧ, ଦେସ, ନରର ବାସକ ।
 ବଞ୍ଚି, ଅଭରଣ, ଅନ୍ୟାଦି ଦାୟକ ॥
 ସବୁ ହିଂସା ନିରୁଦ୍ଧି, ସତସ୍ବରସକ ।
 ଚିତେନ୍ଦ୍ରସ୍ବ, ମାତା ପିତାଙ୍କ ସେବକ ॥
 ଦ୍ରାବ୍ୟ ସ୍ବେଚ୍ଛା, ରସ, ବଳ, ଧାନ୍ୟ ଦାତା ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ, ଗାର୍ଭ, ଯାନ, ବାହାନ, ବଞ୍ଚି ଦାତା ।
 ବଳବନ୍ତ, ଅତ୍ୟନ୍ତ, ଶୁଦ୍ଧ, ଭୂମିଦାତା ।
 ସବୁ କୁତାଶ୍ରୟ, ଅସମ, କୃପବର୍ତ୍ତୀ ।
 ଏମାନେ ମଲେ ସ୍ବର୍ଗେ ପାଆନ୍ତି ପୂଜା ଯାଇ ।
 ଏ କଥାରେ ରାଜନ ସନ୍ଦେହ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ନାହିଁ । *୧୭ ।
 ଅଜ୍ଞ, ଶ୍ରେଷ୍ଠା, ଉଚ୍ଚ ପଦାର୍ଥ ସେ ଖାଏ ।
 ବସିଲ ଠାରେ ସ୍ବପ୍ନେ ସେ ବ୍ରହ୍ମବିଦ୍ୟା ପାଏ । *୧୮ ।

ବିପଦରେ ଲୋକକୁ ଦୟା କରିବାର ।
 ଏହିଠି ବଡ଼ଦୟା ଶୁଭନ ମନେ କର । ୫୬୧
 ଦୟା ଲୋକର ସେ ଦୟା, ତା ହରେ ।
 ତା ସୁକୁଚ କହିଲେ ନୋହିବ ବଦନରେ । ୫୬୨
 ଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ପଦକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେବେ କରେ ।
 ଗରିବ ମୋହ ଘେନି ପଡ଼ଇ ନରକରେ । ୫୬୩
 ଶୁଣୁ ବୋଲିଲେ ହେ ଅନ୍ଧ, ଜଳ ଦାନ ।
 ଦାନ ଯା କରେଃ ଅଟଇ ମଣ୍ଡନ । ୫୬୪
 ଶୁଣି, ଶିଷ୍ୟ ବିନା ଅନ ଦେହେ ମାଡ଼ ।
 ମାଲିକେ ଶୁଭନ ହେ ହୁଅଇ ଦୋଷ ବଡ଼ । ୫୬୫
 ଅଶୁକ ଦ୍ରବ୍ୟ ଲୋକ ଶୁଦ୍ଧ ବୋଲି ଅଣି ।
 ଦେଲେ ତାହା ଘେନିଲେ ଦୋଷରେ ନ ଘେନି ।
 ଯେଉଁ ଲୋକ ଦୟା ସେ ଲୋକ ଯାଏ ନାଶ ।
 ଘେନି ବା ଲୋକରଃ ବଡ଼ଇ ଅସୁ ଯଶ । ୫୬୬
 ସତ୍ୟକୁ ଅତରଣ ମାନସ ଶୀର୍ଷେ ସ୍ଥାନ ।
 କରବ ସେ ହୋଇବ ଜାଣିବାବନ୍ତ ଜନ । ୫୬୭
 ମମତା ଅହଙ୍କାର ଯାହା ଠାରେ ନାହିଁ ।
 ଶୀର୍ଷ ବୋଲି କର ତାହାକୁଃ କହି । ୫୬୮
 ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିଗ୍ରହକୁ ଲୋକର ଶୀର୍ଷ ସ୍ଥାନ ।
 ସରି ନୋହେ ଜାଣହେ ପାଣ୍ଡବ ଶୁଭନ । ୫୬୯

ମନ ଶୁଦ୍ଧି କରିବ ଶୁଦ୍ଧି ତ ଜ୍ଞାନ ଶୁଦ୍ଧି ।
 ପୃଥକ ଓହ୍ଲାଇ ବସି ବହୁକଳ୍ପ ସ୍ବଧା । ୭୦୮ ।
 ଅନ୍ନ ଦାନ ନ ଦେବା ଦିନଟିଏ ବ୍ୟର୍ଥ ।
 କର ମଣ୍ଡଳବ ସେ ଦେବ ନରନାଥ । ୭୦୯ ।
 ଯୁଧିଷ୍ଠିର ବୋଇଲେ ଅହଂସା ଇନ୍ଦ୍ରସ୍ବ- ।
 ସଂସମ ତପ ଶୁରୁ ସେବାରେ କେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ? ॥
 ବୃହସ୍ପତି ବୋଇଲେ ଧର୍ମର ଦୁଅର ।
 ଏ ସମସ୍ତେ ଅନ୍ଧେ ଅହେ ଯୁଧିଷ୍ଠିର ।
 ଏଥୁରେ ସେ ଅହଂସା ବ୍ରତ କରିଥାଏ ।
 ତାର ପୁଣ୍ୟ କହଲେ ନ ସର୍ବେ ସ୍ବୟେ । ୭୧୦ ।
 ଅପଣା ପରି ପର କଥା ସେ ଘେନଇ ।
 ମହାପୁଣ୍ୟବନ୍ତ ବୋଲନ୍ତି ତାକୁ ବହୁ । ୭୧୧ ।
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ପ୍ରିୟାପ୍ରିୟ ନିରାକୃତ ।
 ଦାନରେ ନିଜ ପରି କରିବ ପରେ ମତ । ୭୧୨ ।
 ଭୁରୁ ବୋଇଲେ ଦେ ଦେହରେ ବୁଝିଥାଇ ।
 ସୁଖ ଦୁଃଖ ଗଢ଼ ରସକୁ ସେ ଘେନଇ ।
 ଦେହଟିରେ ଯେଉଁ ଜୀବ ଅଛି ରହୁ ।
 ପଦ୍ମରେ ତଳ ବନ୍ଧୁ ପରସ୍ପେ ନାଶ ସେହି ।
 ଏ ସକାଶୁଁ କହୁଥାଏ ଦେହ ନାଶ ।
 ଗଲେ ଜୀବ କେବେ ନୁହଇ ନାଶ ଧୂସ ।

ଶୁଭଲେ ଦେବ ଅନ ଦେବକୁ ଜୀବ ଧରେ ।
 ଯାହା ଅଜିଥା ସି ତା ଭୋଗ କରେ । ୬୧୩ ।
 ପର ସମୁଦ୍ରର ତପର ସମାନ ।
 ମାଂସ ଶୁଦ୍ଧିବାର ଗୁଳନ ମନେ ଦେନ । ୬୧୪ ।
 ବୃଷ ମୂଳେ ହେ ଦୋର ନିରାଦାର ।
 କାବେ ସେ ଭୁବରକୁ ମୁନିର ତାହାର । ୬୧୫ ।
 ପାଣି, ବାତ ପିଇ ପଳ ମୂଳ ଗାୟ ।
 ସେ ରହଇ ଗୁଣି ବୋଲନ୍ତି ତାରୁ କହ । ୬୧୬ ।
 ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳେ ଅଗ୍ନି ଗୁରୁ ବାନ୍ଧି ଜାନ୍ତି ।
 ସେ ତପ କରେ ଉତ୍ତୁ ଦୁଃଖକୁ ନ ଭାବ ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେବତାରୁ ଅନାଇ ନୟନେ ।
 ସେହିଠି ଅସି ଗୁଳା ହୁଅଇ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ ଜନେ । ୬୧୭ ।
 ସବୁ ପ୍ରାଣୀ ଠାରେ ଦୟା କରଥାନ୍ତି ।
 ଶୀଳବନ୍ତ ହୋଇ ଦଳକୁ ହରନ୍ତି ।
 ପରଧନ, ପରଦାର, ପରକଥା ।
 ପଡ଼ିଲେ ହୃଦୟରେ ଦେଖୁଥାନ୍ତି ବ୍ୟଥା ।
 ଧର୍ମ ଲକ୍ଷ ଅର୍ଥ ଅଶିଷ ଭୁଞ୍ଜନ୍ତି ।
 ମାତୃ ପିତୃ ଠାରେ ରକ୍ତ କରନ୍ତି ।
 ଘେର ବୁଝି କଥା ନ ଶୁଣନ୍ତି ବାନେ ।
 ଥାଉ ତା ଅତରଣ କରବାର ଦନେ ।

ଅପଣାର ଦାରେ ରତ ହୋଇ ଗୁରୁ କାଳେ ।
 ଭୋଗହୁଏରୁଥାନ୍ତି ଦାସକୁ ଧରି ବୋଲେ ।
 ଏ ଲକ୍ଷଣ ଗୋଟି ଗୋଟିକେ ସେ ପୁତ ।
 ହୁଏ ଅନ୍ତେ ତାକୁଟି ସ୍ବର୍ଗ ପରାପତ । ୨୮ ।
 ଅନ୍ଧ, ମୂଢ଼, ବଧୂର, ଅସ୍ତମି ଜନରେ ।
 ଗଣିବ ବେଦବଦ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଗଣରେ । ୨୯ ।
 ଦାନ, ଅନ୍ଧ ଲୋକକୁ ନ ଦିଏ ସେ ଦାନ ।
 ମଲେ ନରକରେ ଲଭଇ ପବନ । ୩୦ ।
 ସହଧର୍ମିଣୀରଣୀ ହୁଅ ଭର୍ତ୍ତା ଭୁଲେ ।
 ବିଶ୍ଵ କାଳେ ବୋଲଇ ପିତା ଧରି ବୋଲେ ।
 ଏହା ତ ଜାଣି ପ୍ରିୟ ଭର୍ତ୍ତାକୁ ସେବକ ।
 ଭର୍ତ୍ତା ବିନା ତାହାର ନାହିଁ ଅନ୍ୟ ଦେବ ।
 ସକାଳୁ ଉଠି ଭର୍ତ୍ତା ପାଦ ସେ ଘଷଇ ।
 ଥିବାଇ ଘର ବ୍ୟବହାରକୁ ଶୁଦ୍ଧ ଦେଇ ।
 ଭର୍ତ୍ତା ସେବେ ଦୁଃଖ କରଇ ଦରଷ ।
 ଶୁଦ୍ଧ କରି ସେ ମଧ୍ୟ ହୁଅଇ ବିରଷ ।
 ଭର୍ତ୍ତା ମନ ଜାଣି କରଇ ବେଶ୍ଵର ।
 ପରବ୍ରତା ବୋଲି ତାହାକୁ ମନେ କର ।
 ଘରକୁ ଲୁପଇ ସେ ମାର୍ଜନା କରଇ ।
 ଦାନଜନ, ଅନ୍ଧ ଠାରେ ଦୟା ବହୁ ।

ଦେହୁଥାଏ ଘରେ ଥାଏ ସେହି ଅନ୍ଧ ।
 ପୁରୁଷାକାରେ ସେ ବୋଲଇ ଧର୍ମୀ ୨୨୧
 ଦରଦୁ, ବ୍ୟାଧିମନ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ଦେଲେ ପଇ ।
 ଅଟଇଛି ସେହି ଯୁବକର ଗଇ । ୨୨୨ ।
 ଅଧର୍ମରେ ଶୟ ଧର୍ମରେ ଅସ୍ତୟ ।
 ହୁଅଇ ଦେଖୁ ଥାଇ ପାଳୁନୁ ଚଳୟ । ୨୨୩ ।
 ଅହଂସା ଦାନ ସତ୍ୟ ଅନ୍ଧୋଷ ସେ ଅଚକ୍ଷୁର ।
 ଧର୍ମ କଲ ବୋଲି ବୋଲିଏ ସଂସାରେ । ୨୨୪
 ଦାନେ ଶ୍ରେଣୀ ବୃଦ୍ଧ ସେବାରେ ମେଧାବୀ ।
 ଅହଂସାରେ ଦୀର୍ଘାୟୁ କହନ୍ତି ଜନେ ଭାବ । ୨୨୫ ।
 କପଟ କଥା ଯାକ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ।
 ଅକପଟ କଥା ମୋକ୍ଷ ବୋଲି ଜାଣ । ୨୨୬ ।
 ମମତା ସେ କରଇ ପାଏ ସେ ସଂସାର ।
 ମମତା ଗୁଣ ଲେବ ହୁଅଇ ବ୍ରହ୍ମାକର ।
 ସଂସାରରେ ଥାଇ ମମତା ଯାର ନାହିଁ ।
 ସଂସାର ତାକୁ ବାଧୁ ନ ପାରେ ନରସାଇଁ । ୨୨୭ ।
 ପୁଣ୍ୟ କର୍ମୀ ସ୍ବର୍ଗରେ ବସି ଦଶଭକ୍ତି ।
 ନ ଜାଣି ଲେବେ ତାକୁ ତାସୁ ବୋଲନ୍ତି । ୨୨୮ ।
 ବୁଦ୍ଧିଚର୍ଯ୍ୟ, ଦାନ, ପ୍ରଦାନାଦରଣ ।
 ପ୍ରାଣୀ ପୁଂସକ ଦରଣ, ବୁଦ୍ଧିକ ଧାରଣ ।

ମାତୁ ପିତୁ ସ୍ବଶୃଷା, ଶୌଚ, ବ୍ରତ, ଦୟା ।
 ଶୂର କର୍ମେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ଇନ୍ଦ୍ରୟ ସଂଯମ ।
 ଅନୁଷ୍ଠାନ୍ ସରସ୍ବ ଅଦାନ ବର୍ଜନ ।
 ଦୟା, ଶୂରୁଦେବ, ଅଭୟ ପୂଜନ ।
 ଏମାନ ଯେ କରଇ ମୋଷ ଧର୍ମ ସେହି ।
 ଜାଣଇ ଏ ତଥାରେ ସନ୍ନେହ ତ ନାହିଁ । ୨୨୯ ।
 ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦୁଃଖ ଅନନ୍ତ ବୋଲି ଯେ ଜାଣଇ ।
 ସଂସାର ସାନରୁ ସେ ଅଲଭେ ତରଇ । ୨୩୦ ।
 ଯାହାକୁ ଯା ମିଳଇ ତହିଁରୁ ସେ ଦୟାଂସ ।
 ଦେଲେ ସୁର୍ଗେ ପୂଜା କରନ୍ତି ସ୍ବରାଜ୍ୟ । ୨୩୧ ।
 ଜ୍ୟାୟୁ ଲଭୁ ଦାନକୁ ଅନ ଦାନମାନ ।
 ନୁହଇ ଦେ ଦ୍ବିଜବରଃ ସମାନ । ୨୩୨ ।
 ଜ୍ୟାୟାଜିତ ଧନ ପାଶ ଲେବେ ଦେଲ ।
 ଲେବଃ ସୁର୍ଗରେ ବୋଲିଥଇ ଭଲ । ୨୩୩ ।
 ବିପ୍ରଦ, ସନ୍ନ, ଯାନ, ଅବନ, ଦ୍ରୌଧୀ ଶୁବ ।
 ଅଶ୍ବସ୍ତ୍ର ମିଶ୍ରି ଶକ୍ତ ଶୁଣ ଏ ନରଦେବ । ୨୩୪ ।
 ଅଳସ୍ୟ, ନିଦ୍ରା, ବୟା, ଜୋଷ, ଦୀର୍ଘ ପୂଜ ।
 ମୃତୁତା ମିଶ୍ରି ଶକ୍ତ ଦୋଷ ଯେ ବିଦତ । ୨୩୫ ।
 ବଚନ, ମନ, ଚିହ୍ନା, ଉଦର, ଉପସ୍ଥ ।
 ଉଦବେଗ ଯେ ସଦେ ସେ ପାଏ ବ୍ରହ୍ମପଥ । ୨୩୬ ।

ଅର୍ଥେ କଲ ଲେବ ସଂପଦକୁ ପାଏ ।
 ଶତ୍ରୁ ଶତ୍ରୀ ପ୍ରାନ୍ତେ ସମ୍ବଳେ ନାଶ ଯାଏ । ୧୩୩ ।
 ପରାସ୍ତରେ ସବୁର ସବୁଠାରେ ହୁଏ ।
 ହେଉଛି ଫୁଲ ଦେ ରୁଚି ମହାସଖା ।
 କୁଳନ ଲେକମାନେ ଅତର ଘୋର କର୍ମ ।
 ମଣ୍ଡଳିନୀ ତା ପୁଣି ବଡ଼ କର ଧର୍ମ ।
 ଧର୍ମ ଅଧର୍ମରେ ଯୁଦ୍ଧେ ହୋଇବାରେ ।
 ଫୁଲ ହେଉଛି କର୍ମ ଏ ସଂସାରେ ।
 ଅପଣା ଧର୍ମେ ରହେ ହୋଇଛି ଯେଉଁ ନର ।
 ତା ଠାରୁ ଧର୍ମବନ୍ଧୁ ନାହିଁ ଅନ୍ୟ ନର । ୧୩୪ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ରୁଦ୍ର, ଶକ୍ତି ଶବଦ, ନାଶା ବ୍ୟସ ।
 ଜ୍ୟୋତିଷ, ଚର୍ମ ଶର୍ମ ଏ ବାସ ।
 ଏ ପାଞ୍ଚୋଟି ଲକ୍ଷ୍ୟ ଯାହାର ଅସ୍ମର ।
 ବ୍ରହ୍ମଜ୍ଞାନ ତାହାର ଅଟଇ କରନତ । ୧୩୫ ।
 ପ୍ରାଣୀଙ୍କର ଯେବେ ତବେ ଛାଡ଼ା ଦେବ ।
 ଅଗ ଚତୁର୍ଭୁଜ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ଭାବନ ।
 ହେ ପଞ୍ଚେ ଫୁଲ ଫୁଲେଇ ଧାର ।
 ବ୍ରହ୍ମକ, ଭାବନାଟି କରବ ପ୍ରୀତି ବହୁ । ୧୩୬ ।

ସମାପ୍ତ

ଶୁଦ୍ଧ ପଦ୍ମ

ପୃଷ୍ଠା	ପାଠ	ଅକ୍ଷର	ଦେବ
୧୭	୧୧	ପକାଏ	ପକାଏ
୧୮	୧୨	କୃପାଣ	ପକ୍ଷ
୧୯	୧୩	ପୂର୍ବ	ପୂର୍ବ
୨୦	୧୪	ଅବେଶିତା	ଅବେଶିତା
୨୧	୧୫	ଅର୍ଥକାଣ୍ଡ	ଅର୍ଥକାଣ୍ଡ
୨୨	୧୬	ଘଟ	ଘୋଷ
୨୩	୧୭	ଅମୃତଜ୍ଞାନ	ଅମୃତଜ୍ଞାନ
୨୪	୧୮	ବ୍ରହ୍ମାଠାରେ	ବ୍ରହ୍ମାଠାରେ
୨୫	୧୯	ଗରବ	ଗରବ
୨୬	୨୦	ନୋହୁଛି ଶୁରୁ ନୋହୁ	ବହୁ ଶୁରୁ
୨୭	୨୧	ନେତବେତ୍ତା	ବେଦବେତ୍ତା
୨୮	୨୨	ବ୍ରହ୍ମାକୁ	ବ୍ରହ୍ମାକୁ
୨୯	୨୩	ସବିତ୍ରିନ୍ଦ୍ର	ଅବିତ୍ରିନ୍ଦ୍ର
୩୦	୨୪	ନିରୁଦ୍ଧ	ନିରୁଦ୍ଧ
୩୧	୨୫	ବାହାନ	ବାହାନ
୩୨	୨୬	ଅନ୍ୟ	ଅନ୍ୟ
୩୩	୨୭	ଗରବ	ଗରବ
୩୪	୨୮	ଅକ୍ଷୟ	ଅକ୍ଷୟ
୩୫	୨୯	ବ୍ରହ୍ମାକର	ବ୍ରହ୍ମାକର

ବିଜା ମୂଲ୍ୟରେ ବିତରଣ

—:0:—

ନିମ୍ନଲିଖିତ ଠିକଣାକୁ ଟଙ୍କା ମୂଦ୍ରା ସହିତ ଲେଖିଲେ
ପୁସ୍ତକ ଡାକରେ ପଠାଯାଏ ।

ଶ୍ରୀମାନ୍ ଭାଗୀରଥ ସାହୁ

ସବ୍‌ରେକ୍ସପ୍ରାଇ

ବୋଇରାଣୀ (ଗଞ୍ଜାମ)

Printed at
THE STORE PRESS,
Berhampur.